ÎNCONJURAȚI
de OZN-uri
Jenny
Randles
ENIGMELE
UNIVERSULUI

JENNY RANDLES

Înconjurați de O.Z.N.–uri

Coperta de DONE STAN

Editura SAECULUM I.O.
ISBN 973-9211-51-8
Editura VESTALA
ISBN 973-9200-43-5

© Titlul original al lucrării: *UFOS & How to See Them*, Anaya Publishers Limited, London, 1992

© Toate drepturile pentru versiunea românească sunt rezervate Editurii SAECULUM I.O.

JENNY RANDLES

ÎNCONJURAȚI DE O.Z.N.-URI

Traducere de
AGOP BEZERIAN

Editura SAECULUM I.O. Editura VESTALA

București, 1997

Un O.Z.N. este zărit la fiecare trei minute pe planeta noastră. Cartea aceasta este dedicată acelora care visează să intre în contact cu un O.Z.N. sau care cred că au zărit „ceva", dar nu sunt siguri ce anume. Volumul de față e rodul a 20 de ani de cercetări în mii de cazuri de apariții de O.Z.N.–uri, pe baza relatărilor martorilor oculari din toate colțurile lumii.

Un O.Z.N. poate apărea oriunde. Cu această carte veți fi în măsură

— să înțelegeți cum arată un O.Z.N., ce pot face și unde și când pot apărea ele;

— să aflați care sunt „punctele fierbinți" din lumea întreagă;

— să învățați cum să depistați singur un O.Z.N.;

— să comparați propria experiență cu experiența altor mii de persoane, asupra căreia experții s–au documentat;

să evaluați dacă ceea ce ați văzut era cu adevărat un O.Z.N., sau unul din nenumăratele și fascinantele posibile obiecte zburătoare identificate.

Acest tratat elementar bine documentat asupra celei mai mari taine a epocii moderne va oferi cititorilor de pretutindeni, dornici să depisteze un O.Z.N., o lectură incitantă și va constitui un ghid către „întâlnirea neobșnuită la care râvnesc".

Jenny Randles este o cunoscută expertă a fenomenului O.Z.N. Este autoarea unor lucrări de specialitate care au devenit bestsellers–uri în lumea întreagă. De asemenea, de peste zece ani ea este director de investigații al B.U.F.O.R.A., cel mai vechi și cel mai bine constituit grup englez de O.Z.N.–ologi. A prezentat expuneri în fața unor membri ai parlamentului și a conferențiat la Jodrell Bank Planetarium. Ea este, totodată, consultant editorial al revistei *International U.F.O. Reporter*, publicată de cea mai prestigioasă autoritate americană – Center for UFO Studies (Centrul de studii asupra O.Z.N.–urilor).

Introducere

Această carte nu tratează doar chestiunea depistării O.Z.N.–urilor. Ea este destinată să fie folosită de oricine care a zărit ceva ciudat pe cer, ori – mai degrabă – de oricine care *ar dori* să vadă ceva neobișnuit, dar nu știe de unde să înceapă. Dacă ați aspirat vreodată să vă alăturați milioanelor de oameni din mai toate țările existente pe glob, care cred că au depistat un O.Z.N., atunci se poate afirma că această carte a fost scrisă anume pentru a vă veni în ajutor, în acest scop.

După o introducere în istoria misterului O.Z.N.–urilor, care se extinde pe durata a mii de ani, pătrundem în chiar miezul lucrării. O secțiune este dedicată, la început, tuturor acelora care cred că deja au văzut un O.Z.N. Folosind sistemul nostru unic de documentație fotografică și scriptică veți putea aprecia singur propria experiență cu mulțimea și varietatea fenomenelor care pot produce efecte înșelătoare. După aceasta vă veți da seama cu destulă limpezime dacă ați întâlnit cu adevărat un O.Z.N. sau trebuie să mai perseverați.

Dacă experiența dvs. nu este relevantă, să nu vă dați bătut. Restul lucrării este plin de informații despre modul cum să vă măriți șansele de a realiza o adevărată întâlnire misterioasă. Veți găsi sfaturi despre modul cum să organizați scrutarea cerului, despre cele mai bune căi de fotografiere pentru a capta acel detaliu aproape imperceptibil care ar putea convinge lumea că O.Z.N.–urile sunt reale, precum și îndrumări care vă vor arăta ce trebuie să faceți dacă aveți norocul să surprindeți ceva cu adevărat extraordinar. Există chiar și un ghid orientativ al celor mai comune tipuri de O.Z.N., întocmit pe baza experienței proprii, care vă va permite să faceți o paralelă între ceea ce ați depistat și descoperirile noastre.

În partea a doua a cărții am prezentat un studiu complet

cu privire la cele mai cunoscute locuri din lume bântuite de O.Z.N.–uri, pe care le numim „Zone fierbinți". Folosind indicațiile din această secțiune veți ști unde să vă duceți pentru a avea maximum de posibilități de a întâlni O.Z.N.–uri, precum și ceea ce vă puteți aștepta să vedeți, dacă vă duceți acolo.

O.Z.N.–urile constituie misterul cel mai de nepătruns al erei spațiale. Dacă vor fi găsite dovezi, lucrul acesta ar putea schimba lumea. Oricine poate găsi dovada concludentă și rezolva misterul... Sunteți pregătiți pentru această aventură?

Partea I
Istoric

1. Povestea O.Z.N.–urilor

ANUL 1000 î.Ch.
PRIMUL MARTOR OCULAR

După cum reiese din *Vechiul Testament* al *Bibliei*, profetul Iezechiel a fost una din primele ființe omenești care a avut parte de o întâlnire misterioasă. Dar, oare, amintirile așternute în scris reprezintă altceva decât o încercare zadarnică de a descrie ceea ce nu era posibil să fie descris, ori -- poate -- ceva mai mult decât un vis?

Profetul scrie despre un „vârtej" și „un nor mare" cu „foc ce se înfășura către interior", care a stârnit nisipul pustiului în timp ce cobora. Apoi el s–a dezvăluit ca „o roată în interiorul altei roți" ce lansa „fulgere către pământ". Nava, care sub razele soarelui avea strălucirea metalului polizat, a devenit obiectul unui „contact", când în interiorul lui au fost zărite ființe ciudate. Apoi, după cum ni se relatează, s–a auzit glasul lui Dumnezeu, care a vorbit despre pace și bună înțelegere, înzestrându–l pe martorul uluit cu harul paranormal de a citi viitorul. După ce au trecut mii de ani, încă mai au loc întâmplări aproape identice. Desigur, astăzi aceia care sunt martori la asemenea fenomene se străduiesc să–i convingă pe scepticii încăpățânați, ei înșiși rămânând cu impresii vagi, confuze și, uneori, căpătând însușiri paranormale. Ei nu mai sunt socotiți profeți care au dialogat cu Atotputernicul, ci doar oameni induși în eroare, ori sunt considerați a face parte din puținii aleși care s–au întâlnit cu extratereștrii coborâți din stele.

Paralelele sunt pertinente, însă problemele pe care le ridică rămân fără răspuns.

O.Z.N.–urile nu constituie un fenomen nou. Această ilustrație medievală din Elveția descrie ceea ce a fost zărit la 7 august 1566, la Basel. Lumini ciudate au apărut totdeauna de–a lungul timpului pe bolta cerului. Astăzi noi le numim simplu O.Z.N.–uri.

Nava cosmică văzută de Iezechiel constituie încă subiectul controverselor aproape la fel de înverșunate ca acelea referitoare la întâlnirile cu O.Z.N.–urile moderne. Ea a fost apreciată de unii drept o dovadă a faptului că o navă cosmică venită din alte lumi s–a pogorât în Orientul Mijlociu, iar de alții drept vedenii, rezultatul halucinațiilor. În 1991, un fizician, care cerceta cauzele ce au provocat formarea spațiilor circulare în lanurile cultivate, a sugerat posibilitatea ca profetul să fi văzut un vârtej noros de aer electrizat, ceea ce poate constitui și cheia misterului din zilele noastre.

Povestea lui Iezechiel a fost preluată și folosită de experți pentru a formula propria lor versiune a adevărului.

Așa se prezintă lumea O.Z.N.–ologiei.

AUGUST 1566 MĂRTURII STRĂVECHI

Prima fotografie a unui O.Z.N. Un astronom de la observatorul mexican a surprins, cu ajutorul unui aparat de fotografiat atașat telescopului, acest obiect ce străbătea discul soarelui. Faptul s–a petrecut în august 1883.

Cercetătorii științifici, orientându–se după unele precedente, cum este și povestea lui Iezechiel, au căutat O.Z.N.–uri în toate textele timpurii ale celor mai importante civilizații. Au descoperit multe.

Raymond Drake a scris o serie de cărți pe baza cercetărilor proprii, dezvăluind sute de posibile „mărturii vizionare". Fiecare cultură a descris O.Z.N.–urile, folosind termeni relevanți. Romanilor li se părea că ele sunt niște „scuturi care vărsau foc". Locuitorii subcontinentului indian din perioada mitică despre care istorisește *Mahabharata*, le asemuiau zeilor călătorind prin văzduh în „*vimana*" – vehicule ce azvârleau lănci ucigătoare prin părțile lor laterale.

Desigur, unele povestiri pot fi simple legende, dar chiar și acestea se întemeiază de obicei, în oarecare măsură, pe fapte. Altele însă erau, fără îndoială, mărturii reale despre lucruri ce depășeau puterea de înțelegere chiar și a minților celor mai pătrunzătoare ale epocii. Numai în timpurile cele mai recente știința a dezvăluit tainele stelelor și ale pământului nostru, explicând fenomene – ca meteoriții și aurora, de pildă – care doar cu câteva secole mai în urmă păreau miracole. Cândva chiar și curcubeul trebuie că a fost asimilat cu un O.Z.N., căci O.Z.N. se traduce – literal – Obiect Zburător *Neidentificat*. Curcubeul a rămas vreme foarte îndelungată un asemenea obiect.

De fapt, majoritatea lucrurilor ce pot fi zărite pe boltă au constituit O.Z.N.–uri până am ajuns să le înțelegem. În mod logic, desigur că și astăzi trebuie să existe lucruri ce necesită explicații. Unele din O.Z.N.–urile noastre vor deveni

minuni ale naturii despre care se va preda în școli elevilor din mileniul viitor.

Există și pericolul unor înșelătorii retrospective. Ținând seama de popularitatea tainei O.Z.N.–urilor ar fi amuzant să fie fabricată o „viziune străveche". Presupuse relatări despre o navă cosmică ce ar fi zburat în fața ochilor unor călugări uluiți de la o mănăstire din Yorkshire, în anul 1290, și despre o întâlnire misterioasă pe care un tâmplar de mobilă fină ar fi avut–o pe unul din dealurile de la Buckinghamshire în epoca victoriană, au fost demascate ca fiind false. Aceasta din urmă a constituit subiectul principal al volumului publicat în 1979 de către David Langford, scriitor preocupat de probleme științifice, intitulat *O relatare despre o întâlnire cu locuitori din alte lumi*. Există chiar și astăzi oameni care dau crezare poveștii despre prima întâlnire cu extratereștrii din epoca modernă, care ar fi avut loc la 4 octombrie 1871, deși Langford în persoană a recunoscut că tot ce scrisese nu a fost decât o farsă ticluită cu istețime chiar de el.

Sunt, totuși, și relatări care pot fi luate în serios. Către sfârșitul vieții sale, psihologul Carl Jung a descoperit la Biblioteca Centrală din Zürich, în timp ce făcea cercetări privind O.Z.N.–urile, o gravură în lemn ce conținea detalii despre un incident petrecut la Basel, în Elveția, la 7 august 1566.

Este posibil ca acest incident să fi fost o formă a unui fenomen optic din cauza soarelui; arhivele europene din perioada respectivă menționează mai multe cazuri similare. Nu ne putem da seama ce au văzut, dar pentru cetățeni a reprezentat un O.Z.N. la fel de enigmatic ca orice obiect neidentificat depistat în zilele noastre.

12 AUGUST 1883
DOVEZI FOTOGRAFICE

În secolul al XIX–lea astronomii au zărit adesea „meteoriți" care se comportau ciudat. Ei i–au descris în articole savante, dar nu conțineau misterul unui O.Z.N., pentru a le include în rândul acestora. Atunci un om și aparatul său de fotografiat au surprins pentru prima dată în lume, imaginea unui O.Z.N.

Lucrul acesta a fost realizat în observatorul de la Zacatecas,

la aproape 4000 de metri altitudine în munții mexicani. Directorul Jose Bonilla cerceta petele solare și folosea un aparat de fotografiat atașat la telescop pentru a le înregistra. Dar se petreceau lucruri stranii: obiecte sclipitoare se mișcau și se încrucișau prin fața soarelui, iar el le-a fotografiat pentru a dovedi că nu a avut halucinații.

Bonilla a publicat următoarele declarații în presa internațională: „Am izbutit să fixez traiectoria lor în fața discului solar... Unele păreau rotunde sau sferice, dar pe fotografie se observă că au o formă neregulată. Înainte de a fi străbătut spațiul din fața discului solar aceste corpuri lăsau o dâră strălucitoare de lumină, iar în timpul trecerii prin fața soarelui deveneau opace și întunecate pe fundalul mai luminos."

Unul din obiectele pe care le-a fotografiat părea „o stea cu cinci colțuri și centrul întunecat". Evident, s-au făcut tot felul de speculații, presupunându-se că păsări sau – poate – insecte luminiscente s-au perindat întâmplător prin fața obiectivului telescopului. Totuși, Bonilla și-a susținut convingerea că au fost obiecte dincolo de spațiul terestru, dar că – judecând după viteza deplasării pe care a izbutit să o măsoare – ele nu puteau fi dincolo de zona lunii.

El a fost prima persoană care a dovedit că a văzut O.Z.N.-uri, fotografiindu-le. Dar nu avea să fie ultimul.

NOIEMBRIE 1896
UNDELE AERONAVELOR

Pe măsură ce secolul al XIX-lea se apropia de sfârșit, societatea occidentală visa tot mai mult la zborul cu motor. Inventatorii făceau experimentări cu baloane și dirijabile. Scriitorii de literatură științifico-fantastică din noua generație deveneau tot mai cutezători. Jules Verne publica *Robur Cuceritorul*, în 1892, demonstrând că dominația pe calea aerului poate fi decisivă în timp de război.

Dintr-un amestec de realitate și ficțiune au rezultat undele aeronavelor – primul șuvoi informațional concentrat cu privire la activitatea O.Z.N.-urilor, localizate în timp și în spațiu. În prezent undele constituie partea majoră a probelor – care periodic se acumulează mai peste tot în lume – ce dovedesc

existența O.Z.N.–urilor. În 1896 încă nu exista misterul O.Z.N.–urilor, de aceea imaginile depistate erau considerate ca fiind ale unor nave cosmice reale.

Deși au existat precedente răzlețe, noaptea de 17 noiembrie 1896 a fost prima când cetățenii din Sacramento, capitala statului California din S. U. A., au văzut evoluând deasupra orașului „o lampă electrică cu arc, propulsată de o forță misterioasă". Ea a mai fost zărită, adesea sub înfățișarea unei pete luminoase ce naviga pe bolta întunecoasă; dar au fost depistate imagini și în cursul zilei în spațiu, în diferite părți ale statului. Unii martori au jurat că lumina era atașată de un obiect în formă de trabuc gros, adică exact forma pe care lumea și–o închipuia că trebuie să o aibă o navă cosmică. Oare a fost o aeronavă spațială construită în secret și apoi testată deasupra Californiei?

Controversele au devenit aprinse.

Ziarele vremii au reacționat foarte asemănător cu presa din zilele noastre. Unele au întâmpinat știrile cu mult scepticism, un binecunoscut profesor calificându–le drept „o conjurație mincinoasă a masoneriei". Altele au socotit relatările – al căror număr creștea rapid – ca observații asupra unor lucruri stranii. Câțiva gazetari au sesizat că ele reprezintă – potențial – material pentru încropirea unor „povești grase" și au publicat o serie de reportaje despre mesaje primite de la unii inventatori, despre primejdia unui atac din partea Cubei (care se afla în dispută cu S. U. A.), precum și despre aterizarea unor aeronave și ocupanții lor (descriși totdeauna excentrici, dar ca umanoizi).

Valului inițial din California i–a urmat fenomenul mai larg de depistare a unor aeronave în întreg spațiul de centru–vest al Americii.

Jerome Clark de la C.U.F.O.S. (Centrul de studii al O.Z.N.–urilor) a studiat documentele și consemnările originare și a dedus că bună parte a exagerărilor publicate de presă provin din „spiritul de frontieră" – legendele despre vitejia coloniștilor care au „îmblânzit" vestul, ce încă circulau în ultimul deceniu al secolului trecut. Unele relatări esențiale despre aeronave au fost calificate drept farse rezultate din spiritul acesta unic. Un exemplu în acest sens îl constituie povestea uciderii de către locuitorii orașului Aurora din Texas

a unei ființe venite din spațiul extraterestru. Dar mai este și celebra poveste a lui Alexander Hamilton.

Hamilton a relatat că, în aprilie 1897, o vacă a fost furată de o navă cosmică la Le Roy, în Kansas. Această poveste a devenit un exemplu clasic al lumii O.Z.N.–urilor. După aproape un secol, în 1991, ea a constituit subiectul unui volum important publicat de respectatul scriitor John Spencer, care o prezenta ca un fapt de netăgăduit. Din păcate, așa ceva nu s–a întâmplat.

Hamilton făcea parte din „clubul mincinoșilor" din localitate, ai cărui membri se întreceau în a ticlui povești care de care mai gogonate. Cercetătorul de folclor dr. Thomas Bullard a demonstrat că Hamilton în persoană a recunoscut în presa locală, la numai câteva zile după publicarea presupusei întâmplări, că e vorba de o simplă farsă pe care a pus–o la cale el însuși. Dar oamenii de bună–credință au făcut să circule povești pe care ei înșiși nu și le puteau explica. Astăzi noi deținem capacitatea superioară de a distinge ce se petrece în jurul nostru și ne dăm seama că multe din luminile călătoare sunt meteoriți sau planeta Venus. Cu siguranță însă că ceea ce astăzi numim O.Z.N. survolau și în acele vremuri printre undele aeronavelor cosmice.

Relatări au continuat să parvină din Noua Zeelandă și Australia. Dar vâlva cea mai mare s–a stârnit în Anglia, între anii 1909 și 1912. Tipică pentru spiritul vremii a fost relatarea făcută de P. C. Kettle din Peterborough, la 23 martie 1909, care a descris duduitul unui motor și o lampă cu lumina foarte puternică atașată de un obiect zburător de formă alungită și corpul întunecat.

Prin 1909 s–a experimentat, cu succes, zborul unor dirijabile, ceea ce a provocat mari temeri în Anglia, în legătură cu posibilitatea unei invazii din partea Germaniei, țară ce deținea primul loc în construcția aeronavelor. Pentru omul de rând, folosirea acestora în timp de război constituia o amenințare la fel de reală ca aceea a rachetelor nucleare în zilele noastre.

După ce un dirijabil a evoluat deasupra șantierelor navale de la Sheerness, în Kent, la 14 octombrie 1912, Winston Churchill, pe atunci prim–lord al Amiralității, a declarat în parlament în mod categoric că obiectul respectiv nu era de proveniență engleză; iar contele Zeppelin a susținut că nici

de origine germană nu era. Ulterior, istoria a confirmat că amândouă personalitățile spuseseră adevărul. Astfel, Churchill a devenit primul om politic ce a recunoscut în public, existența în spațiul atmosferic a unor obiecte necunoscute.

Cu 40 de ani înainte ca termenul să fi fost inventat, se recunoscuse oficial existența O.Z.N.–urilor.

25 FEBRUARIE 1942 INVADAREA ORAȘULUI LOS ANGELES

La numai câteva săptămâni după atacul mișelesc japonez împotriva bazei de la Pearl Harbor, coasta americană de vest s–a aflat în alertă. În primele ore ale zilei de 25 februarie 1942, temerile păreau să se adeverească. A fost impus camuflajul nocturn în orașul Los Angeles, cetățenii au fost cuprinși de panică, echipele de apărare antiaeriană au fost chemate la datorie și timp de o oră un adevărat baraj de foc a blocat cerul. Fotografiile arată fascicolele strălucitoare ale reflectoarelor brăzdând întunericul nopții, schijele bombelor explodate punctând bolta – dar nu se văd avioane inamice.

Comunicatul oficial a calificat incidentul drept o alertă falsă datorată tensiunii nervoase provocată de starea de război. Însă mai mulți martori au susținut că au văzut un obiect voluminos și întunecat ce naviga în văzduh, deasupra coastei, în jos spre Santa Monica.

În 1987, cercetătorul Timothy Good, specialist în domeniul O.Z.N.–urilor, dădea publicității un document obținut pe baza „Legii privind libertatea de informație în S. U. A.", ce fusese păstrat secret peste treizeci de ani. Era un memorandum adresat președintelui Roosevelt, redactat exact douăzeci și patru de ore după incident, prin care șeful Marelui Stat Major îl informa că – „în pofida dezmințirilor – aeroplane neidentificate, altele decât cele ale armatei de uscat sau ale marinei militare, zburaseră deasupra orașului Los Angeles". Oare aceasta a fost o încercare din partea militarilor de a justifica haosul dezlănțuit sau ea a reprezentat recunoașterea faptului că obiecte aeriene neidentificate, dar reale, fuseseră cauza alarmei? Steven Spielberg a parodiat evenimentul în filmul „1941".

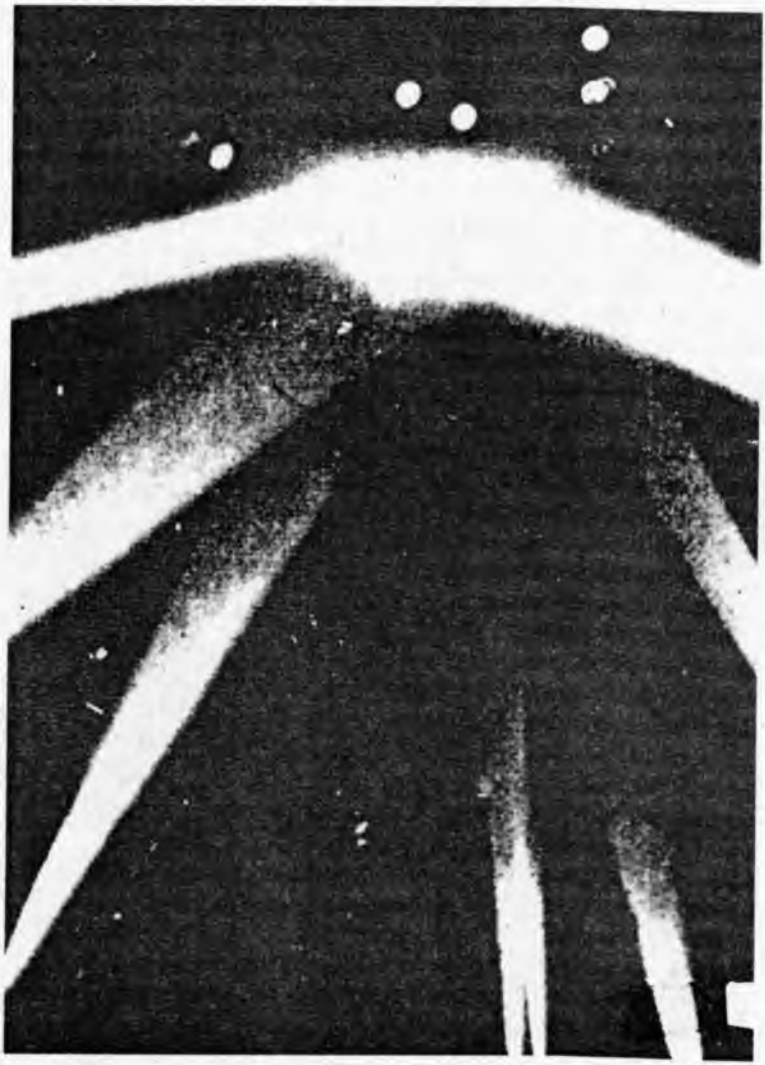

La 25 februarie 1942 au fost semnalate O.Z.N.–uri deasupra orașului Los Angeles, California. Aparițiile au fost puse pe seama unei invazii care nu a avut loc niciodată. Însă împotriva acestor obiecte fantomă a fost îndreptat tirul antiaerian, după cum se vede în fotografie.

AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL VÂNĂTORII DE „FOO“

În ultimii trei ani ai războiului, piloții Forțelor Aliate de pe majoritatea teatrelor de operațiuni s–au întâlnit, din când în când, cu niște sfere de lumină ce păreau că urmăresc avioanele. S–a presupus că ele erau descărcări electrice asemănătoare „focului Sfântului Elmo“, care pot apărea la vârfurile aripilor avioanelor. Dar aceste sfere ciudate pluteau liber, iar când rapoartele despre apariția lor s–au înmulțit, diagnosticul a trebuit modificat. Oare aceste obiecte erau arme secrete naziste cu ajutorul cărora se încerca – poate – tulburarea radarelor? Dacă da, ele nu au avut efect și continua lor apariție nu pare să fi stârnit interesul oficial față de ele.

După război s–a dezvăluit că ele nu erau arme germane și nici japoneze și că piloții acestor națiuni le zăriseră și ei.

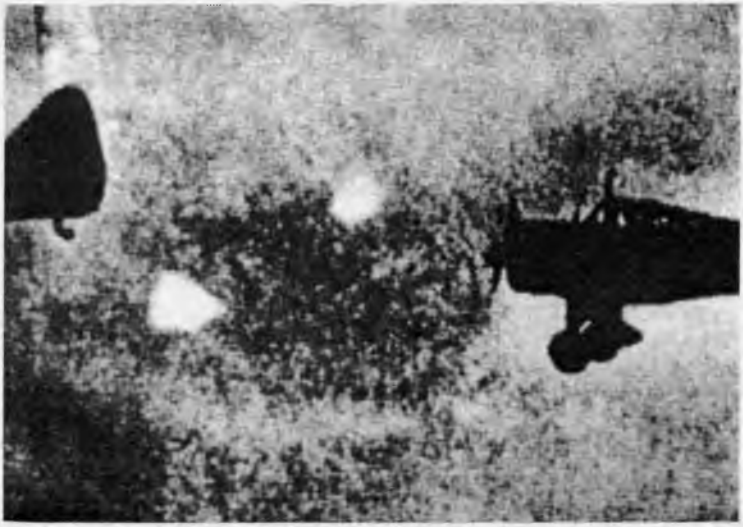

O poveste tipică despre „vânătoarea de foo“ din timpul celui de al doilea război mondial, ilustrată de această fotografie, pentru a dovedi realitatea misterului. Sferele de lumină strălucitoare s–au ținut atât după avioanele Aliaților cât și ale Axei. Nimeni nu știe ce au fost ele, astăzi însă ni se înfățișează precum clasicul O.Z.N. sub forma „sferei de lumină“.

Acum pare limpede că ele au constituit „întâlniri cu mingi de lumină" de tipul O.Z.N.–urilor, care adesea încă pot fi zărite. De fapt, nu e surprinzător că ele au creat agitații.

Pentru prima oară în istorie mii de aeronave se înălțau în același timp în văzduh, sporind astfel șansele unor întâlniri neobișnuite. Pe vreme de război era inevitabil ca luminile depistate să fie socotite ostile, presupunându–se că ele sunt arme secrete ale dușmanului.

Piloții americani au botezat aceste lumini „vânătorii de *foo*", inspirându–se dintr–un film de desene animate foarte popular în vremea respectivă, al cărui personaj principal – Smokey Stover – rostea un fel de lozincă stereotipă: „Unde–i un *foo*, acolo–i și foc!"

Un raport ilustrativ ni–l oferă locotenentul David McFalls, care făcea parte din escadrila americană de avioane de vânătoare 415. În ziua de 22 decembrie 1944, la ora 18, el zbura deasupra provinciei Alsacia – Lorena, la frontiera franco–germană, când a zărit: *„... două lumini strălucitoare*

După al doilea război mondial au fost întreprinse încercări de a construi o aeronavă în formă de „farfurie zburătoare", însă eforturile au fost zadarnice. Totuși există zvonuri conform cărora naziștii aproape reușiseră această performanță, în ultimele zile ale războiului. Fotografia prezintă una din încercările americane de la începutul anilor '50.

care urcau de la pământ și se apropiau de noi. Când au ajuns la nivelul nostru s–au oprit la coada avionului. Erau niște lumini uriașe, strălucitoare, de culoare portocalie. Au rămas acolo cam două minute. Apoi s–au îndepărtat de noi și focul părea că se stinge."

Există două fotografii cu ceea ce se consideră că sunt „vânători de *foo*". Cea mai clară dintre ele ne prezintă două lumini exact la coada a două avioane de vânătoare japoneze. Se crede că aceste fotografii au fost făcute deasupra Pacificului, prin 1942.

MAI 1946
RACHETELE FANTOMĂ

După încheierea celui de al doilea război mondial au circulat multe zvonuri despre capacitatea creatoare în materie de tehnică de luptă a oamenilor de știință germani. Cel mai popular, în favoarea căruia exista oarecare temei, era zvonul că aceștia ar fi construit o navă aeriană în formă de taler, al cărei zbor de încercare ar fi avut loc în februarie 1945, cu puțin înainte de dispariția lui Hitler. Dacă aceste experiențe s–ar fi încheiat cu succes, altul ar fi fost rezultatul războiului. Când aliații au ocupat Europa ei au distrus toate prototipurile și planurile capturate pentru ca ele să nu cadă în mâini dușmane.

Se spune că obiectul era foarte asemănător unei „farfurii zburătoare" de dimensiuni obișnuite. Companii aviatice și cel puțin un program militar secret al S. U. A. au încercat să construiască „o aeronavă în formă de farfurie", în anii imediat următori războiului, dar au abandonat curând experimentul când calculele au dovedit că un asemenea aparat ar fi instabil din punct de vedere aerodinamic. Se păstrează încă fotografia unui astfel de aparat.

Naziștii lucrau și ei la realizarea primei rachete intercontinentale ce trebuia să transporte bombe direct asupra orașelor americane. În anii războiului rece au existat mari temeri că Uniunea Sovietică ar putea dobândi tehnica necesară. De aceea nu a fost surpinzător că valul de activitate a O.Z.N.–urilor, care s–a abătut asupra Suediei un an mai târziu, a provocat mare îngrijorare la Whitehall și la

Washington. Părea plauzibil că Uniunea Sovietică testa rachetele capturate pentru a realiza o treaptă de performanță superioară.

Agențiile suedeze de securitate au dezvăluit circa o mie de astfel de cazuri de survolare în 1946, majoritatea descrierilor asemănându–se. Cercetările întreprinse de Anders Lilyegren și Klas Svahn, specialiști în O.Z.N.–uri, au dezvăluit depistarea unui obiect necunoscut de către un soldat în termen la baza de la Fredricsborg, de lângă Stockholm, în timpul zilei de 30 iulie. Soldatul a văzut „un obiect zburător [care avea] aripi scurte, dar nu emitea nici un sunet la înălțimea de 2000 de metri. Viteza era mai mare decât a unui avion turbojet."

Obiectul a străbătut în viteză cerul și s–a prăbușit abrupt din văzduh, lăsând în urmă o dâră așa cum ar fi făcut o rachetă. O fotografie realizată la 9 iulie prezintă un obiect de forma unei picături de lacrimă cu o coadă stufoasă de foc, căzând aproape vertical; dar cercetătorii științifici sunt de părere că acesta a fost (ca în multe alte ocazii) un meteorit incandescent.

Deși s–a considerat că optzeci la sută din imaginile depistate fac parte din această categorie, organele militare suedeze s–au ferit să respingă existența acestui val. Problema nu a fost niciodată elucidată în mod mulțumitor și după trecerea a zeci de ani continuă încă să surprindă și să nedumerească.

În ultimul său raport, datat 23 decembrie 1946, comandantul–șef al corpului de investigație suedez a recunoscut că a fost înfrânt: *„În pofida eforturilor intense care au fost depuse, folosindu–se toate mijloacele pe care le aveam la îndemână, nu am obținut o dovadă concludentă care să ateste că în vecinătatea Suediei au fost efectuate experimentări cu proiectile sub formă de rachete... (dar) nu putem respinge anumite fapte, socotindu–le rezultatul purei imaginații a oamenilor."*

Se crede că acele „anumite fapte" au fost obiecte – depistate de aparatele radar – ce evoluau cu viteze mult superioare avioanelor convenționale și totuși mai lent decât meteoriții. Orice ar fi fost aceste „rachete fantomă" nu s–a reușit să fie stabilită originea lor.

Un alt val de activitate a O.Z.N.–urilor avusese loc, fără a se putea lămuri ceva.

În mod tradițional ne imaginăm orice O.Z.N. ca fiind sub forma unei „farfurii zburătoare", cum este obiectul din fotografia alăturată. Totuși au existat apariții de O.Z.N.–uri descrise sub forma de sfere–de–lumină sau de rachete.

24 IUNIE 1947 FARFURIILE ZBURĂTOARE INTRĂ ÎN SCENĂ

După ce al doilea război mondial trecuse în amintire, presa americană începu să caute alte subiecte captivante de dezbătut. Un prilej perfect i–a oferit o după–amiază de marți, în plină vară a anului 1947. O.Z.N.–uri mai fuseseră depistate cu ocazia ultimului val care măturase văzduhul posomorât al statelor Washington și Oregon, din sud–vestul Statelor Unite, dar acesta a fost primul caz care a captat instantaneu atenția publică. Eliberată de restricțiile impuse în timpul războiului, întreaga mass–media, inclusiv radioul și televiziunea, a exploatat din plin întâlnirea neobișnuită pe care a avut–o pilotul particular Kenneth Arnold, știre care s–a răspândit pe tot globul.

Arnold, om de afaceri, pilota un avion ușor și – în drum de la Chehalis, în Washington, către Yakima – tocmai survola peisajul de o frumusețe care îți tăia respirația, din Munții Cascadelor. Un avion de transport al marinei dispăruse și se

instituise o răsplată de 5000 de dolari acelora care îl vor descoperi. Premiul, dar și sentimentul de solidaritate de breaslă, l–au determinat pe Arnold să facă un ocol, în nădejdea că va găsi vreo urmă a aeroplanului căutat. În loc de aceasta, el a rămas surpins când a zărit o serie de fulgere ce evoluau pe boltă. În relatarea – pe care personal a dat–o publicității – despre acest istoric eveniment, Arnold povestește ce a văzut: *„La stânga mea, departe, spre vest, am observat o formațiune de obiecte foarte strălucitoare care veneau dinspre Munții Baker, zburând foarte aproape de vârfurile munților și navigând cu o viteză uriașă. Am urmărit cum ele se apropiau de fruntariile înzăpezite ale Muntelui Rainier, zicându–mi că ceea ce văd trebuia să fie o întreagă formațiune de avioane turbojet. Zburau grupat și erau nouă la număr, deplasându–se în diagonală, în formație de eșalon. Ceea ce m–a surpins cel mai mult a fost că obiectele nu aveau cozi."*

Arnold a procedat cu chibzuială: a folosit ceasul de bord spre a calcula viteza dezvoltată de aceste obiecte pentru a străbate distanțe cunoscute, de la o creastă la alta; și a înlăturat acoperitoarea carlingii pentru a evita reflexele solare. În cele din urmă a conchis că este vorba de noi tipuri de avioane guvernamentale, căci ele survolau – după cum socotise – cu o viteză ce depășea pe aceea a oricărei aeronave cunoscute. Conform aprecierii sale, obiectele zburătoare se aflau la cel puțin treizeci de kilometri depărtare.

Dr. J. Allen Hynek, astronom și pionier O.Z.N.–olog, a stabilit ulterior că lucrul acesta era imposibil. Pentru a fi zărite de la distanța respectivă obiectele trebuiau să aibă dimensiuni gigantice, mult mai mari decât afirmase Arnold. Mai probabil ele erau de dimensiuni mai reduse și se aflau mai aproape decât i s–a părut lui Arnold, pentru ca viteza lor să fie apropiată de cea a aeroplanelor obișnuite. Este probabil chiar ca ele să fi fost mult mai mici și mai aproape decât a apreciat Arnold și că ele erau de fapt un stol de păsări pe care razele soarelui reflectându–se le–a transformat în niște obiecte stranii. Multe „formațiuni" de O.Z.N.–uri semnalate din 1947 până în prezent s–au dovedit a fi exact acest lucru.

Desenele realizate de Arnold prezintă niște obiecte foarte apropiate ca formă de o pasăre, cu aripile aduse spre spate, și nu se aseamănă deloc cu desenele de O.Z.N.–uri imaginate

Imagine de O.Z.N. transmisă în lumea întreagă de mass–media.

cu multă fantezie de artiști în cărțile dedicate lui Arnold și tipărite în ultimii ani. Cine ia în seamă aceste desene rămâne cu impresia că el a descris niște „farfurii" aproape perfecte, cu o ușoară „mușcătură" în interior, dar de fapt nu reprezintă ceea ce descrisese Arnold. Credința că el a văzut „o farfurie" se întemeiază pe o neînțelegere semnificativă.

O.Z.N.–urile depistate în avalanșă înainte de 1947 au fost reprezentate ca niște sfere de lumină, de proiectile în formă de rachetă sau ca aeronave pur și simplu. Nici o descriere nu le prezenta sub forma de–acum tradițională a unei farfurii, imagine pe care noi o asociem cu un O.Z.N. (De fapt, termenul de „farfurie zburătoare" implică forma aceasta). Relatarea lui Arnold le prezenta cu totul diferit și oricât de bogată imaginație ai fi avut, forma lor nu o puteai asemui cu a unei farfurii.

Pricina acestei discrepanțe o lămurește chiar Arnold. După ce a aterizat la Yakima el a povestit prietenilor observațiile sale. Și–a continuat zborul și până să ajungă la Pendelton, în Oregon, mijloacele de comunicare în masă intraseră în fierbere. Arnold a scris: *„Le–am explicat ziariștilor că ele alunecau în zbor ca o farfurie când o arunci pe luciul apei."* El se referise *la mișcarea* de alunecare (ca la păsările în

zbor) a celor nouă obiecte ce pluteau în atmosferă și *nu la forma* lor. Unul din jurnaliști însă și–a dat seama că ar fi util să inventeze un nume cu care să boteze acest mister. O.Z.N.–urile lui Arnold au devenit „farfurii zburătoare"; de atunci acest termen a rămas consacrat, lumea crezând că obiectele zărite de Arnold aveau forma aceasta!

Cazurile de depistare s–au înmulțit spre deliciul presei scrise și vorbite. O poveste simplă declanșase o avalanșă și fiecare a început să scruteze bolta cu un nou interes. Jurnaliștii își dădeau toată silința să mențină oala în fierbere.

Dar între valul acesta și cel din 1896 exista o mare deosebire. Odinioară lumea „știa" că O.Z.N.–urile în formă de trabuc erau aeronave construite în taină de vreun inventator. După ce autoritățile au negat, nimeni nu mai știa ce sunt în realitate „farfuriile" lui Arnold. Ele constituiau un mister și, ca orice bun mister, îi amuza și îi incita pe toți să încerce a–l dezlega. Drept rezultat, s–a stârnit o mare dezbatere în jurul misterului care luase naștere.

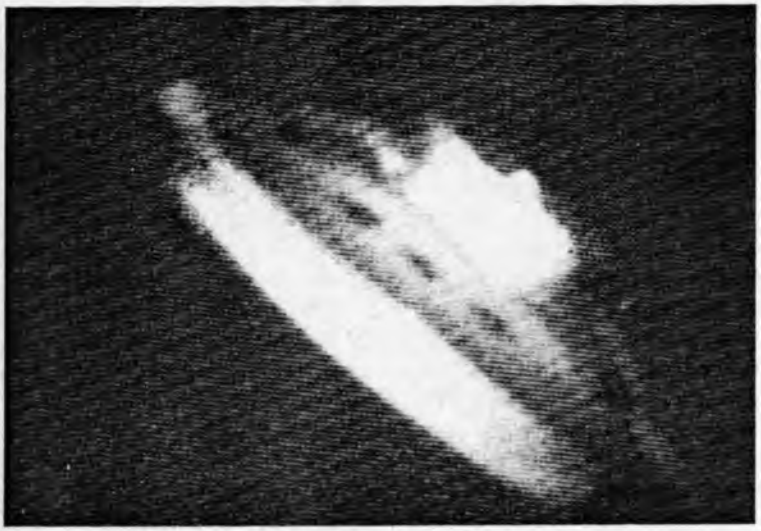

Un O.Z.N. depistat deasupra Danemarcei, la 3 mai 1974. Acesta e tipul de O.Z.N. pe care dr. Allen Hynek, fost consultant științific al Forțelor Aeriene Americane, l–a numit „discul care apare în timpul zilei". După 1974 însă el a apărut tot mai rar și nimeni nu știe de ce.

2 IULIE 1947
„FARFURIILE“ SE PRĂBUȘESC

În numai câteva zile după ce Arnold depistase imaginile, un val de nebunie a străbătut America. Unele relatări erau

La începutul anilor '50 au circulat zvonuri insistente conform cărora O.Z.N.–urile ar fi fost obiecte extraterestre. Au fost date la iveală fotografii cu așa–ziși „omuleți“ capturați din O.Z.N.–urile prăbușite. Această fotografie provine din Germania și, ca și toate celelalte, s–a dovedit a fi un fals grosolan. Ele au fost organizate, de regulă, ca păcăleli de 1 aprilie.

– fără îndoială – înșelătorii. Altele erau, probabil, cazuri de interpretare greșită a unor fenomene naturale cărora nimeni nu le acordase vreo atenție până atunci.

Ținând seama, probabil, de cele petrecute recent în Scandinavia, a fost organizată o investigație militară, înconjurată de un secret ușor de înțeles. Americanii pricepeau că dacă aeronavele care străbăteau cerul țării nu erau produse de Unchiul Sam, ele reprezentau o amenințare potențială.

Uniunea Sovietică nu poseda nici resursele necesare, nici tehnologia adecvată. Treptat, echipa de experți și savanți – care urmăreau dovezile ce se acumulau cu repeziciune – a luat în considerație posibilitatea înfricoșătoare ca navele respective să provină de undeva *din afara* spațiului Terrei.

La începutul anului 1949 a fost prezentat șefului Marelui Stat Major un raport pe care acesta l–a respins, refuzând să prezinte președintelui o relatare atât de neobișnuită. Dar iată

A. P. Villa a prezentat mai multe fotografii spectaculoase, realizate pe timp de zi, ale unor O.Z.N.–uri, care la vremea respectivă erau dintre cele mai clare făcute vreodată. Aceasta s–a petrecut la 16 iunie 1963, lângă Albuquerque, statul New Mexico, într–o regiune unde au avut loc mai multe întâlniri neobișnuite extraordinare.

ce spunea profesorul George Valley de la Institutul de tehnologie din Massachussetts, consilier principal al președintelui, în acea secțiune a raportului, redactată chiar de el: *„Dacă există o civilizație extraterestră care poate construi obiecte ca acelea despre care s-a raportat... atunci o asemenea civilizație ar fi în stare să observe că noi, cei de pe pământ, posedăm acum bomba atomică și că suntem pe cale de a dezvolta cu repeziciune rachetele... De aceea, ne putem aștepta ca în stadiul actual, mai ales, să primim astfel de vizite."*

Se pare că această părere a avut o anume influență, iar pentru unii ea reprezintă poziția încă dominantă în cercurile O.Z.N.-ologilor. Mulți susțin că guvernul american nu doar bănuia, ci chiar *știa* – încă din acea primă săptămână a anului 1947 – că misterioasele aeronave proveneau din spațiul extraterestru. Această opinie este susținută de incidentul care a avut loc în apropierea orașului Roswell, din statul New Mexico, ce a constituit cazul cel mai aprig dezbătut, în legătură cu un O.Z.N. depistat.

Fermierul William Brazel a auzit o explozie puternică într-o noapte bântuită de o furtună năpraznică. A doua zi dimineața, pe 3 iulie 1947, el a descoperit răspândite în deșert niște rămășițe misterioase. Erau ușoare ca lemnul de plută, dar erau strălucitoare și aveau aspect metalic. A constatat că erau flexibile, dar nu puteau fi sfărâmate nici cu barosul, iar unele din ele purtau niște simboluri stranii. Brazel a informat baza aeriană locală, iar ofițerul de securitate Jesse Marcel a cules și a adus în incintă toate rămășițele găsite. Un comunicat de presă oficial susținea că poveștile despre „discuri zburătoare" erau reale. Resturile unuia dintre ele au fost recuperate și trimise la Baza Forțelor Aeriene Wright Patterson din Dayton, Ohio, pentru a fi cercetate în amănunțime. Gazetarilor li s-a permis să fotografieze de la distanță bucățile care, aparent, proveneau de la un balon meteorologic. Li s-a spus că era tot ce putuse fi descoperit – niște resturi ale unui balon cu un aparat asemănător radioului, dar că nu se izbutise să fie stabilită proveniența lui.

Marcel a susținut, până la sfârșitul vieții, că aceste afirmații nu corespundeau adevărului. Conform legendei, resturile originale *au fost trimise* la baza Wright Patterson, iar ca diversiune au fost prezentate rămășițele unui balon obișnuit. Unii pretind că aceste dovezi, împreună cu alte rămășițe mai

semnificative și cu trupurile membrilor echipajului O.Z.N.–ului, sunt în continuare păstrate la Roswell. Se presupune că ele se află, menținute în condiții de securitate, într–un loc unde oamenii de știință se străduiesc de ani de zile să le pătrundă tainele. Filmul științifico–fantastic *Hangar '18* imortalizează acest episod.

Tot felul de zvonuri fanteziste și de fotografii dubioase despre O.Z.N.–uri prăbușite și sfărâmate au circulat în anii care au urmat. În cele din urmă, incidentul de la Roswell a fost dat uitării – până când William Moore și Stanton Friedman au publicat rezultatul cercetărilor proprii, în 1980, pe baza depozițiilor unor martori oculari. Ei au dovedit că explicația oferită, potrivit căreia ar fi fost un balon, nu a fost decât o improvizație ticluită în grabă, pentru camuflarea realității.

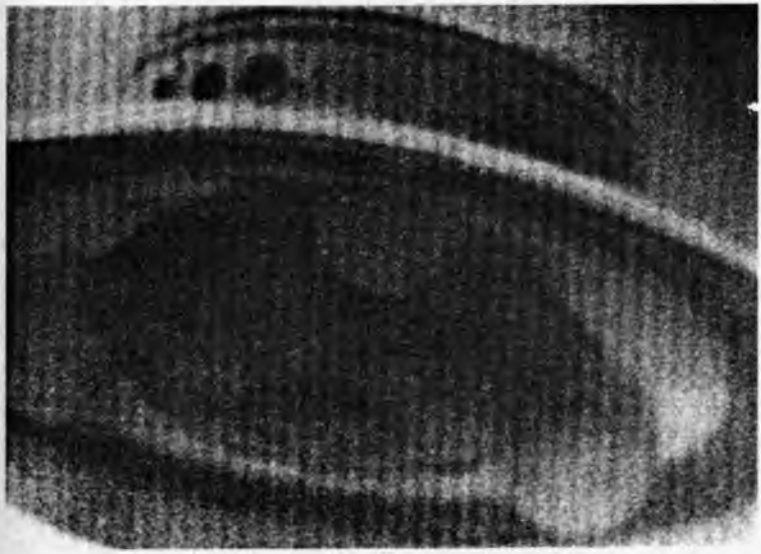

George Adamski a provocat o adevărată furtună în lumea întreagă prin anii '50, cu poveștile sale. El a susținut că a fost „contactat" și că a fost transportat pe alte planete. În sprijinul afirmațiilor sale a prezentat mai multe fotografii, reprezentând – așa cum a pretins – aeronave spațiale venusiene. Alegațiile sale au fost respinse cu tărie de cercetătorii O.Z.N.–ologi de pretutindeni. Totuși, de atunci au fost zărite și alte O.Z.N.–uri de același tip. Această fotografie Adamski a realizat–o la Muntele Palomar, California, în octombrie 1952.

De atunci cazul a fost investigat de numeroase grupuri de cercetători și mai multe volume i-au fost dedicate, în 1991. În ele au fost expuse rezultatele interviurilor exhaustive cu cetățenii orașului Roswell, cu rudele celor implicați în incident, precum și cu cei câțiva martori oculari încă în viață.

Faptul că ceva s-a petrecut în deșertul din apropierea orașului Roswell a fost stabilit și nu încape nici o îndoială în această privință. Ținând seama însă de poziția strategică a locului respectiv, se poate pune întrebarea dacă nava nu era de origine terestră. Primele bombe atomice fuseseră experimentate în apropiere cu doar 24 de luni în urmă. La Roswell se afla singura escadrilă de bombardiere atomice din lume. Aici se desfășurau cercetări secrete în domeniul rachetelor. Se poate considera că New Mexico era locul ideal de atragere a vizitatorilor extratereștri; dar e la fel de posibil ca aici să se fi experimentat în taină cele mai secrete tipuri de aeronave. Dacă una din ele s-ar fi prăbușit în iulie 1947, puțini ar fi recunoscut lucrul acesta. Ținând seama de vâlva iscată nu cu mult înainte în jurul O.Z.N.-urilor, o poveste despre „farfurii zburătoare" ar fi fost, evident, soluția cea mai potrivită.

20 NOIEMBRIE 1952
CONTACTE CU EXTRATEREȘTRI

Conform aprecierilor tuturora, George Adamski era un tip prietenos în vârstă de vreo 60 de ani. El se autointitula „profesor" și manifesta interes deosebit pentru viața din alte lumi. Ținea o cafenea pe povârnișurile Muntelui Palomar, în apropiere de observatorul spațial. Între 1946 și 1952 el pretinde că a zărit mai multe O.Z.N.-uri – aeronave în formă de trabuc, dar și de disc – pe unele dintre ele fotografiindu-le.

Într-o zi el a simțit dorința să facă o excursie cu mașina prin arșița toridă californiană. Tocmai se oprise la punctul numit Desert Center (ceilalți excursioniști care îl însoțeau rămăseseră mult în urmă), când a zărit o siluetă care – ivindu-se dintre nisipuri – i-a făcut semne cu mâna. A reieșit că era o ființă de pe planeta Venus, tip umanoid cu plete blonde și ten bronzat. Dialogul care a urmat l-a realizat prin

intermediul semnelor făcute cu mâna sau al desenelor schițate pe nisip.

Desmond Leslie, scriitor O.Z.N.–olog de origine irlandeză, a relatat această întâmplare într–un volum intitulat *Farfuriile zburătoare au aterizat*, publicat în 1958 și care în scurt timp a devenit *bestseller*. Adamski a scos la iveală niște fotografii și a venit cu noi relatări incredibile, cuprinse în mai multe cărți publicate, în care descrie călătorii extraterestre, arbori și râuri întâlnite pe Lună etc. După el au apărut mulți alții care au pretins că au fost contactați de extratereștri prietenoși. Domeniul O.Z.N.–urilor a căpătat o tentă de fervoare religioasă. Au fost organizate întruniri pentru răpândirea mesajelor de pace și iubire primite din partea reprezentanților unor pretinse rase extraterestre, cu nume suspect de fanteziste.

O.Z.N.–ologii recunoscuți au considerat că reputația lor este serios amenințată de Adamski și contemporanii acestuia, ale căror povești însă captivau publicul. Puțini au îndrăznit să rostească o apreciere negativă la adresa lor. Mai mult, ulterior Adamski a fost primit în audiență de papă!

La 4 februarie 1954, doi tineri din Coniston, de la Lake District în Anglia, au zărit un O.Z.N. care se asemăna în mod izbitor cu acela fotografiat de Adamski doi ani înainte. Unul dintre martorii oculari – Stephen Darbishire – a făcut o fotografie, care – deși cețoasă – sugerează posibilitatea ca obiectul să fi fost același cu O.Z.N.–ul zărit de Adamski. Tânărul a susținut că nu auzise de aventura lui Adamski înainte de a fi făcut fotografia sa, în 1954. În prezent martorul este bărbat în toată firea și are o profesiune. În 1991 a confirmat că el continuă să susțină afirmațiile făcute în 1954.

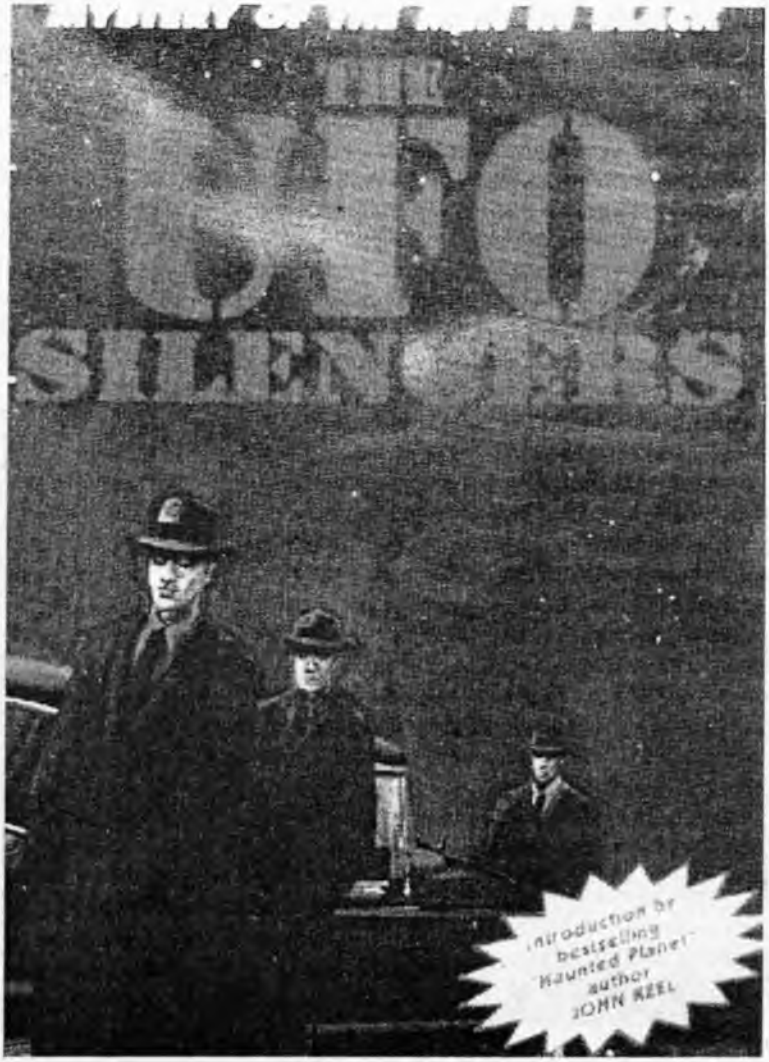

O carte recent publicată în America se referă la legenda sinistră a „oamenilor în negru", care – după cum se spune – au început să-i viziteze și să-i ademenească pe martorii oculari, începând din 1954, cam din aceeași perioadă când C.I.A. a început să manifeste interes pentru O.Z.N.-uri. Părerile sunt împărțite: unii cred că e vorba de un mit, alții susțin că este vorba de agenți guvernamentali, dar mai sunt și din aceia convinși că este o parte a misterului legat de O.Z.N.-uri. Din când în când continuă să fie semnalate și în prezent vizite ale „oamenilor în negru".

Fotografiile lui Adamski nu i–au convins pe oamenii de știință. Dar au existat și numeroase relatări credibile despre aeronave, aproape identice cu ale acestuia. Ele sunt descrise ca niște „farfurii" tipice, cu trei sfere ca mingile așezate pe baza netedă a unui dom în formă de clopot. Cea mai notabilă dintre toate este întâlnirea despre care a relatat un adolescent, Stephen Darbishire, la 15 februarie 1954.

Acesta se afla pe un deal de la Corniston, în Cumbria, împreună cu un văr al său mai mic, și făcea fotografii, când deodată a zărit o aeronavă de tipul „Adamski". El a fotografiat de două ori obiectul în timp ce acesta se înălța în văzduh, dar din păcate a greșit potrivirea obiectivului aparatului. Imaginea, deși difuză, prezintă un remarcabil prim–plan al unui obiect cu liniile tipice aeronavei descrise de Adamski. Măsurătorile complexe, efectuate ulterior de un inginer aeronautic, au dezvăluit – după cum se afirmă – că cele două aparate erau identice. Recent, Stephen Darbishire i–a spus lui Harry Hudson, cercetător O.Z.N.–olog, că înainte de a se petrece incidentul, al cărui martor fusese, el nu citise povestea lui Adamski și că fusese interogat de Serviciul de contraspionaj englez, după ce depistase aeronava. Echipa investigatoare cuprindea mai multe persoane ce purtau ochelari fumurii. Ulterior l–a interogat și ministrul britanic al Apărării în persoană.

În 1954, interesul oficial manifestat în Anglia față de apariția O.Z.N.–urilor reprezenta o noutate. O serie de întâlniri neobișnuite petrecute în văzduh, în care au fost implicate turbojeturi ale R. A. F. (Forțele Aeriene Regale), au zdruncinat Whitehall–ul și, începând din 1952, se spune că mulți martori au fost interogați de investigatori secreți guvernamentali. În același fel, apariția unor vizitatori oficiali în S. U. A. care de asemenea purtau ochelari cu lentile întunecate (și care se bănuiește că erau extratereștri deghizați) a devenit parte a cercetării tradiționale despre O.Z.N.–uri.

Această legendă a „oamenilor în negru" continuă să persiste. Există încă și în zilele noastre martori ce pretind că sunt vizitați de ei. Ei afirmă că aceștia le–au pus întrebări ciudate, că le–au cerut să nu vorbească în public despre întâlnirile lor și că au încercat să–i convingă că O.Z.N.–urile lor erau de fapt obiecte foarte terestre, precum aeronavele militare.

2 NOIEMBRIE 1957 O.Z.N.-URILE ÎȘI ARATĂ COLȚII

În octombrie 1952 lumea a pășit în era spațială, când Uniunea Sovietică a lansat primul său sputnik. Acest eveniment s-a petrecut tocmai când guvernul american se străduia să dea uitării O.Z.N.-urile. Echipa militară de investigații primise ordin să elaboreze statistici și să pretindă că nu rămăsese nici un caz nerezolvat. Din nefericire, faptele nu veneau în sprijinul acestei șmecherii de prestidigitator.

O echipă de statisticieni de la unul din cele mai vestite centre științifice ale Americii – Batelle Memorial Institute – a elaborat un important studiu, în cel mai strict secret, despre O.Z.N.-uri. În felul acesta oficialitățile sperau să elimine problema. În loc de aceasta, studiul a dovedit că O.Z.N.-urile sunt o realitate și că, fără îndoială, cu cât mai credibili erau martorii și cu cât mai valoroase erau dovezile, cu atât mai puține șanse existau ca misterele lor să fie explicate. De aceea șefii echipei de investigații a Forțelor Aeriene au primit ordin să nu menționeze niciodată existența unor cazuri neelucidate! Șeful echipei, Edward Ruppelt, nemulțumit, a demisionat în 1956 și a dat publicității propria sa versiune intitulată *Raport despre obiectele zburătoare neidentificate*, prima analiză obiectivă a fenomenului O.Z.N.-urilor. Cartea a introdus în limba engleză termenul de O.Z.N., înlocuindu-l pe acela de „farfurie zburătoare" care implica existența unei persoane ce a contactat obiectul.

Noaptea de 2 noiembrie 1957 a constituit parcă un răspuns, răspândind vestea unei demonstrații de forță a O.Z.N.-urilor, care avea să modifice pentru totdeauna imaginea lor de obiecte inofensive evoluând pe firmament.

În decurs de trei ore, atât înainte cât și după miezul nopții, poliția orașului Levelland, din Texas, a fost înștiințată despre douăzeci de cazuri diferite de întâlniri neobișnuite. Printre martori s-au numărat șoferi, pompieri și două patrule de poliție și toți au descris același lucru. Relatările lor au fost tipizate în descrierea lui Pedro Saucido, care a zărit o

lumină foarte strălucitoare înălțându–se de pe un câmp: „... *a pornit către noi, apropiindu–se cu viteză crescândă. Când a ajuns lângă noi, farurile autocamionului s–au stins, motorul s–a oprit. Am sărit afară din cabina autocamionului și am lovit puntea obiectului când a trecut deasupra noastră cu zgomot asurzitor, ca un tunet, și stârnind o pală puternică de vânt, ca vijelia, care a făcut mașina să se clatine. Am simțit o căldură intensă.*"

Motoarele mai tuturor vehiculelor implicate în incidente au încetat să funcționeze, dar și–au revenit în mod misterios după ce oul acela uriaș, cu strălucire orbitoare, a dispărut. Un martor înspăimântat spunea că farurile de la automobilul său pulsau în ritmul obiectului.

Nici o furtună n–a bântuit în zona respectivă, dar oficial incidentul a fost categorisit drept „fulger sferic", fenomen foarte rar de electricitate naturală. Însă oamenii de știință, care s–au ocupat de acest subiect, sunt de părere că fulgerul sferic nu poate apărea atât de des, în locuri atât de diferite; după cum ei nu cred că fenomenul atacă mașinile și nici că întrerupe motoarele, așa cum a făcut O.Z.N.–ul în cauză.

Această demonstrație de superioritate tehnologică s–a

Forțele Aeriene Americane, prin Batelle Memorial Institute, au inițiat mai multe studii statistice nădăjduind să poată dovedi că toate cazurile neelucidate de O.Z.N.–uri depistate erau de fapt interpretări eronate ale unor întâmplări netemeinic documentate. Când însă s–a stabilit că acele cazuri nesoluționate fuseseră, dimpotrivă, foarte bine documentate, F.A.A. au încetat brusc discuțiile pe această temă.

repetat de multe ori din 1957 și până în prezent, deși nu cu aceeași intensitate. În 1967 la Sopley, în Bournemouth, un autoturism și un autocamion cu motor diesel au întâlnit un obiect asemănător. Luminile ambelor mașini s–au stins. Ministerul Apărării al Angliei i–a interogat îndelung pe cei trei martori ai incidentului, într–un hotel local. A doua zi suprafața drumului pe porțiunea cu pricina a fost înlocuită, iar o cabină telefonică a fost revopsită.

Până în 1991 au fost înregistrate peste cinci sute de cazuri de „intervenții asupra unor vehicule".

24 APRILIE 1964
O.Z.N.–URILE AU ATERIZAT

Pe când programele spațiale ale Uniunii Sovietice și Americii ajungeau la apogeu, activitatea O.Z.N.–urilor intra într–o nouă fază critică. Ele au aterizat.

Un punct de cotitură l–a constituit întâlnirea avută de Lonnie Zamora, apreciat polițist ce făcea parte dintr–o patrulă mobilă și membru respectat al comunității religioase locale. Era ora 17,45 și se afla în apropierea orașului Socorro din statul New Mexico, urmărind o mașină ce depășise viteza regulamentară, când deodată a auzit un vacarm asurzitor, cu explozii puternice, care se părea că provin dintr–un hangar din apropiere, unde se depozita dinamită, spre păstrare. Zamora a abandonat urmărirea și s–a îndreptat către zona stâncoasă unde a zărit, așezat pe sol, un ou metalic de dimensiunile unui automobil. Două siluete aparent umane, în salopete albe, s–au întrezărit, fugitiv, în apropiere. Flăcări albastre, asemănătoare flamei de la lampa de sudură, au izbucnit la baza obiectului, însoțite de o gălăgie infernală, care a crescut în intensitate până a devenit insuportabilă. Temându–se de un dezastru, Zamora a fugit și s–a adăpostit în spatele mașinii sale. În timp ce se ascundea, larma a încetat, iar când a privit înapoi a văzut că flăcările dispăruseră, obiectul îndreptându–se în zbor spre sud–vest. În trecere era cât pe–aci să se izbească de hangar.

Sergentul Chavez a recepționat raportul transmis prin radio de ofițerul Zamora și îndată a pornit în ajutorul lui. Dacă nu ar fi greșit drumul, ar fi ajuns la timp pentru a

surprinde O.Z.N.-ul înainte de a fi dispărut. L-a găsit pe Zamora evident zdruncinat, cu ochii ațintiți asupra unui boschet care încă fumega. Patru amprente în pământ marcau locurile unde se înfipseseră picioarele aeronavei.

Forțele Aeriene ale S. U. A. au întreprins o investigație temeinică dar nu au izbutit să facă lumină. Ulterior, unii au opinat că obiectul respectiv putea fi prototipul unui modul lunar, asemănător aceluia folosit de misiunea Apollo. Dar evoluția istorică a demonstrat că nu aceasta era soluția reală. J. Allen Hynek, pe atunci consilier principal al echipajului american, a considerat cazul acesta ca reprezentand cel mai mare interes.

Aproape un an mai târziu, în ziua de 1 iulie 1965, ora 5 și 45 de minute, s-a petrecut un incident aproape identic la Valensole, în Franța. Un fermier, care constatase că recolta sa de levănțică era dijmuită în mod misterios, a descoperit în dimineața menționată doi băieți mici care îi examinau lanul, iar alături de ei se afla un elicopter cu înfățișare neobișnuită. Când însă i-a privit mai atent și-a dat seama că „băieții" erau, de fapt, niște ființe ciudate, sub un metru și douăzeci înălțime, cu capete mari – în formă de cupolă – lipsite de păr, și cu ochi oblici.

Ca și în cazul precedent, aeronava era ovoidală, avea mărimea unei mașini și se sprijinea pe patru picioare ce ieșeau de sub corp. Îngrijorat, fermierul a vrut să se apropie de ele, dar una din ființe a scos de la brâul salopetei un tub și l-a îndreptat spre el. O rază a țâșnit din tub și fermierul s-a prăbușit paralizat. Când și-a revenit, a constatat că ființele urcaseră în aeronava care tocmai decola cu un șuierat înfricoșător.

După trecerea anilor levănțica tot nu creștea cum trebuie pe lanul fermierului.

3 DECEMBRIE 1967
RĂPITORII EXTRATERESTRI

În fața atâtor dovezi, Congresul a început să facă presiuni asupra guvernului american. Drept urmare, a fost constituită o echipă științifică la Universitatea Colorado din Boulder, în apropiere de Denver, sub conducerea dr. Edward Condon.

Acesta era unul din fizicienii care luaseră parte la realizarea proiectului Manhattan, de fabricare a bombei atomice în cel mai strict secret. El a condus timp de doi ani investigațiile și din capul locului nu a tăinuit că nu acordă crezare poveștilor despre fenomenul O.Z.N.

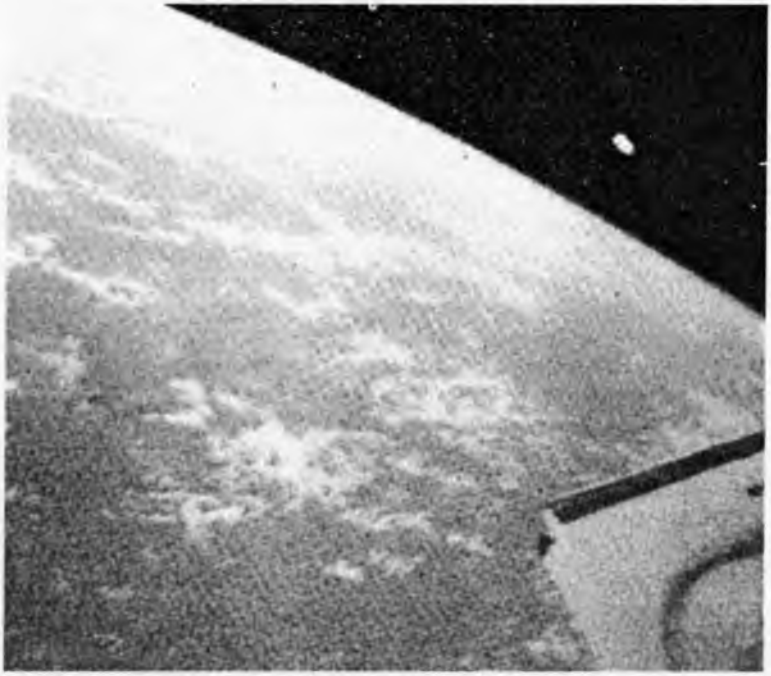

Cu prilejul zborurilor organizate de N.A.S.A., astronauții au raportat că au întâlnit uneori obiecte ciudate în spațiu. Majoritatea fotografiilor făcute au căpătat explicații simple. Această fotografie, din noiembrie 1966, realizată de misiunea *Gemini 12*, se crede că a surprins rămășița unui corp lansat în spațiu, care plutea în derivă, reflectând puternic razele soarelui.

Totuși mulți oameni de știință, membri ai echipei, erau impresionați. Deziluzionați de atitudinea lui Condon, unii dintre ei au părăsit echipa și au întocmit un raport separat. În concluzie, Condon susținea că O.Z.N.–urile nu prezintă interes științific, însă studiul care însuma un volum de o mie de pagini dovedea tocmai opusul. Peste o treime din cazurile abordate au rămas neexplicate. Oamenii de știință care urmăreau depistările realizate pe cadranele aparatelor radar,

ținând seama și de evidențele fotografice, au ajuns, în repetate rânduri, la concluzia că răspunsul pentru fiecare incident îl constituia un O.Z.N. *real.* Se spune că raportul lui Condon i–a convins pe mulți că O.Z.N.–urile reprezentau un fenomen încă nelămurit, în pofida propriilor concluzii.

Totuși, guvernul american s–a arătat foarte mulțumit de punctele de vedere negative și în 1969 a dispus desființarea echipei de investigații a Forțelor Aeriene ale S. U. A., ce fusese creată după depistările de O.Z.N.–uri în 1947. Recent însă au fost date publicității documente care dezvăluie că guvernul american a dispus examinarea oficială, în continuare, a rapoartelor privind O.Z.N.–urile!

Problema O.Z.N.–urilor a căpătat un nou impuls când, în septembrie 1961, o pereche de americani a zărit un obiect necunoscut în New Hampshire. În memoria acestora s–a produs o „spărtură", cei doi neamintindu–și ce se petecuse în perioada de timp respectivă. Un psihiatru a izbutit să umple golul de memorie, tratându–i prin hipnoză împotriva tulburărilor psihice și coșmarurilor. Aceștia au retrăit momentele uitate și au povestit o întâmplare înfricoșătoare despre „răpirea" și transportarea lor la bordul unui O.Z.N., unde au fost cercetați de niște ființe ciudate. Medicul a considerat că era vorba de un vis, totuși John Fuller a publicat, în 1965, o carte intitulată *Călătoria întreruptă* și ulterior povestea a fost ecranizată sub titlul „Incident cu O.Z.N."

Echipa lui Condon a adâncit studiul în timpul cercetărilor. În decembrie 1967, ofițerul de poliție Herb Schirmer a fost martorul unui incident petrecut la Ashland, în statul Nebraska. El a întâlnit un obiect de formă ovoidală, cu un trepied în chip de picioare, ce plutea lângă stâlpii de electricitate. Apoi nu și–a mai amintit ce se petrecuse timp de circa 20 de minute. A fost tratat prin

Adesea, prin anii '60, misiunile spațiale au fotografiat O.Z.N.–uri, majoritatea lor căpătând explicații simple. Totuși, câteva au rămas neidentificate. Fotografia alăturată ne arată o lumină ciudată în apropierea Lunii.

hipnoză de dr. Leo Sprinkle, actualmente specialist în studiul „răpirilor" efectuate de extratereștri. În transă fiind, Schirmer a povestit că a fost dus cu forța la bordul unui O.Z.N. de către niște ființe ce „efectuau" experiențe asupra unor oameni. În memoria sa a fost implantată „o poveste fictivă" conform căreia el trebuia să creadă că a zărit obiectul doar la depărtare. Doctorul psihiatru și-a exprimat convingerea că „Schirmer crede în realitatea evenimentelor povestite". Ulterior ofițerul a fost supus și a trecut cu succes testul cu aparatul de detectat minciuni. Comitetul londonez a înregistrat incidentul doar ca „un caz neconcludent". De atunci aceste cazuri s-au răspândit în toată lumea. Sute de persoane au pretins că au fost răpite de extratereștri, care au efectuat experiențe genetice asupra lor.

19 SEPTEMBRIE 1976 PĂMÂNTUL ÎMPOTRIVA O.Z.N.-URILOR

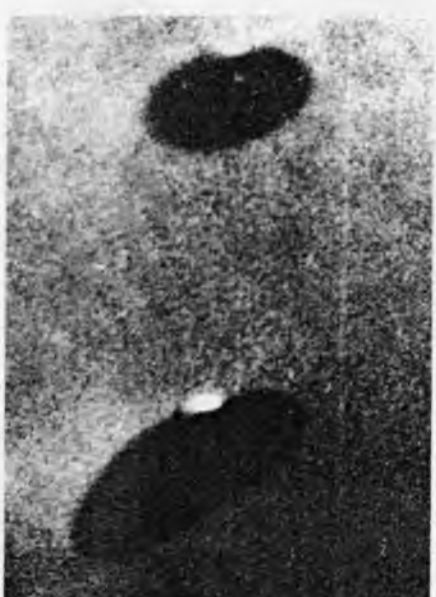

În martie 1967 a fost depistat un important O.Z.N. la Yungay, în Peru. Iată una din fotografiile făcute cu acel prilej.

Când proiectul Forțelor Aeriene ale S. U. A. a încetat să funcționeze, dr. J. Allen Hynek a înființat propriul său Centru de studiere a O.Z.N.-urilor. Noi valuri de întâlniri cu obiecte misterioase au avut loc pe tot globul și în pofida raportului Condon, subiectul a fost preluat de Asociația Americană de Promovare a Științei (A.A.A.S.). În 1978, la inițiativa premierului Grenadei, subiectul a fost dezbătut în cadrul O.N.U. Dezbaterile au fost atât de înflăcărate încât în cele din urmă premierul a fost demis!

Un nou caz ieșit din comun a pus în alertă nebună agențiile americane de apă-

rare. Ulterior au fost date publicității diferite documente secrete, dar la vremea respectivă foarte puține lucruri s–au cunoscut despre cele petrecute în spațiul aerian al Iranului. Forțele Aeriene Americane staționate în această țară au primit rapoarte despre o lumină albă strălucitoare, evoluând pe cer la 19 septembrie, curând după miezul nopții. Inițial nu i s–a acordat atenție, crezându–se că era o stea, până când adjunctul comandantului a zărit–o și el de la postul său de comandă. Un turbojet Phantom de vânătoare a decolat valvârtej de la baza Șahrokhi. La ora 1,30 avionul s–a apropiat de obiectiv, la nord de Teheran, dar în mod misterios legătura radio s–a întrerupt, iar instrumentele de bord au încetat să funcționeze. Silit să abandoneze și să se înapoieze, totul la bord a reintrat în normal și a început să funcționeze, inclusiv motorul.

Misterul O.Z.N.–urilor a dobândit faimă internațională. Nu există aproape nici o limbă care să nu fi adoptat un termen propriu, deși unele folosesc termenul englezesc de U.F.O. (Unidentified Flying Object). Cărți populare despre O.Z.N.–uri au apărut în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii. Iată o ediție japoneză ce redă povestea aterizării unui O.Z.N. la o bază a N.A.T.O. de la Suffolk, în Anglia, eveniment care s–a petrecut în decembrie 1980.

Agenția americană de apărare a scris în raportul său că modul cum s–au derulat evenimentele sugera o strategie precisă – s–a recăpătat energia necesară numai când a devenit limpede că avionul nu mai prezenta un pericol pentru O.Z.N. Un al doilea avion Phantom a fost trimis în explorare, care – când s–a apropiat la circa 45–50 de kilometri – a localizat pe cadranul radarului obiectul cu strălucire orbitoare. O.Z.N.–ul a început să se îndepărteze cu repeziciune, dar avionul a continuat să–l urmărească.

Atunci s–a petrecut ceva uluitor: O.Z.N.–ul a lansat un proiectil către avion. Convins că este atacat, pilotul a întins automat mâna către pârghia de lansat rachete teleghidate către țintă, dar chiar în aceeași clipă s–au întrerupt energia și legătura radio, la fel cum i se întâmplase și colegului său. Racheta nu a pornit și atunci pilotul a cotit și a plonjat pentru a evita „proiectilul" inamic. Satisfăcut, parcă, de faptul că avertismentul fusese luat în serios, „proiectilul" a făcut stânga–mprejur și s–a înapoiat la nava–mamă. Câteva clipe mai târziu O.Z.N.–ul a lansat un al doilea obiect, care s–a prăbușit vertical spre pământ, dar a aterizat lin – continuând sa emită o lumină orbitoare – în albia secată a unui lac din depărtare. A doua zi echipajele celor două avioane Phantom s–au deplasat la locul respectiv, dar nu au descoperit nimic. Totuși, în clipa aterizării strălucirea obiectului fusese atât de intensă, încât pilotul a fost nevoit să facă mai multe ture prin văzduh înainte de a ajunge la bază, pentru a–și obișnui ochii cu întunericul.

A fost, oare, o demonstrație pentru a ne dovedi cât de neputincioasă este tehnologia terestră? Patru ani mai târziu, ascultând o informare prezentată în parlamentul englez, am aflat că investigațiile în materie de O.Z.N.–uri erau considerate esențiale, pentru că nimeni nu pricepea ce se petrece.

În 1985, când președinții Ronald Reagan și Mihail Gorbaciov s–au întâlnit punând bazele istoricului acord de reducere a arsenalelor nucleare, Reagan a spus că „acum va fi mai ușor să se preîntâmpine o eventuală amenințare neașteptată împotriva lumii noastre din partea unor specii din alte lumi.... Atunci va trebui să fim uniți".

De atunci confruntările dintre O.Z.N.–uri și avioane au devenit mai frecvente.

Oare președintele Reagan făcea aluzie la un adevăr aflat în spatele O.Z.N.–urilor? Oare se gândea la O.Z.N.–uri?

După 1990, misterul O.Z.N.–urilor a pășit într–o nouă fază. Spații circulare au început să apară în mod misterios, în număr mare, pe lanurile cerealiere, pe toate meridianele lumii. Care este cauza ce le provoacă? Sunt ele un mesaj care încearcă să ne prevină cu privire la dezastrul ecologic în perspectivă, așa cum cred unii? Fotografia alăturată ne prezintă un asemenea cerc tipic, descoperit la Lancashire, în Anglia, în august 1990. Mai toate aceste spații circulare sunt unice, izolate.

28 DECEMBRIE 1980 O ALIANȚĂ EXTRATERESTRĂ?

Democrația a luat cu asalt lumea în deceniul al nouălea. Mai toate țările au adoptat legi cu privire la libertatea de informație și cu prilejul acesta dosare secrete despre O.Z.N.–uri au fost date publicității. Chiar și Uniunea Sovietică a inițiat, în 1985, o investigație asupra O.Z.N.–urilor, condusă de un fost cosmonaut. Deja în 1989, agenția TASS vestea lumea uluită despre aterizarea unui O.Z.N. la Voronej.

Între timp, cei care scriau despre O.Z.N.–uri prezentau povești tot mai dramatice. Povestea lui Whitley Strieber despre modul cum a fost răpit, redată în volumul intitulat *Comuniune*, a devenit cea mai citită carte a tuturor timpurilor despre O.Z.N., milioane de exemplare fiind vândute pe tot globul. În 1989, ea a fost ecranizată cu același titlu. Filmul se străduia să redea teroarea psihologică resimțită în

confruntarea cu necunoscutul, în împrejurări cu adevărat înfricoșătoare.

Zvonurile despre încercările întreprinse de agențiile guvernamentale de apărare de a camufla adevărul au atins noi culmi. Printe documentele date publicității în virtutea noii legi se aflau unele foarte discutabile. Ele se refereau la studii oficiale efectuate în taină despre O.Z.N.–uri, în care se pretindea că extatereștrii și guvernul american au realizat o înțelegere, prin care acesta din urmă dădea mână liberă O.Z.N.–urilor să–și desfășoare nestingherit activitatea (inclusiv de răpire) în schimbul tehnologiei superioare oferită de extratereștri, ceea ce ar fi oferit Statelor Unite avantaje uriașe în atmosferă și în spațiul cosmic. În 1989 deja se presupunea că aeronave construite de extratereștri, pilotate de americani, decolau de la o bază aflată dincolo de deșertul Nevada. Nimeni, nici chiar O.Z.N.–ologii nu au luat în serios asemenea povești, dar cartea publicată în 1991 de Timothy Good, intitulată *Legături cu extratereștri*, care urma unui alt volum de succes – *Strict secret* – apărut în 1987, s–a bucurat de credibilitate în rândul unor oameni în număr surprinzător de mare.

Un caz petrecut a doua zi de Crăciun a anului 1980, într–o pădure de pini din Suffolk, părea să vină în sprijinul acestora. Aviatorii americani staționați în bazele gemene ale N.A.T.O. de la Bentwaters și Woodbridge au răspuns alertei lansate în legătură cu semnalarea în zonă a unui O.Z.N. și, intrând în acțiune, au zărit într–un luminiș un obiect care părea că se zdrobise de copaci. Un sergent din poliția de securitate a descris cele ce observase: *„Era împodobit ca un pom de Crăciun cu șiruri de lumini albe și albastre. La început se mișca încet, dar apoi a prins viteză și a început să zboare în unghiuri drepte, într–un mod imposibil. Nu cunosc să existe și cu certitudine în 1980 n–a existat asemenea tehnologie. Părea ceva de domeniul magiei"*.

Aviatori bine pregătiți au urmărit printre copaci O.Z.N.–ul, care a lăsat în urmă radiații excesive, găuri în sol și alte semne ale trecerii sale. A doua zi obiectul a revenit și imediat a fost împresurat de aparatele Forțelor Aeriene Americane, care – conform afirmațiilor unora – se așteptaseră la lucrul acesta. După dispariția O.Z.N.–ului, guvernele au încercat să ascundă adevărul, însă de data aceasta existau mulți martori,

inclusiv locuitorii satelor din vecinătate, care observaseră ceva.

Povestea s–a răspândit, dar guvernele britanic și american au continuat să păstreze tăcerea, până în 1983 când o „scurgere" controlată a stârnit o furtună uriașă, însoțită de întrebări, în parlament. Însă nici de data aceasta nu a fost dezvăluit întregul adevăr despre evenimentele petrecute în noaptea respectivă.

După ce ani de zile am adunat dovezi, am reușit să reconstitui tabloul uluitor al cazului cel mai bine documentat, din toate câte au existat, despre o întâlnire neobișnuită. În chestiunea aceasta au fost întreprinse, fără îndoială, investigații temeinice și totuși oamenii politici de anvergură au negat existența vreunui fapt ieșit din comun. Membrii de seamă ai Camerei Comunelor și Camerei Lorzilor au rămas neclintiți și nu au cedat în fața presiunilor exercitate de O.Z.N.–ologi și de membri ai parlamentului; însuși șeful Marelui Stat Major din Ministerul Apărării a recunoscut că ceva era ținut ascuns.

Aterizarea din pădurea Rendlesham a declanșat reacții cu mult mai vehemente decât în oricare alt caz de apariții de O.Z.N.–uri, semn cert că s–a petrecut ceva dramatic. La scrisoarea unui O.Z.N.–olog, care întreba de ce nu au fost întreprinse cercetări, Ministerul Apărării din Londra a dat un răspuns care intrigă. Owen Hartop spunea, comentând: „... Ministerul Apărării este mulțumit că incidentul din pădurea Rendlesham nu a prezentat însemnătate din punctul său de vedere, deoarece, orice ar fi fost, se pare că obiectul nu s–a manifestat dușmănos."

Se pune întrebarea, de unde știau că nu era dușmănos? Doar dacă au cunoscut cu precizie ce reprezenta obiectul respectiv și de aceea nici nu i–au împiedicat activitatea.

VARA ANULUI 1991
SIMBOLURI DIN CERURI

În același an când au avut loc aterizările din pădurea Rendlesham, fermierii din sudul Angliei au observat niște urme stranii în lanuri. Acestea erau niște spații perfect circulare de pe care plantele păreau că au fost rase. Imediat bănuielile

s–au îndreptat către O.Z.N.–uri, care ar fi putut provoca aceste goluri circulare la aterizarea și decolarea lor. Asemenea spații circulare au continuat să apară în lanuri și în anii următori, dar nu au fost zărite O.Z.N.–uri, de aceea teoria a fost abandonată.

Totuși mulți erau de părere că spațiile circulare din lanuri se datorau unor entități inteligente. Numărul cercurilor a crescut treptat, apoi ele au apărut și în alte regiuni ale țării și, în cele din urmă, pretutindeni în lume și de forme tot mai complexe. Oamenii de știință s–au străduit să susțină că ele s–ar datora vârtejurilor atmosferice asociate cu descărcări electrice, aducând dovezi impresionante în sprijinul aserțiunilor lor. Dar mulți continuau să creadă că spațiile artistic trasate pe sol constituiau un mesaj extraterestru.

Pe măsură ce controversele s–au întețit, a crescut și publicitatea în jurul problemei. Formele trasate pe câmp au incitat atât de puternic fanteziile încât nici o teorie legată de atmosfera electrizată nu părea plauzibilă. Până în 1991 sute de asemenea imagini geometrice au fost descoperite anual în peste treizeci de țări, iar formele deveneau tot mai complicate și pline de imaginație – dreptunghi, pinten, inele sau alte imagini plastice.

Concomitent cu creșterea uriașă a cazurilor de spații circulare în lanuri, numărul aparițiilor de O.Z.N. a coborât la cel mai scăzut nivel, după realizarea, în 1978, a filmului „Întâlnire neobșnuită de gradul trei" despre O.Z.N.–uri, de Steven Spielberg. Au găsit, oare, extratereștrii o nouă cale de a lua legătura cu rasa umană, „ mâzgălind" lanurile cultivate?

De bună seamă și farsorii au jucat un rol important. Incitați de publicitatea făcută în jurul O.Z.N.–urilor și atrași de premiul de 10.000 de lire oferit în 1990, oamenii s–au pretat la vandalisme „artistice". Întrebarea este dacă aceasta explică numărul din ce în ce mai mare de spații circulare în lanuri. Oare a existat un fenomen natural care a trasat câteva forme simple pe sol, iar restul a fost opera activității masive a oamenilor? Ori savanții au greșit, cum s–a întâmplat nu o dată, când s–au ocupat de O.Z.N.–uri? Sau au fost cu adevărat mesaje grafice transmise pentru a ne atrage atenția asupra posibilelor dezastre ecologice?

Spațiile acestea mari, circulare, au constituit următoarea fază importantă a misterului O.Z.N.–urilor. Când depistările

de O.Z.N.–uri au crescut din nou, cercurile erau dominante. O deviere neașteptată de la subiectul principal a lăsat nedumeriți milioane de oameni. Oare acesta a fost scopul? Oare misterul care înconjoară O.Z.N.–urile este menit să ne demonstreze că este rezultatul unei activități inteligente? Omenirea trebuia să rezolve o enigmă, să dea răspunsul corect, după care fenomenul urma să–și schimbe tactica, creând o nouă fază de activitate care să ne pună în încurcătură?

În felul acesta cercul s–a închis și am ajuns acolo de unde plecasem, când a început povestea O.Z.N.–urilor. Care e sensul acestui joc? Vor oare extratereștrii inteligenți să intre în legătură cu noi și să ne comunice ceva într–un mod pe care să–l pricepem? Ori ne tratează ca pe șoarecii închiși în labirintul dintr–un laborator științific? Dacă rezolvăm enigma, oricare ar fi sensul ei, ce va urma după aceea?

Pe lângă O.Z.N., mijloacele de comunicare în masă au fost captivate de misterul spațiilor circulare din lanuri. În fotografia alăturată vedem o echipă a postului Granada Television din Anglia, pregătindu–se să filmeze un astfel de „inel", descoperit în iulie 1990 pe un teren din Lancashire, pentru a–l prezenta la emisiunea de știri. Originea acestui „inel" s–a dovedit îndoielnică, după investigațiile efectuate; totuși, echipa a recurs la serviciile unui actor care – deghizat ca un extraterestru – urma să „explice" modul cum cele două fenomene, O.Z.N.–urile și cercurile din holde – se corelează.

2. Obiecte zburătoare identificate (O.Z.I.)

În martie 1966, Joan Oldfield și soțul ei Tom au călătorit de la Manchester la Southampton, la bordul unei aeronave aparținând companiei British United Airways Elizabethan. Ei intenționau să plece cu vaporul la niște rude din Australia, spre a începe o viață nouă. Avionul se avântase în văzduh la lumina strălucitoare a soarelui de dimineață și tocmai când ajunsese deasupra orașului Staffordshire, doamna Oldfield a observat prin hublou un obiect plutind, care părea că îi urmărea. A scos aparatul de filmat, pe care îl folosise ca să înregistreze despărțirea de familie, l-a îndreptat spre obiectul care plutea pe cerul limpede și a apăsat pe declanșator. Curând după aceea aeroplanul a cotit și a început să coboare, iar O.Z.N.-ul a dispărut, dar nu înainte de a fi fost înregistrat pe peliculă – un obiect ciudat, ca un trabuc enorm cu antene, care – aparent – a căpătat o formă ovoidală pe măsură ce se estompa. Din fericire, filmul a fost developat cu succes și a surprins pe o durată de peste zece secunde exact ceea ce fusese zărit. Acesta a fost unul din rarele prilejuri când s-a izbutit să se obțină prim-planuri ale unui O.Z.N. și să fie păstrate pentru posteritate, pe peliculă. În 1966, majoritatea celor care cercetau fenomenul O.Z.N.-urilor erau naivi. Ei nu și-au închipuit că o întâmplare de genul acesta poate avea o explicație simplă, mai ales că dovada fusese înregistrată pe peliculă. Astfel că majoritatea lor, cuprinsă de entuziasm, a considerat că aceasta constituia o mărturie de prima importanță. Dar, așa cum se întâmplă în nouă cazuri din zece, s-a demonstrat că nu era vorba de așa ceva.

Cei doi soți Oldfield văzuseră un O.Z.I. – Obiect Zburător

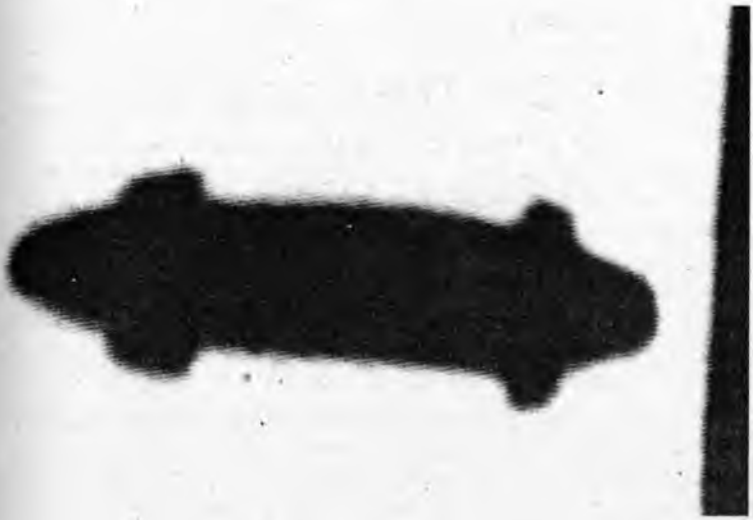

O imagine din filmul realizat de familia Oldfield din avionul cu care călătoreau deasupra regiunii Staffordshire, din Anglia, în 1966. Explicația acestui O.Z.I. deosebit a fost dată numai după reconstituirea în amănunțime a zborului. Majoritatea cercetătorilor O.Z.N.–ologi nu au nici resursele și nici norocul pe care l–au avut în cazul acesta. Totuși ei trebuie să se străduiască să găsească o soluție, ori de câte ori există posibilitatea.

Identificat. Misterul a fost rezolvat de o echipă a B.B.C.–ului, care a reconstituit cu migală condițiile de zbor. Ei au călătorit pe aceeași rută, cu același avion și ocupând aceleași fotolii pe care șezuseră cei doi soți și – evident – O.Z.N.–ul a reapărut. El s–a dovedit a fi o neașteptată iluzie optică provocată de cele două geamuri ale hubloului avionului, datorită unghiului de refracție a luminii și a altor factori. O.Z.N.–ul care își schimba forma nu era decât coada avionului elizabetan!

Cercetătorii O.Z.N.–ologi actuali sunt, din fericire, mai prudenți. Ei au căpătat experiență să deosebească și să sesizeze ceea ce este important în fenomenul O.Z.N. depistat.

Datele furnizate, între 1947 și 1969 de grupuri serioase de investigatori și personalități guvernamentale aparținând proiectelor patronate de Forțele Aeriene ale S. U. A., de Ministerul Apărării al Angliei sau de Forțele Aeriene ale Australiei, *toate* aproape coincid. Doar câteva procente din

depistările de O.Z.N.–uri (între cel mult opt la sută și minimum trei la sută) sunt descrise ca fiind cu adevărat inexplicabile. Imensa majoritate o prezintă cazurile de apreciere eronată a unui uriaș șir de fenomene dintre care unele pot fi explicate în mod smplu. Alteori e nevoie de o muncă migăloasă de detectiv, precum și accesul la resurse pe care grupurile de O.Z.N.–ologi nu le posedă (ca, de pildă, acelea care au fost necesare pentru a reconstitui zborul soților Oldfield). Uneori, găsirea explicației impune o considerabilă perspicacitate și putere de anticipație sau de dezvoltarea unei judecăți colaterale.

De exemplu, un O.Z.N. strălucind puternic, care i–a îngrozit pe pescarii din zona împădurită a Midland–ului britanic, s–a constatat că era o bufniță care mâncase ciuperci și bureți putrezi, din care pricină pasărea lumina zburând prin întuneric! Într–un alt caz, un extraterestru mic și nebulos, care traversa un complex comercial s–a dovedit a fi un câine de circ! Mergea pe picioarele din spate și avea blana năclăită, căci trecuse printr–o băltoacă.

Față de asemenea posibilități nimic nu poate fi exclus. O.Z.N.–ologii trebuie să se aștepte că există șanse foarte mari ca oricare O.Z.N. reperat să capete – în cele din urmă – o explicație plauzibilă. Mulți consideră că factorul acesta aparent negativ este o sursă generatoare de intensă fascinație. A investiga, fără sprijin financiar, cazuri de O.Z.N.–uri depistate, cu slabe perspective de a da vreodată peste o dovadă concludentă de certă importanță, poate fi o sarcină lipsită de mulțumire. Grupurile particulare formate de O.Z.N.–ologi, cum sunt B.U.F.O.K.A. (Asociația Britanică de Cercetare a O.Z.N.–urilor) sau C.U.F.O.S. (Centrul pentru studiul O.Z.N.–urilor) din America îi atrag pe aceia cărora le place să rezolve enigmele și se bucură dacă izbutesc să scoată la iveală o doamnă Marple sau un domn Sherlock Holmes. Însă numărul mare de O.Z.I.–uri în cadrul O.Z.N.–urilor nu înseamnă că problema trebuie aruncată la lada de gunoi. Chiar dacă numai trei dintr–o sută de obiecte reperate se dovedesc a fi reale, cifra capătă importanță, ținând seama că au fost deja respinse milioane de reperări efectuate de–a lungul anilor, în lumea întreagă.

Se estimează la minimum 200.000 cazurile de O.Z.N.–uri reperate, care au rămas neexplicate. Statisticile și investigațiile efectuate demonstrează că numărul obiectelor depistate este

mult mai mare, dar că ele nu au fost aduse la cunoștință de către aceia care fuseseră martori, din jenă sau pur și simplu pentru că nu știau cu cine să ia legătura.

În realitate, peste un milion de oameni trebuie să fi văzut un O.Z.N. adevărat. Tu ai putea fi următorul!

CUM POATE FI IDENTIFICAT UN O.Z.N.

Dacă intenționați să folosiți această carte pentru a încerca să deveniți martorul unui fenomen O.Z.N. ori ați văzut deja ceva și vreți să vă lămuriți singuri dacă acel ceva a fost un O.Z.N. sau un O.Z.I., această secțiune e menită să vă vină în ajutor. Este imposibil să ne ocupăm de fiecare O.Z.N. în parte, deoarece în decursul timpului peste două sute de obiecte volante necunoscute au fost considerate, în mod eronat, drept O.Z.N.–uri. Dar următoarele câteva pagini vă vor permite să

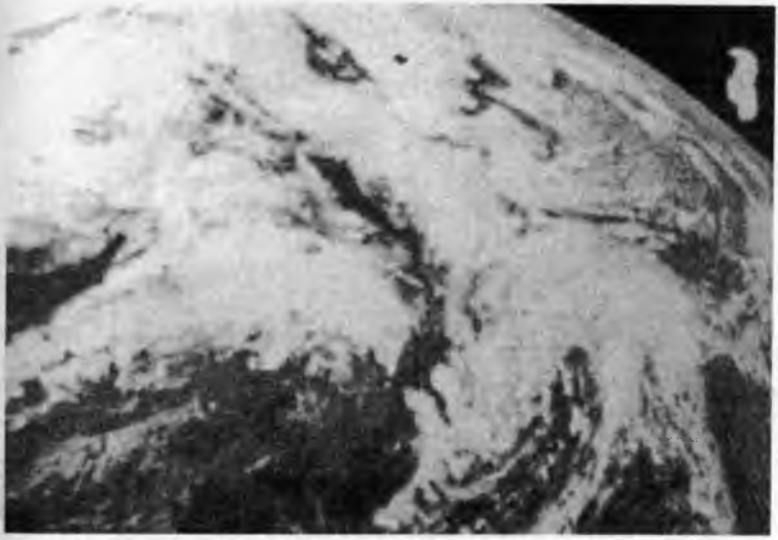

O fotografie făcută în spațiul extraterestru care i–a pus în încurcătură pe analiști. Ce reprezintă aceasta: imaginea reflectată de geamul hubloului sau dovada curajului cu care astronauții se avântă acolo unde nimeni nu s–a aventurat mai înainte, în absența facilităților necesare toaletei?

eliminați multe din cazurile care de fapt constituie simple iluzii optice. Descrieri și fotografii deopotrivă, acolo unde a fost posibil, s–au folosit pentru a vă oferi un ghid orientativ.

Primii pași.

Dacă descoperiți ceva neobișnuit pe bolta cerească, luați o foaie de hârtie și schițați obiectul pe care l–ați văzut. Să nu vă necăjiți dacă nu vă pricepeți să desenați. Tot ceea ce trebuie este să redați impresia pe care v–a creat–o. Cu cât mai repede faceți lucrul acesta, cu atât mai bine, căci memoria vă poate juca feste. Dedesubt notați unul (sau mai multe) din indiciile pe care le veți găsi în lista care urmează. Nu are importanță dacă mai multe indicii din listă se potrivesc impresiilor voastre, important este să rețineți măcar unul.

FORMA:

Numai lumină
Sferică sau ovală
Avea coadă
Formă ciudată (de exemplu, triunghiulară)
Aeronavă construită, aspect metalic

DIMENSIUNEA:

Punct înstelat
Sferă mică
Asemănător lunii sau soarelui
Mai mare decât cele de mai sus
Uriașă

CULOAREA:

Albă
Albastră sau verzuie
Galbenă
Roșie sau portocalie
Avea lumini reflectorizante

VITEZA:

Nu se mișca
Foarte redusă, în derivă
Ca a unui avion care străbate văzduhul
Ca a unui automobil în viteză
Foarte mare, ca a unei rachete

DURATA:

Câteva secunde sau mai puțin
O jumătate de minut sau aproape atâta

Două–trei minute
Mai multe minute (de exemplu, douăzeci–treizeci de minute)
Peste o jumătate de oră

Acum sunteți în posesia unei schițe cu cinci sau șase observații privind modul cum se prezenta și se comporta obiectul. Comparați aceste informații cu descrierile celor mai comune tipuri de O.Z.I. prezentate în paginile următoare. Ar trebui să vă formați o impresie definită dacă ați văzut ceva cu adevărat ieșit din comun sau ați fost înșelat de unul din numeroasele lucruri care pot fi zărite de oricine privește cu atenție bolta.

Să nu vă jenați dacă vi se pare că ați fost indus în eroare, căci lucrul acesta nu are nici o legătură cu inteligența sau capacitățile voastre. Printre aceia care au zărit O.Z.I.–uri s–au numărat vestiți oameni de știință, piloți de avioane de pasageri și astronauți. Chiar și Jimmy Carter, fostul președinte american, a zărit odată un O.Z.I. pe care l–a luat drept un O.Z.N.! Uneori atmosfera poate produce distorsiuni vizuale: ceva poate apărea sub formă neobișnuită; ori poate aveți norocul să fiți martor la unul din fenomenele rare care se petrec în timpul nopții.

Inițial, orice lucru depistat este un obiect *neidentificat.* Efortul de a dezvălui ceea ce a fost greșit interpretat este captivant. Este foarte puțin probabil să descoperiți un O.Z.N. din capul locului... dar, cine știe? Succes!

O.Z.I.–URI ÎN SPAȚIUL EXTRATERESTRU

În spațiul extraterestru nu există atmosferă care să creeze distorsiuni vizuale și totuși astronauții au zărit O.Z.N.–uri. Unele au fost fotografiate. Adesea aceste viziuni s–au datorat luminii solare a cărei strălucire a fost reflectată de șuruburile sau bolțurile din exteriorul capsulei sau de resturile care orbitau în apropierea ei. Au fost și cazuri – demne de încredere – când căpitani de misiuni spațiale, în spiritul serialului științifico–fantastic *Star Trek*, s–au avântat „cu îndrăzneală acolo unde nici un om nu a fost mai înainte". Rămășițele plutitoare în spațiu pot crea O.Z.N.–uri.

Totuși noi suntem preocupați mai degrabă de fenomenele din spațiu care pot fi urmărite de pe Terra. Iată câteva din O.Z.I.–urile astronomice pe care le puteți întâlni. La finele fiecărei secțiuni veți găsi datele explicative esențiale care vă vor îndruma unde anume să căutați pe lista voastră acel tip de obiect pe care l–ați depistat și care poate fi un O.Z.N.

Stele și planete

În univers există miliarde de stele, unele foarte strălucitoare pe firmament, în pofida distanței enorme care le desparte de Pământ. Există, de asemenea, mai multe planete în sistemul nostru solar, ca niște lumini stelare strălucitoare. Singurele în stare să provoace efecte asemănătoare O.Z.N.–urilor sunt Venus, Marte și Jupiter – îndeosebi Venus este mai strălucitoare decât orice stea, când se află în poziția cea mai apropiată și adesea devine proeminentă imediat după apusul soarelui sau devreme în zori.

Atât stelele cât și planetele vor rămâne într–o singură parte a boltei și vor trece multe ore de la răsăritul și până la apusul lor (dacă nu sunt ascunse de nori fini de mare înălțime). Din toate punctele de vedere ele par *a nu se mișca.* Deorece însă planetele sunt relativ apropiate și gravitează în jurul soarelui ele par să–și modifice poziția câte puțin în fiecare noapte. Stelele își schimbă poziția într–un mod cât de cât observabil după trecerea multor săptămâni fiindcă rotația pământului pare să le atragă în jurul soarelui. Totuși, dacă zăriți un O.Z.N. care vi se pare că este o planetă, ca de exemplu Venus, examinați cerul în aceeași parte în prima noapte senină care urmează. Sunt șanse să–l zăriți în același loc, aceasta fiind cea mai ușoară cale de a căpăta confirmarea că O.Z.N.–ul este, de fapt, o stea sau o planetă. Adevăratele O.Z.N.–uri aproape niciodată nu revin la locul crimei!

Venus poate fi foarte sclipitoare mai ales în zorii zilelor de iarnă, când atmosfera e încărcată cu particule fine de gheață din care pricină capătă acea strălucire neobișnuită ce o deosebește de o planetă. Prin geamul ferestrei sau prin lentilele binoclului imaginea se defocalizează ușor, din care cauză pare să capete anumite forme.

O altă problemă constituie autokinezia, care este o formă a mișcării automate în aparență a unei surse de lumină, de

obicei în zigzag sau în izbucniri bruște, neregulate, în jurul unui punct fix. Efectul similar se produce și atunci când fotografiem planeta Venus, de pildă. Apăsând declanșatorul, aparatul se mișcă imperceptibil, dar suficient pentru ca pelicula să înregistreze aparenta mișcare a planetei. Și globul ocular se mișcă în mod similar, producând efectul de autokinezie. Steaua, ori planeta, pare să sară brusc, însă în realitate mișcarea este a ochiului.

REPERE: *forma* (luminoasă); *dimensiunea* (punct înstelat); *culoarea* (albă sau albastră); *viteza* (nu se mișca sau poate țâșni brusc); *durata* (de obicei mai multe minute).

Luna

Surprinzător, luna a produs destule efecte percepute ca O.Z.N.–uri. Bineînțeles, suntem familiarizați cu satelitul planetei noastre.... dar el ne poate juca feste! Când se află la orizont, luna pare mult mai mare decât atunci când se află pe înaltul cerului. De fapt, ea este sensibil mai mică, însă din pricina unei iluzii optice puternice noi o percepem mult mai mare. Când luna se găsește în această poziție, la sol se poate afla ceață sau nori pe care nu îi percepem din cauza întunericului. Ceața e în stare să deformeze considerabil imaginea satelitului, făcându–l să capete o formă ciudată, de pană sau ovală, de culoare portocalie aprinsă.

Au existat chiar cazuri când diferiți martori au confirmat că au zărit luna deformată în felul acesta, cu o siluetă în fața ei care avea aspectul unui stâlp de telegraf. Ca urmare, aceștia au crezut că au văzut un O.Z.N. cu un extraterestru înăuntru. Dacă vă vine să zâmbiți și credeți că așa ceva nu vi se poate întâmpla, cu primul prilej când veți surprinde luna pe linia orizontului, încercați să vă imaginați că ea nu este mai mare decât atunci când se profilează pe boltă. Desigur, acum știți care este realitatea, dar nu puteți opri ochiul să vă înșele.

REPERE: *forma* (sferică, ovală sau poate de formă ciudată); *dimensiunea* (minge micuță, ca luna sau mai mare); *culoarea* (roșie, portocalie sau galbenă); *viteza* (staționară, ori se mișcă lent); *durata* (câteva minute, dar adesea peste o jumătate de oră).

Meteoriți

Cele mai comune O.Z.I.–uri sunt, poate, meteoriții. Meteoriții apar când resturi din spațiu pătrund în atmosferă și ard prin frecare cu aerul, care le încetinește și viteza de deplasare. Resturi de dimensiuni variabile – uneori doar niște particule microscopice, alteori adevărate stânci uriașe (acestea din urmă izbutesc chiar să ajungă pe pământ sub formă de meteoriți) – pătrund în atmosferă cu viteze diferite, provocând fenomene cu strălucire și de culoare intensă. Majoritatea meteoriților însă provoacă sclipiri scurte care ilumineză cerul doar o frântură de secundă. Mii de asemenea meteoriți pot fi detectați din orice punct al Terrei în anumite nopți previzibile, când orbita planetei noastre străbate un câmp de resturi ce plutesc în spațiu și care se abat pe pământ sub forma „ploii de meteoriți". Uneori spectaculosul fenomen durează câteva secunde, se desfășoară cu strălucire mai intensă decât a planetei Venus și – așa cum se întâmplă și cu meteoriții mai puțin strălucitori – au o coadă. Un asemenea eveniment se va petrece măcar o dată pe an și dacă vă găsiți acolo și priviți cerul la momentul potrivit, veți avea șansa

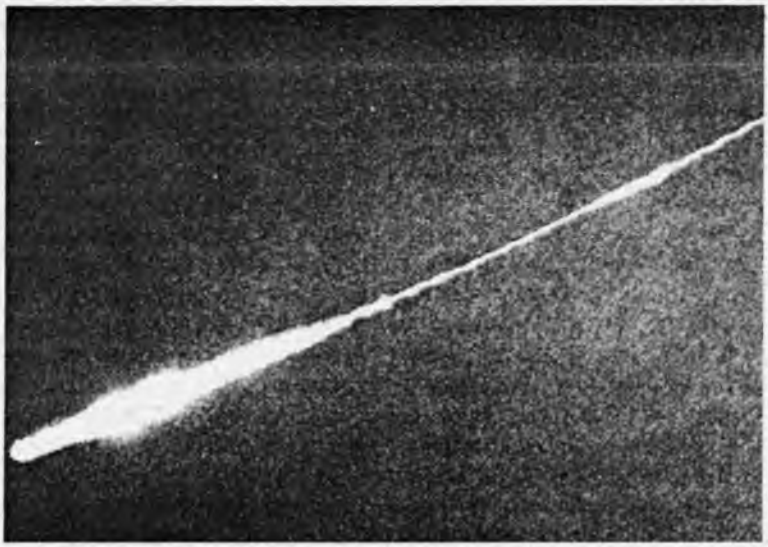

Un meteorit pătrunde în atmosferă și devine, prin frecare cu aerul, o minge incandescentă de foc, care lasă în urma sa o dâră strălucitoare.

să fiți martorul unui astfel de fenomen. Meteoriți foarte strălucitori, care uneori sunt numiți „ghiulele de foc", adesea pot emana culori vii diferite ce depind de elementele din compoziția resturilor care pătrund în atmosferă.

REPERE: *forma* (sferică sau ovoidală, poate avea coadă); *dimensiunea* (sferă mică sau mai mare, când are coadă); *culoarea* (de obicei albă, poate fi albastră, roșie, portocalie, galbenă sau verde); *viteza* (cel puțin cât un autoturism în viteză, de obicei cu viteza unei rachete); *durata* (doar câteva secunde).

Resturi de fiare vechi în spațiu

Se spune că tot ce urcă în văzduh trebuie să revină jos, pe pământ. Lucrul acesta este cu certitudine valabil pentru sateliții și rachetele lansate pe orbită. Și într–adevăr, zecile de mii de resturi și așchii metalice pierdute în spațiu se apropie – rotindu–se încet–încet – de pământ, se sfârșesc spectaculos în atmosferă ca meteoriți artificiali sub forma ghiulelelor de foc. Deoarece acestea sunt bucăți grele de metal, ele evoluează mai încet în atmosferă decât gheața sau praful cosmic și durează comparativ mai mult până sfârșesc ca un foc de artificii multicolor.

Uneori reîntoarcerea rămășițelor din spațiu poate fi prevăzută. Calculul este necesar fiindcă există posibilitatea ca uneori aceste bucăți să ajungă pe pământ, provocând pagube. Uneori presa și televiziunea informează despre revenirea din spațiu a unor resturi mai importante ca dimensiune, prevenind astfel zonele ce riscă să sufere impactul. Din păcate, aceste zone se întind pe mii și mii de kilometri și o informație mai precisă cu privire la locul impactului nu poate fi oferită decât în ultimul minut. Alte rămășițe pot reintra în spațiu cu previziuni aproximative sau chiar fără a se putea prevedea. Ca exemplu menționăm racheta sovietică purtătoare de satelit care în seara zilei de 31 decembrie 1978 a alertat pompierii și poliția din toată Anglia și din nordul Europei, pornind în căutarea unui presupus avion accidentat, semnalat de un grup de petrecăreți. Cazul acesta a declanșat și semnalări din partea a mii de O.Z.N.–ologi care fuseseră martori la eveniment.

Deși asemănătoare ca înfățișare sferelor de foc celor mai strălucitoare, pătrunderea în atmosferă a unor meteoriți metalici

este chiar mai dramatică. Aceştia evoluează mai lent şi pot fi urmăriţi mai bine cu ochiul liber. Adesea racheta se fărâmiţează şi formează un tren de bucăţele de foc ce străbate înşiruit, luminând bolta în culori vii. Riscul de a fi lovit de o asemenea rămăşiţă este foarte redus.

Un O.Z.N. fotografiat în Elveţia, de proveniență nedesluşită. Se bănuieşte că este o rămăşiţă spaţială care s-a aprins pătrunzând în atmosferă. Aşa arată un şir de resturi ale unui satelit care pătrunde în atmosfera terestră.

Însă pătrunderea în atmosferă a resturilor metalice provenind din spaţiu provoacă cel mai uluitor fenomen pe care îl poate oferi un O.Z.I. şi pe care puţini sunt norocoşii care îl pot viziona.

REPERE: *forma* (sferică, ovală sau de formă ciudată, de obicei cu coadă); *dimensiunea* (de obicei mare cât luna, cel puţin); *culoarea* (de obicei albă, albastră sau roşie); *viteza* (ca o maşină în viteză pe cer sau ceva mai încet); *durata* (două sau trei minute).

O.Z.I.-URI ÎN ATMOSFERĂ

Atmosfera se prezintă ca o mare întinsă de gaze. Noi ne aflăm în fundul acestei mări şi, privind în sus, putem surprinde efecte stranii.

La latitudinile nordice aurora poate crea perdele dramatice de lumină, datorită particulelor sclipitoare cu care ea este încărcată. Asemenea fenomene par să fi devenit mai frecvente și s-au produs mai spre sud în ultimii ani.

Nor tipic lenticular ce seamănă surprinzător de bine cu un O.Z.N.

Mirajele nu apar numai în regiunile deșertice. Mulți vor fi văzut o baltă de apă pe drum în fața mașinii, într-o zi călduroasă, ceea ce nu este decât un miraj atmosferic. Razele de lumină se răsfrâng și apar orizontal pe suprafața șoselei. Efectul se aseamănă cu imaginea frântă a creionului introdus într-un pahar cu apă. Foarte rar diferența de căldură între straturile de aer poate da naștere la ceea ce se numește „inversiune de temperatură". Aceasta este de fapt un miraj în curs de formare. Dacă o lumină pe șosea, ori o stea sau o aeronavă evoluează în dreptul liniei noastre vizuale, forma ei va fi denaturată pe acest petic de cer și ni se va prezenta făcând salturi bruște, din cauza razelor de lumină care se

răsfrâng; dar va reveni, sărind pe locul inițial, când va fi depășit stratul de inversiune. Orice fenomen care la început pare normal, devine apoi anormal pentru ca după scurt timp să revină la starea de normalitate inițială, poate fi efectul unor asemenea straturi de inversiune. Efectul însă este unul neobișnuit.

Norii

Este surprinzător că norii, ca și luna, pot produce efecte asemănătoare O.Z.N.–urilor. Totuși, lucrul acesta se întâmplă. Unii nori, mai ales aceia care se adună în jurul munților, capătă forme romboidale care se aseamănă cu O.Z.N.–urile în formă de trabuc. Norii aceștia, numiți și nori lenticulari, se pot îngrămădi unul peste altul, prefigurând o aeronavă cu cupolă. Ei se deplasează foarte încet fiind împiedicați de curenții din atmosferă care se formează în apropierea înălțimilor. Datorită compoziției lor speciale, aceștia lucesc în timpul nopții și reflectă lumina în jos, în genul lămpilor de pe străzi. O asemenea formație de nori care se deplasează fără zgomot pe bolta întunecoasă poate fi luată cu ușurință drept un O.Z.N.

O altă posibilitate constituie norul emanat eventual de vreo uzină chimică sau de un reactor nuclear, care – în anumite condiții – poate reflecta lumina.

REPERE: *forma* (sferică, ovală sau de formă neobișnuită); *dimensiunea* (cel puțin cât luna); *culoarea* (albă, posibil galbenă sau roșie, dacă reflectă lumina); *viteza* (foarte lentă); *durata* (două sau trei minute cel puțin, adesea chiar mai mult).

Feste solare

Soarele poate da naștere la efecte ciudate când razele sale fac să sclipească particulele suspendate în aer sau când se reflectă străbătând norii foarte rarefiați și translucizi, aproape invizibili. Pot rezultă pete strălucitoare de lumină sau inele în jurul soarelui, suficient de difuze pentru a fi confundate cu un O.Z.N., ori provoacă imagini multiple.

Aceste efecte durează scurt timp și tind să se producă spre sfârșitul zilei, către apusul soarelui.

REPERE: *forma* (sferică sau ovală); *dimensiunea* (cât luna sau cât soarele); *culoarea* (galbenă), *viteza* (stă nemișcat); *durata* (câteva minute cel mult).

Păsările

Păsările ne sunt atât de familiare încât nu ne închipuim că ele sunt în stare să genereze O.Z.N.–uri; însă ele pot crea iluzia în două situații speciale.

Mai întâi, atunci când zboară la mare înălțime în grup, într–o zi cu soare puternic; atunci ele pot reflecta atât de intens razele, în timp ce par să evolueze foarte lent (din cauza distanței mari), încât pot părea niște discuri argintii care se deplasează în formație. Există cel puțin un film care a înregistrat presupuse O.Z.N.–uri, care însă fiind examinat cu foarte mare minuțiozitate de oamenii de știință s–a dovedit că reprezintă un stol de pescărușI zburând la foarte mare înălțime. Atât de mare era distanța de la pământ, încât martorii nu și–au dat seama de originea reală a obiectelor zărite.

Un efect asemănător poate apărea noaptea când un stol reflectă fâșiile de lumină venite de la pământ. Unele păsări au pieptul foarte lucios și în anumite perioade ale anului (mai ales spre sfârșitul verii, toamna sau la începutul iernii, când se adună în stoluri) pot crea iluzia ciudată a unor forme fantomatice pe boltă.

În celălalt caz, păsările generează O.Z.N.–uri când apar intempestiv în fotografii. Aproape în toate cazurile operatorul a intenționat să fotografieze altceva și a surprins – cu totul accidental și fără să–și dea seama – o pasăre în zbor. Iar când se developează filmul, ca prin minune se dezvăluie o imagine străină, care poate părea un O.Z.N. impresionant în plină zi, uneori prevăzut cu o cupolă. De fapt, declanșatorul de mare viteză al aparatului „a înghețat" pe peliculă pasărea cu aripile desfăcute într–un unghi care produce iluzia.

Multe O.Z.N.–uri fotografiate în timpul zilei capătă o astfel de rezolvare.

REPERE: *forma* (sferică sau ovală, posibil în formație); *dimensiunea* (cât luna sau cât soarele); *culoarea* (albă, posibil galbenă sau roșie); *viteza* (foarte înceată, în derivă); *durata* (două–trei minute).

O.Z.I.–URI TEHNOLOGICE

Pe măsură ce tehnologia progresează, crește numărul obiectelor de tot soiul din atmosferă, create de om.

Este oricând posibil ca O.Z.N.–urile, chiar dacă sunt cu certitudine rezultatul prelucrării superioare a metalului, să fie făurite de om. Când Forțele Aeriene ale S. U. A. proiectaseră construcția avioanelor nedetectabile (care nu puteau fi surprinse pe ecranele radarelor), ele au fost testate ani de zile la bazele aeriene pe vremea când în vecinătatea lor au fost observate și semnalate numeroase O.Z.N.–uri.

Există și alte tipuri de tehnologie ca de pildă „vehiculele telecomandate" sau „teleghidate", poreclite și „bondari". Aceste

Peter Warrington a stat cu stoicism, după ce căpătase aprobarea, la capătul pistei aeroportului pentru a fotografia un avion cu luminile de aterizare aprinse, care se îndrepta direct spre el. De la distanță ele crecază iluzia convingătoare a unui O.Z.N.

„V. T. C."–uri sunt vehicule de dimensiuni reduse – ca aeromodelele, de pildă – care pot fi trimise în teritoriul inamic fără a periclita viețile piloților. Anglia se află în fruntea constructorilor de asemenea vehicule pe care adesea le–a folosit în Irlanda de Nord.

De aceea, trebuie să fiți totdeauna atenți când fenomene ciudate și apariții de O.Z.N.–uri se petrec în apropierea obiectivelor militare.

Aeronavele

Pe măsură ce se consolidează grija pentru mediul înconjurător, avioanele devin tot mai „liniștite" și nu emit decât un vâjâit sau zumzet moderat. Ele vi se pot părea chiar mai liniștite, dacă vântul bate din direcția potrivită și îndepărtează zgomotul. În cazul acesta ele vi se vor părea mai silențioase chiar dacă aparent zboară nu la mare depărtare.

Puternica lumină a soarelui se poate reflecta în unghiuri critice pe fuselajul de metal polisat al aeronavelor, mai ales în zori și la apusul soarelui. În cazul acesta este posibil să apară o imagine în formă ovoidală sau de trabuc, fără aripi.

Totuși, în timpul nopții sunt șanse mai mari de a percepe

Un O.Z.N. fotografiat în Canada, în 1973. Originea lui nu a fost elucidată, dar se aseamănă destul de bine cu efectul produs de un avion zburând la înălțime cu luminile de poziție licărind. Chiar dacă în cazul acesta este ceva nedeslușit, fotografia demonstrează la ce ne putem aștepta. Șirul de lumini ar putea fi rezultatul faptului că diafragma a fost menținută deschisă câteva secunde.

greșit și de a confunda imaginea unei aeronave. În mod obișnuit s–a observat la O.Z.N.–uri existența luminilor standard de navigație aeriană – alb, roșu și verde, atât fixe, cât și intermitente, ca la girofaruri. Oamenii de știință consideră puțin probabil ca O.Z.N.–urile să aibă lumini de poziție, dar sunt și specialiști în domeniul O.Z.N.–urilor care nu exclud posibilitatea ca acestea să aibă lumini de stabilire a poziției în timp ce navighează, tocmai pentru a fi confundate cu

aeronavele obișnuite și a nu fi detectate. Cu toate acestea, când veți vedea evoluând pe boltă lumina albă, roșie și verde, trebuie să presupuneți că aveți în față – cel mai probabil – o aeronavă oarecare. Multe lumini strălucitoare, care se aprind și se sting alternativ cu mare iuțeală, pot părea albastre, de aceea țineți seama și de această posibilitate.

La aterizare avioanele aprind reflectoarele cu fascicule puternice pentru a lumina pista. Dacă se întâmplă să priviți din față sosirea unui avon care își aprinde reflectoarele cu mult înainte de aterizare (mai ales când acțiunea se petrece noaptea târziu), vor trece mai multe minute până ce se va apropia suficient pentru a auzi zgomotul motoarelor sau a vă da seama că luminile se deplasează. Dacă înainte de a ajunge la acest punct avionul cotește și se îndepărtează din raza vizuală, se va observa o sferă strălucitoare de lumină din care apoi vor izbucni fulgere (când avionul se apropie),

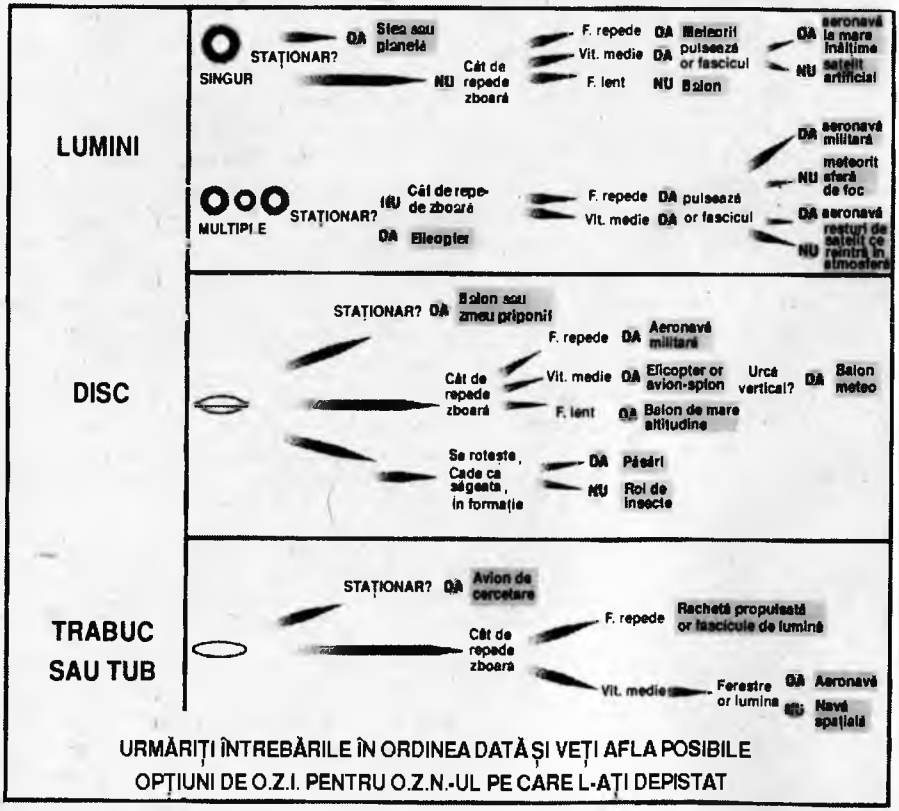

dar care pur și simplu se sting sau se estompează într–un șir de lumini mici (când se îndepărtează). Iată, deci, cum iau naștere O.Z.N.–urile!

Combinațiile de lumini sunt surprinzător de numeroase. De aceea, când vă aflați în împrejurimile unui aeroport sau în apropierea culoarelor de zbor care duc spre un aerodrom, trebuie să fiți precauți și să suspectați că imaginea depistată, care vi s–a părut neobișnuită, poate fi un simplu aeroplan. Au fost reperate multe O.Z.N.–uri ciudate pe ruta aeriană MG, la nord de Cheshire, de exemplu. Populația, care trecea întâmplător și nu cunoștea particularitatea zonei, nu știa că se găsește în vecinătatea aeroportului din Manchester, unul din cele mai aglomerate din Europa, spre care se îndreptau aeronavele. Privite dintr–un unghi oblic, luminile din văzduh pot părea ciudate, cu atât mai mult cu cât vacarmul traficului în mijlocul căruia vă aflați vă poate împiedica să percepeți zgomotul specific al motoarelor de avion. Pe de altă parte este posibil ca aeronavele să abordeze faza finală a aterizării, începând să coboare peste piscurile de la Derbyshire, cu mult înainte de a ajunge la aeroportul menționat. Deoarece s–ar putea să vă găsiți pe șosea cu mult deasupra nivelului mării, veți avea impresia că avionul zboară la o altitudine uluitor de redusă, deși se află la o distanță respectabilă de un aeroport. În timpul nopții mulți sunt aceia care nu izbutesc să–și dea seama de această diferență.

Dar chiar și martori experimentați, care locuiesc în zonă, pot fi păcăliți. Doi ofițeri de poliție din Cheadle Hulme, Cheshire (zonă peste care traversează câte un avion la fiecare două–trei minute, zburând la înălțimea de numai câteva sute de metri) au fost induși în eroare de un triunghi luminos desfășurat de un turbojet de transport britanic de tipul Tristar. Avionul se îndrepta spre aeroport cu motoarele în turație redusă, pentru a nu tulbura odihna populației din regiune, și a fost semnalat ca fiind un O.Z.N.

Se cunoaște și cazul verificat când echipajul unui transportor cargo a stins luminile din cabină, lăsând doar un far sclipind la coadă, care lumina avionul. Dis–de–dimineață, când traficul este aproape inexistent, avionul – cu motoarele reduse la minim – părea că alunecă planând. Dacă se întâmpla ca în clipele acelea să te afli sub o aeronavă, care plutește fantomatic în întuneric și brusc își aprinde toate luminile, ambalând și motoarele la maxim, efectul devine șocant pentru oricine.

REPERE: *forma* (ovală sau ca un trabuc, în timpul zilei, sferă sau un șir de lumini noaptea – de obicei măcar câteva strălucesc); dimensiunea (de la o sferă mică până la mărimea lunii); culoarea (de obicei albă, dar nu este exclus să fie de asemenea albastră, roșie sau verde); viteza (ca a unei mașini în viteză, dar poate fi și mai redusă, dacă avionul e privit din față, de la oarecare distanță); durata (cel puțin două–trei minute, mergând până la zece minute, când este privit din față).

Dirijabilele

Deși se crede că ele constituie o relicvă a trecutului, dirijabilele încă există, iar popularitatea lor pare să crească. Profitându–se de tendința de economisire a combustibilului și de restricțiile impuse la poluarea sonică, au fost create modele noi umplute cu gaze neinflamabile, care înlătură primejdia dezastruoasă a incendiilor, ce au pus capăt primei ere a dirijabilelor, cu șaizeci de ani în urmă.

În America se folosesc dirijabile în scopuri comerciale; adesea sunt utilizate baloane cu ocazia evenimentelor sportive sau a unor festivaluri. Unele din acestea sunt prevăzute cu ecrane electronice care etalează diverse mesaje luminoase. Dacă zăriți în timpul nopții, dintr–un unghi ascuțit, vreunul din aceste mesaje, nu veți izbuti să descifrați ce comunică el, ci veți zări înșirându–se la întâmplare un lanț de lumini ce poate crea cu ușurință iluzia unui O.Z.N. foarte bine luminat.

Dirijabilele sunt ușor de identificat, mai ales în timpul zilei, datorită corpului lor în formă de trabuc și deplasării lor foarte lente. Au fost însă proiectate dirijabile cu noi forme ceea ce a permis mărirea vitezei în mod simțitor. Când ele evoluează noaptea, vizibilitatea redusă și ecranele electronice de comunicarea mesajelor oferă dirijabilelor un aspect insolit.

În prezent nu există prea multe dirijabile și veți putea ușor afla dacă vreunul s–a deplasat în spațiul din zona în care vă găsiți, este de presupus că i se va face și publicitate. Dar situația se poate schimba. Între cercetătorii O.Z.N.–ologi predomină cu insistență bănuiala că a fost construit deja un tip perfecționat de dirijabil în scopuri militare, care a constituit obiectul unor întâlniri remarcabile. Ele au fost confundate cu O.Z.N.–uri bine luminate, de forme ciudate, ce navigau lent în vecinătatea unor baze militare.

REPERE: *forma* (ovală sau de trabuc, fără aripi, în timpul zilei și cu lumini multiple în timpul nopții); *dimensiunea* (cel

puțin cât luna, poate chiar mai mare); *culoarea* (de obicei albă); *viteza* (foarte lentă, în derivă); *durata* (cel puțin câteva minute).

Un adept credincios al învățăturii tradiționale despre O.Z.N. a creat o instituție menită să făurească noi demoni ai cerului: aeronave, avioane ușoare sau dirijabile. Văzuți în timpul zilei, pe cer senin, aceștia par obișnuiți, însă noaptea sau priviți din unghi nepotrivit ne pot apărea foarte ciudați.

Baloanele

Baloanele cu aer cald sunt ușor de recunoscut datorită dimensiunilor mari, cu excepția cazului când se află în depărtare și se percep diminuate din cauza distanței. În cazul acesta din urmă, ele se vor comporta ca dirijabilele și ca alte tipuri de baloane care vor fi descrise mai jos. Ele nu zboară noaptea, dar dacă totuși zboară, cel mai evident reper este flacăra portocalie care dă căldura necesară dilatării masei gazoase din atmosferă ce face ca baldachinul invizibil să se înalțe de la sol.

Falsuri au fost comise și cu baloane mici, fabricate din materiale simple – din plastic, de pildă –, prevăzute cu lumânări. Aceste baloane, care plutesc în văzduh, au aspectul unor lumini incandescente și sfârșesc prin a lua foc. Când materialul din care sunt confecționate (pungi, de exemplu) se aprinde, ele pot lăsa în urmă o dâră de resturi care cad arzând și care creează impresia unei „scări" atârnate de masa principală a unui O.Z.N.

Richard Branson a construit în mod iscusit un balon cu

forma și caracteristicile unui O.Z.N., care – menit să fie o glumă de 1 aprilie – a provocat senzație la început, până când lumea a descoperit adevărul. Un inventator londonez a confecționat un zmeu – O.Z.N. Acest obiect priponit cu o sfoară, fusese fabricat dintr–un material argintiu foarte lucios, care arunca sclipiri vii de câte ori vântul îl răsucea acolo, în văzduh, la o înălțime apreciabilă. Multă lume a rămas cu impresia că un O.Z.N. apăruse în zona Londrei. Și alte zone au provocat asemenea iluzii optice.

Un nou tip de balon, proiectat să fie folosit în timpul zilei cu prilejul unor festivități sau sărbători, este mat pe o parte și de un argintiu strălucitor, pe partea cealaltă. Când acestea sunt lăsate libere în văzduh, ele pot pluti sute de kilometri lent, în derivă. Deoarece au dimensiuni relativ reduse, ele pot fi zărite la lansare, când încă se află nu departe de sol; dar pot cu ușurință înșela ochiul când ajung în înaltul cerului, părând mai mari decât sunt în realitate. Pe zi însorită ele pot fi zărite lansând sclipiri de fulger când vântul le rotește și expune razelor fața argintie. Când însă stau nemișcate, ele par niște obiecte metalice, ovale sau în formă de disc.

Stațiile meteorologice și aeroporturile lansează baloane destul de mari, de câteva ori pe zi, pentru a testa direcția și viteza vântului la mare înățime, în văzduh. Acestea sunt uneori baloane foarte mari, argintii, umplute cu un gaz care se dilată când balonul ajunge la mare înălțime unde presiunea atmosferică e scăzută. Aceste obiecte sunt atât de mari încât pot fi zărite de la sol chiar dacă se află la 15.000 de metri, acolo unde nu ajunge nici o aeronavă de transport comercial. Ele apar ca o sferă de argint sau ca o „stea" în plină zi, care se deplasează foarte lent și timp îndelungat pe bolta cerului.

REPERE: *forma* (ovală sau disc); *dimensiunea* (punct stelar până la sferă mică); *culoarea* (albă, exceptând baloanele cu aer cald noaptea care sunt portocalii); *viteza* (aproape staționară sau plutesc foarte lent, necesitând durată mare de timp pentru a străbate cerul, dar un balon mic pe lângă ele poate evolua mult mai repede); *durata* (două minute până la o durată lungă).

Reflectoarele

Unitățile militare posedă adesea reflectoare puternice pe care le folosesc la exerciții pentru pregătirirea de luptă a

soldaților. Alte reflectoare pot servi aeroporturilor sau aparțin poliției. Acestea proiectează fâșii de lumină către boltă, care pot ajunge până la norii de joasă altitudine. Efectul se poate intensifica din cauza ceței sau vaporilor de apă din atmosferă. Ca rezultat, fasciculul emanat de reflector va așterne o pată luminoasă pe nori. În întuneric este posibil să nu se poată detecta originea ei, și de aceea nu este exclus să fii înșelat, luând–o drept o aeronavă staționară ce reflectă lumina spre pământ. O nouă posibilitate de inducere în eroare în această privință o constituie ingenioasele reflectoare computerizate recent construite ce funcționează prin forța laserului. Acestea sunt foarte puternice, strălucesc intens când își aruncă lumina pe nori și sunt programate să cerceteze automat, printr–o mișcare de rotație, dansând în jurul unui punct fix. Rezultă o spectaculoasă desfășurare de cercuri luminoase mobile, care par să se rotească unul în jurul celuilalt pe cer și pot fi zărite de la foarte mare distanță, chiar de la peste 40 de kilometri în linie dreaptă, după cum afirmă surse de încredere că s–a înregistrat. De la asemenea distanță e de presupus că nu veți izbuti să vă dați seama care este sursa efectului luminos (poate proveni de la un bâlci, un club de noapte sau de la vreun concert rock). Tot ceea ce veți vedea vor fi niște pete albe, strălucitoare cu mișcări ciudate pe cer.

Principalul punct de reper îl constituie faptul că fenomenele de acest gen vor fi detectate și comunicate de multe persoane. Ele durează mult timp, chiar și câteva ore, și pot reapare în alte nopți. În pofida acestor simptome relevante, în ultimii ani au fost semnalate reperări importante de O.Z.N.–uri care au făcut vâlvă în mijloacele de comunicare în masă din multe țări. A existat cel puțin un oraș care a luat în considerație interzicerea unor astfel de lumini care pot provoca tulburări în traficul rutier: mulți șoferi s–au înșelat, crezând că sunt martorii unui fenomen de genul O.Z.N.–urilor, îndreptându–și atenția către cer, neglijând să privească drumul din fața lor!

REPERE: *forma* (ovală, uneori mai multe ovaluri plutind în formație); *dimensiunea* (sfere mici, cel mult cât luna); *culoarea* (albă); *viteza* (în general sunt staționare, dar noile reflectoare cu laser se rotesc în arc de cerc, în jurul unui punct fix); *durata* (minimum câteva minute, foarte probabil vor fi vizibile mult timp).

3. Cercetarea boltei cerești pentru depistarea O.Z.N.–urilor

Prin anii '60 era foarte populară organizarea de grupuri pentru cercetarea boltei, mai ales în lunile de vară. Un astfel de grup își alegea o zonă unde frecvent fuseseră semnalate O.Z.N.–uri, se instala și scruta cerul, în nădejdea că se va depista ceva ieșit din comun.

Ideea a pierdut treptat atracția și în cele din urmă a fost abandonată când numeroasele O.Z.N.–uri semnalate de aceste grupuri s–au dovedit a fi lumini obișnuite cu explicații foarte simple. Totuși prin anii '70 diferite grupuri de O.Z.N.–ologi au organizat un sistem coordonat de cercetare a boltei, conectând cu ajutorul walkie–talkie–urilor diferitele zone, puse sub observație. Scopul pe care și–l propuseseră era acela de a furniza dovada fotografică a unui fenomen inexplicabil. Au fost obținute unele rezultate incitante, dar nimic nu era concludent.

Totuși, observarea și cercetarea boltei cerești pot constitui un mod benefic de a–ți petrece timpul, dacă organizarea e corespunzătoare și se purcede cu speranțe realiste.

CUM SĂ SE ORGANIZEZE CERCETAREA BOLTEI CEREȘTI

Cercetarea boltei cerești se poate face individual, dar sunt mulți aceia care socotesc mai plăcut și mai distractiv să se organizeze în grupuri, în zone diferite legate între ele cu ajutorul aparatelor mobile de emisie–recepție. Desigur, va

trece mult timp fără a se petrece vreun eveniment relevant și trebuie să fiți pregătit pentru această eventualitate. Dacă luați cu voi un radio sau vreun alt aparat susceptibil să tulbure liniștea, țineți seama de lumea din jurul vostru.

Este important să vă desprindeți de ambianța urbană. O.Z.N.–uri au fost detectate și deasupra orașelor, dar cel mai frecvent ele s–au depistat în zonele rurale. Aceasta poate și pentru că aici cerul e mai ușor de observat, nefiind clădiri sau alte construcții care să împiedice vizibilitatea și nici lumini artificiale care să tulbure claritatea. De asemenea, poate și datorită faptului că lumea de la țară privește cerul mai des și cu mai multă băgare de seamă, decât orășenii care de regulă sunt nepăsători și neatenți: un uriaș O.Z.N. poate să survoleze urbea fără ca ei să–l observe!

Câteva din cele mai eficiente puncte de veghe pentru cercetarea boltei au fost organizate în Scandinavia, sub egida proiectului Hessdalen, de către grupuri de O.Z.N.–ologi într–o regiune cu una din climele cele mai vitrege din Norvegia. Răbdarea lor a fost adesea răsplătită prin apariția multor fenomene luminoase ciudate în valea norvegiană.

Dacă veți izbuti să ajungeți în unul din locurile menționate în această carte, care s–au dovedit a fi frecventate de O.Z.N.–uri, veți fi – probabil – satisfăcuți. Unele însă se află în regiuni îndepărtate, în altele O.Z.N.–urile apar numai în anumite perioade ale anului. Luminile de la Hessdalen pot fi observate într–o vale din apropierea cercului arctic,

într–o zonă unde temperatura rareori urcă la zero grade. Cu toate acestea, grupuri organizate de cercetători, dotate cu echipamente uluitor de sofisticate, au monitorizat cerul în zona respectivă, fiind răsplătite cu unele din cele mai elocvente dovezi despre O.Z.N.–uri dintre toate câte au fost obținute vreodată. În Anglia, o astfel de echipă de cercetători și–a coordonat activitatea cu operatorii aparatelor radar de la aeroportul din apropiere.

Desigur, nu aveți nevoie chiar de asemenea condiții. Dacă prin apropiere nu se găsește o zonă adecvată, atunci alegeți una studiind harta din această carte. Un loc potrivit pentru o primă ieșire la observarea boltei cerești, dacă vreți să aveți șansa de a depista ceva, ar putea constitui o înălțime oarecare în vecinătatea unui aeroport sau a unei baze militare. Alte puncte de interes, posibile generatoare de O.Z.I.–uri, constituie fabricile de produse chimice, stațiile generatoare de electricitate (unde se pot isca efecte electrice ciudate), șoselele neluminate care traversează dealurile (farurile automobilelor pot părea O.Z.N.–uri pe cer). Ulterior, dacă doriți, puteți părăsi zona susceptibilă de a produce numeroase fenomene de tipul O.Z.N.–urilor și să vă transferați cercetările într–o altă zonă, cunoscută și relevată de noi, care ar putea oferi șanse mai bune de a repera un fenomen O.Z.N. real. Dacă vă pricepeți să descifrați o hartă geologică sau aveți posibilitatea să consultați un prieten geolog, alegeți un deal al cărui povârniș coboară într–o vale sau o câmpie străbătă de o falie. Aceste rupturi sub nivelul solului constituie uneori cauza cutremurelor, dar mult mai adesea ele par să fie conectate cu fenomenul, mai puțin dăunător, al apariției O.Z.N.–urilor. Locuri în apropierea unor cariere de piatră, baraje sau drumuri în construcție corespund prin excelență scopului urmărit.

De asemenea, dacă vreți să evitați veghea pe o noapte cu vreme rea și vă puteți organiza în pripă, atunci alegeți perioada imediat după trecerea furtunii când cerul se lipezește, aerul e curat și transparent, iar condițiile devin propice. Sistemul frontal de presiune răspunzător de această schimbare poate reanima zonele cunoscute, cu activitate de O.Z.N.–uri. Dacă în felul acesta nu izbutiți, atunci alegeți o noapte în preajma lunii pline când, după aprecierea unora, crește activitatea O.Z.N.–urilor. Veți fi în stare, cel puțin, să urmăriți răsăritul și apusul lunii pline precum și modul cum norii care se perindă îi modifică înfățișarea.

În toate cazurile asigurați-vă că nu vă aflați pe o proprietate particulară; dacă totuși vă găsiți pe un astfel de domeniu, aveți grijă să obțineți permisiunea necesară, mai ales dacă instalați un cort și intenționați să aprindeți un foc. Nu lăsați gunoaie și nu alterați mediul, pentru ca viitorii vizitatori să-l poată utiliza și ei.

ÎNREGISTRAREA REZULTATELOR

Cercetările efectuate în timpul nopții sunt de departe cele mai fructuoase. Trei sferturi din depistări se realizează între ora zece seara și șapte dimineața. De fapt, apogeul activității O.Z.N.-urilor s-a observat că se realizează în jurul orei trei dimineața, nici un cercetător neizbutind până în prezent să ofere acestui fenomen o explicație plauzibilă. Această constatare a reieșit din multiplele studii statistice care au fost realizate.

Îmbrăcați-vă gros, luați cu voi ceva merinde și băutură caldă; în mod deosebit să luați următoarele lucruri (dacă e posibil toate):

O lampă electrică de care veți avea nevoie pentru că în jurul vostru va fi beznă.

Un ceas pentru a măsura cu precizie durata oricărui fenomen.

Binoclu echipat corespunzător pentru a putea vedea și pe întuneric. Țineți seama că binoclul poate deforma imaginea.

Cel puțin *un aparat de fotografiat* (mai multe detalii despre modul de fotografiere urmează).

Monedă mărunță de diferite dimensiuni și alte obiecte comune (ca, de pildă, *un bob uscat* de mazăre) care să vă permită, prin comparație, aprecierea obiectelor zărite în văzduh.

Un termometru cu ajutorul căruia să măsurați din jumătate în jumătate de oră temperatura aerului.

Veți mai avea nevoie de *un carnet* de buzunar, pentru a vă nota eventualele observații, precum și cel puțin două *stilouri*, pentru cazul când unul ar rămâne fără cerneală! În stânga paginii menționați ora când purcedeți să vegheați, timpul fiecărei temperaturi înregistrate (este bine să notați fiecare element intrvenit în modificarea vremii – de exemplu,

grosimea covorului de nori, schimbări survenite în direcția și viteza vântului, etc.), inclusiv durata înregistrării notițelor.

Trebuie să înregistrați tot ceea ce pare demn de reținut, descriind totul cât mai amănunțit. Ați putea vedea o aeronavă, meteoriți, nori ciudați, animale; de fapt lucruri multiple și diferite. Chiar dacă le recunoașteți, nu omiteți să notați. Unul din cele mai bune rezultate pe care îl puteți dobândi este creșterea capacității de a recunoaște un O.Z.I. Chiar dacă nu ați văzut încă un O.Z.N. (dar aveți toate șansele să-l zăriți!), investigarea boltei cerești vă oferă un excelent prilej să vă exersați perspicacitatea și să vă întăriți puterea de a discerne. Nu uitați niciodată că nouăzeci și cinci la sută din O.Z.N.-urile depistate sunt, în fapt, O.Z.I.-uri. De aceea, atunci când cineva vă va spune că a văzut un O.Z.N., este posibil ca el să fi văzut un obiect perfect identificabil, iar voi, cu experiența dobândită în timpul scrutării boltei, veți fi în măsură să precizați lucrul acesta. Dacă aveți posibilitatea, luați, împreună cu celelalte obiecte indicate, și un magnetofon portabil. Este mult mai ușor să înregistrezi pe bandă dictând timpul și celelalte detalii legate de obiectul reperat, decât să luați notițe pe întuneric. Iar dacă într-adevăr întâlniți un O.Z.N., înregistrarea sonică este o bună dovadă!

VERIFICAREA REZULTATELOR

Este bine să aveți la îndemână acest volum de câte ori vă hotărâți să scrutați cerul în mod organizat, pentru a putea compara orice fenomen neobișnuit întâlnit cu exemplele de O.Z.I.-uri descrise la capitolul „Obiecte zburătoare identificate – O.Z.I."

Eventual, puteți solicita sprijinul aeroportului local sau al bazei militare din vecinătate, pentru a verifica dacă și ele au înregistrat fenomene neobișnuite în noaptea aceea. Țineți seama însă că membrii acestor instituții sunt, de regulă, foarte ocupați și s-ar putea să nu aibă timp ca să vă primească sau să vă asculte. De aceea este mai bine, poate, dacă sunteți cu adevărat nedumeriți și derutați, să trimiteți o copie a înregistrărilor realizate uneia din grupările constituite de O.Z.N.-ologi, a căror listă o găsiți în anexa acestei cărți. Ele au capacitatea să facă verificările necesare.

Detalii despre prognoza atmosferică sau lansarea de baloane meteorologice sunt mai greu de căpătat, dar un grup bine organizat de O.Z.N.–ologi poate dobândi mai ușor datele corespunzătoare. Dacă există o asociație astronomică locală (cartea de telefon vă poate fi de folos), aceasta va veni în întâmpinarea oricărei solicitări responsabile și poate găsi o soluție astronomică a fenomenului pe care l–ați semnalat. De fapt, majoritatea principalelor grupuri de O.Z.N.–ologi includ un consultant de specialitate astronom, tocmai în acest scop. De asemenea, puteți face rost de programe–control necostisitoare pentru computere personale, care vă vor permite să înmagazinați data exactă, timpul și locația obiectului descoperit, creând în felul acesta o hartă a cerului, care vă va lămuri dacă a fost cumva vreo stea strălucitoare sau o planetă în zona unde a apărut O.Z.N.–ul. Desigur, un asemenea program nu va cuprinde meteoriții, sferele de foc sau resturile metalice care pătrund în atmosferă, fiindcă acestea sunt mai puțin previzibile.

Cercetarea pe calea aerului a fenomenelor misterioase, mai ales a cercurilor din lanuri, este una din cele mai eficiente mijloace. Ea poate fi la fel de eficace la depistarea O.Z.N.–urilor. Obiectul din imagine a fost fotografiat dintr–un avion care zbura peste Japonia.

FOTOGRAFII REALIZATE ÎN TIMPUL INVESTIGĂRII BOLTEI CEREȘTI

Luați două aparate de fotografiat când vă hotărâți să cercetați bolta, unul cu obiectiv obișnuit, celălalt cu teleobiectiv pentru prim–planuri. Nu folosiți blitz–ul; fulgerul lui nu poate lumina obiectul de pe cer și veți izbuti doar să stricați imaginea. Puteți folosi filme foarte sensibile, recomandate

pentru fotografierea la lumină slabă, în condițiile nopții. Țineți seama însă că fotografia realizată cu un astfel de film va fi foarte granulată, de aceea puteți opta în favoarea unui film între normal și sensibil.

Un trepied, pentru a menține stabilitatea aparatului, va evita unul din neajunsurile cele mai obișnuite fotografierii în asemenea condiții. Un trepied, cu scopul de a menține aparatul fix, va elimina unul din neajunsurile frecvente. Din pricina luminii foarte slabe, va trebui să mențineți diafragma deschisă un timp relativ mai lung. Operând manual este imposibil să nu mișcați aparatul, ceea ce va influența negativ rezultatul.

Deși este foarte dificil în condițiile unui cer întunecat și în ambianța mediului rural, încercați să surprindeți pe peliculă un spațiu mai larg în jurul eventualului O.Z.N. detectat; chiar și imaginea norilor poate fi de folos. Altmineri va fi greu să se înfăptuiască analiza fotografiei, dacă nu se poate determina o scară comparativă a dimensiunilor.

De asemenea, va fi foarte folositor să fotografiați cerul fără O.Z.N., pentru comparație, imediat după dispariția acestuia. Folosiți același aparat și aceeași deschidere a diafragmei. Fotografiați, totodată, același loc de pe cer, pe lumina zilei, fără a modifica poziția aparatului sau expunerea obiectivului. În felul acesta O.Z.N.–ul poate fi localizat cu precizie pe fundalul dat.

Notați cu grijă ora realizării fiecărei fotografii, precum și toate detaliile privind deschiderea diafragmei și timpul de expunere: acestea sunt de mare importanță.

Dacă credeți că ați fotografiat cu adevărat un O.Z.N., rezistați tentației de a da filmul la developat fotografului din localitate. Dacă aveți mijloace proprii de prelucrare, folosiți–le. Developarea necorespunzătoare poate strica filmul cu O.Z.N. Pentru a obține cele mai bune rezultate contactați îndată un grup constituit de O.Z.N.–ologi, dar nu expediați negativul prin poștă. Ei vor organiza preluarea filmului, dându–vă o dovadă de primire.

Mulți martori neglijează și pierd negativele, considerându–le a avea valoare limitată. Dar pentru studierea științifică a fotografiilor O.Z.N.–urilor, filmul negativ este mult mai important decât copia pe hârtie foto. De aceea aveți grijă să nu pierdeți negativele.

Partea a II–a
Puncte fierbinți

4. Zonele de pe glob cele mai frecventate de O.Z.N.–uri

AFRICA

Insulele Canare

Insulele Canare, situate în Oceanul Atlantic dincolo de coasta nord–vestică a Africii, sunt o posesiune spaniolă. Clima în această zonă este constant blândă, ceea ce atrage mulți turiști. Acestea sunt insule vulcanice, iar pe Lanzarote se află vulcani care încă nu de mult erau activi, lucru evidențiat de solul negru, bogat. Legende care circulă în zonă susțin că principalele șapte insule ale arhipelagului constituie sursa originară a mitului Atlantidei, o civilizație dezvoltată în Oceanul Atlantic, care se presupune că avea cunoștințe avansate. Hrisoave străvechi dezvăluie că ea a pierit cu milioane de ani în urmă, înghițită de valurile uriașe stârnite de o erupție vulcanică nemaipomenită. Peisajul din unele insule este atât de dezolant, încât el a putut fi folosit la turnarea unor filme științifico–fantastice, prefigurând tărâmuri de pe alte lumi.

Ca o ironie, trebuie menționat că alte lumi par să acorde un interes nu chiar redus față de insulele Canare, unde au fost înregistrate unele din cele mai extraordinare depistări de O.Z.N.–uri.

În seara zilei de 22 iunie 1976, o corvetă spaniolă – *Atrevida* – care se afla la sud de Fuerteventura, a zărit o

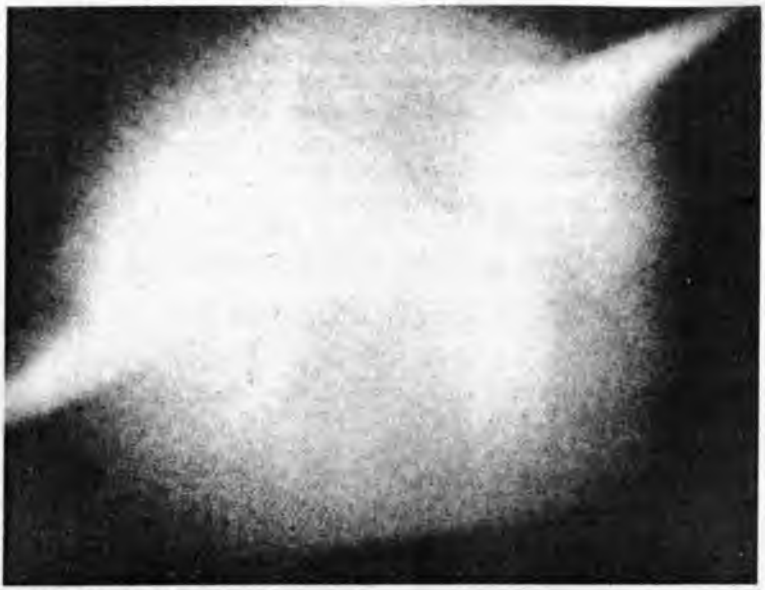

O fotografie realizată în 1976 cu prilejul importantei apariții de O.Z.N.–uri deasupra insulelor Canare. Uriașul disc de lumină a fost văzut de mii de oameni și a fost fotografiat la Maspalomas, din Gran Canaria. Fotografiile au fost publicate de Forțele Aeriene Spaniole, care însă nu au putut explica originea fenomenelor.

lumină galbenă, foarte vie, cu nuanțe albăstrii. Lumina s–a înălțat din vecinătatea orașului Punta Lantailla, apoi a lansat o cortină de lumină ce a iluminat marea și țărmul deopotrivă. Lumina părea că izvora din acest halo și se înălța în spirală în spațiu, străbătând insula către Gran Canaria. Masa de lumină emanată de obiect a durat aproape patruzeci de minute.

Trei minute după ce a fost depistată, lumina a survolat Gran Canaria și a fost zărită de toți cetățenii orașului. Un medic ce se deplasa la un pacient, în apropiere de Galdar și Agaete, a povestit că a văzut ceva ce semăna cu o bășică uriașă de săpun, cu niște siluete în compartimente individuale. Obiectul părea să fie plin de un soi de gaz albăstrui și emana un halo alb–gălbui, îndreptându–se șuierând spre apus, către Tenerife.

La Maspalomas, în Gran Canaria, un martor a izbutit să fotografieze obiectul. Fenomenul a fost urmărit și de oamenii de știință ai Observatorului de Astrofizică de la Monte Izane,

care însă nu au fost în stare să–l explice. Ulterior Ministerul Forțelor Aeriene al Spaniei a dat un comunicat despre cele întâmplate, confirmând că evoluția obiectului a fost urmărită pe ecranele radarului. Cinci zile mai târziu comandantul forțelor aeriene din insulele Canare, generalul Carlos Cavero, a declarat public: „O bucată de vreme am considerat că O.Z.N.–urile sunt aeronave extraterestre (dar) cercurilor oficiale le este dificil să admită că așa ceva există, la fel cum bisericii îi este greu să precizeze ce reprezintă și ce nu reprezintă un miracol."

Unii sceptici au sugerat că obiectul implicat era de fapt o rachetă lansată de un submarin. Gazele emanate puteau crea un fenomen ca cel observat; dar este de presupus că Forțele Aeriene Spaniole ar fi cunoscut programarea unui asemenea exercițiu. Cercetătorul spaniol Javier Sierra releva că zona este străbătută de liniile de navigație obișnuite și că de aceea, lansarea unei rachete în aceste condiții nu era posibilă.

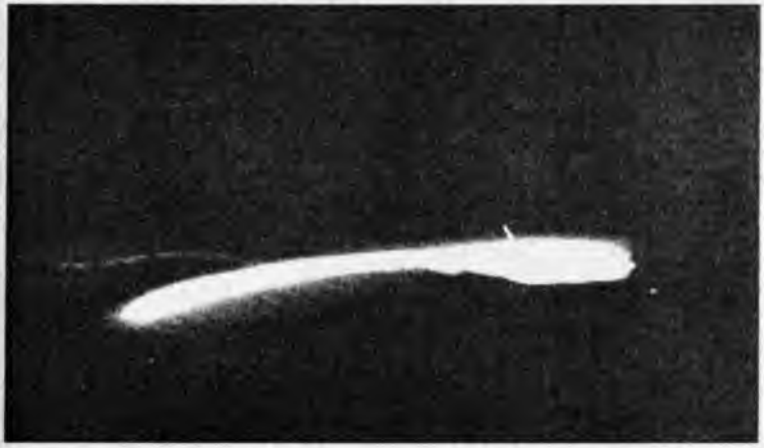

În 1979 s–a repetat un eveniment incredibil, deasupra insulelor Canare. Mai multe persoane au fotografiat, în mod independent, norul luminos iscat după ce bolta fusese străbătută de ceva asemănător unui proiectil de rachetă. Fotografia a fost realizată de un turist englez la Los Gigantos, în Tenerife.

Ceva foarte asemănător s–a petecut la 5 martie 1979, fenomenul fiind fotografiat la Gran Canaria și Tenerife. Un obiect a izbucnit din apa mării și s–a înălțat în spirală, în văzduh, lepădând în urma sa un nor de lumină incandescentă,

care s-a menținut treizeci de minute. Există trei seturi de fotografii ale acestui fenomen, inclusiv cel realizat de radio-inginerul de serviciu pe înaltul și impunătorul pisc al Muntelui Teide.

Lanzarote poate reprezenta o alegere mai bună. Este o insulă din extremul nordic al arhipelagului, mai puțin dezvoltată, cu multe spații deschise sub cerul liber. Totuși este ușor accesibilă prin scurte legături maritime și aeriene cu celelalte insule. În prezent există posibilitatea accesului direct pe calea aerului din unele orașe europene.

AMERICA DE NORD

Regiunea Niagara

Această zonă cuprinde sud-estul statului Ontario din Canada și nord-vestul New York-ului din America. Ea înconjoară lacul Ontario, iar în centrul ei se situează grandiosul

Cascada Niagara, la granița dintre S.U.A. și Cnaada, sursă naturală generatoare de electricitate, pare să atragă — ca un magnet — O.Z.N.-urile.

spectacol oferit de Cascada Niagara. Poate că este semnificativă imensa cantitate de electricitate și de energie hidroelectrică generată de cataracte. Se știe că O.Z.N.–urile apar în apropierea stațiilor generatoare de electricitate și a stâlpilor de înaltă tensiune. Unii susțin că ele însele sunt fenomene electrice naturale, alții cred că ele se alimentează cu energia generată de uzinele noastre. Indiferent de motivele reale, regiunea a avut porția sa copioasă de apariții misterioase și întâlniri neobișnuite.

La Cherry Creek, statul New York, la sud de Buffalo, principalul oraș american din zonă, o fermă de produse lactate s–a confruntat cu probleme serioase, la 19 august 1956. Un tractor, al cărui motor punea în funcțiune o mașină de muls, s–a oprit brusc. Radioul a început să pârâie din cauza paraziților și ceva în formă ovală a aterizat în apropiere. Un taur priponit de o bară metalică s–a speriat foarte tare și, încercând să fugă, a îndoit bara în unghi de 45 de grade. O.Z.N.–ul s–a înălțat în văzduh, lăsând în urmă niște nori ciudați, de culoare verzuie, iar atmosfera s–a umplut de un miros deosebit. Poliția și, ulterior, Forțele Aeriene Americane au venit la fața locului dar nu au putut explica ce se petrecuse. Totuși au descoperit pe sol un lichid vâscos, purpuriu, a cărui natură nu a putut fi identificată.

În ianuarie 1958, în apropierea cascadei Niagara, de partea americană a frontierei, o femeie conducea un automobil, pe o vreme rea, cu furtună de zăpadă, când deodată luminile farurilor au început să se diminueze treptat, la fel și turația motorului în intensitate, până când au încetat cu totul. În fața ei a apărut un obiect cu siluetele vagi a două ființe alături. Obiectul a început să se rotească și s–a înălțat în văzduh, după care mașina a început să funcționeze normal. Zăpada se topise pe suprafața ce fusese acoperită de obiectul misterios, iar iarba era caldă, după cum a constatat martora.

Întâmplări misterioase s–au petrecut și de partea canadiană a frontierei. La 2 august 1979, un grup de oameni a zărit niște obiecte în formă de vârf de săgeată survolând teritoriul ce aparținea stațiunii hidroelectrice Ontario, la răsărit de Toronto. De fapt, ele planau la joasă altitudine peste stâlpii de înaltă tensiune. Alte diferite obiecte au fost depistate în aceeași zonă, inclusiv unul în formă de trabuc, învăluit într–o ceață rară verzuie, care zumzăia ca un generator.

Câteva zile mai târziu, în aceeași zonă a stației hidroelectrice Ontario, o adolescentă – care zărise un O.Z.N., a simțit un impuls hipnotic ce o îndemna să se ducă pe câmp. Toate sunetele din mediul înconjurător au încetat – simptom resimțit de toți aceia care au avut prilejul unei întâlniri neobișnuite, numit și „factorul Oz". Aceasta înseamnă că subiectul este copleșit de o tulburare a cunoștinței. Fata și-a revenit la starea normală după câteva minute, dar O.Z.N.-ul dispăruse.

Investigațiile ulterioare întreprinse de „Rețeaua canadiană de cercetări pentru O.Z.N.-uri" a stabilit că iarba fusese presată acolo unde obiectul aterizase. De asemenea, s-a mai constatat că nivelul de radiații în locul respectiv era mai ridicat decât cel obișnuit și că el a rămas nemodificat chiar și după o ploaie torențială.

Examinată în stare de hipnoză regresivă, adolescenta a retrăit întâmplarea; din cele relatate a reieșit că, aparent, fusese răpită, dusă în interiorul obiectului și examinată medical. S-a presupus că i s-a extras, fără dureri, sânge din deget, pe care se distingea o înțepătură.

Un alt caz asemănător a avut loc în octombrie 1971, când un grup de cântăreți-rock au fost răpiți din autobuzul în care se aflau, în apropiere de St. Catherine, un oraș în apropierea cascadei. Examinați sub hipnoză, de către un psihiatru din New York, subiecții au relatat o poveste uluitoare despre contacte realizate într-o perioadă îndelungată, care a început în 1957 când liderul grupului a fost răpit dintr-un cărucior, la vârsta de doi ani. Invadatorii erau mici de statură și aveau ochi mari, oblici.

Succesiunea întâlnirilor neobișnuite și conexiunea lor cu Cascada Niagara și uzinele generatoare de electricitate i-a determinat pe unii să ia în considerație posibilitatea ca O.Z.N.-urile să fi declanșat senzaționala pană de curent din 9 noiembrie 1965, când cea mai mare parte a statului New York și o parte a statului Ontario au rămas în întuneric total. A fost cea mai gravă pană de energie din istorie, care a blocat douăzeci și șase milioane de oameni.

Inițial s-a crezut că vinovat de acest incident se făcea căderea unui releu de la Clay, lângă orașul Syracusa, în statul New York. Este însă interesant de reținut că exact în clipa declanșării penei de curent, pilotul și pasagerii unui mic avion, care zbura în zonă, au zărit un obiect oval, roșu,

chiar deasupra liniei de înaltă tensiune. După catastrofalul incident, președintele companiei locale de electricitate a declarat că Niagara furniza în mod obișnuit 200.000 de kilowați, însă „s–a întrerupt brusc! Pur și simplu nu mai primeam energie!"

Faimosul studiu „Condon", de proastă reputație, s–a străduit să minimalizeze părerile care socoteau posibil ca O.Z.N.–urile să fi cauzat incidentul. Referindu–se pe larg la raportul final al Companiei Americane de Energie, studiul caută să acrediteze ideea că pana de energie s–ar datora căderii unui releu supraîncărcat de la o uzină electrică, legată de rețeaua cascadei. Dar constatarea–cheie rezidă în următoarele cuvinte: „Dar adevărata cauză a căderii releului nu este cunoscută!" Cu alte cuvinte, totuși un O.Z.N. putea fi sursa incredibilei căderi în serie a unor relee de declanșare, care s–au întrerupt unul după altul, așa cum ar cădea un șir lung de domino.

Este evident că Niagara promite să fie un loc bun de organizare a cercetării boltei în căutare de O.Z.N.–uri. În prezent, zona din jurul cascadei este intens comercializată, cu multe elicoptere menite să întreprindă zboruri de agrement. Totuși, acesta rămâne unul din locurile cele mai avantajoase. Zonele rurale de aici oferă perspective mai bune, dar trebuie avut în vedere că ele sunt joase.

Frontiera de Nord–Vest

Povestea modernă a misterului O.Z.N.–urilor a început nu chiar cu obiecte depistate de Kenneth Arnold în apropiere de Mount Rainier, ci cu seria de întâlniri neobișnuite care au avut loc la Lanțul Cascadelor. Elementele cu profunde semnificații simbolice de O.Z.N.–uri din serialul suprarealist al televiziunii americane „Twin Peaks" – acțiunea și filmarea având loc în această regiune – nu sunt întâmplătoare.

Acest lanț muntos de vulcani inactivi se află în zona faliei active dintre cele două platouri continentale. Ei se aseamănă cu două straturi de crustă aspră ce plutesc pe o mare de pământ topit, care atunci când se freacă una de alta produc căldură și, ca urmare, cutremure și erupții.

La sud, în California, falia San Andreas este răspunzătoare de cutremurele care au loc aici. Cercetătorii O.Z.N.–ologi sunt de acord că există o legătură între activitatea seismică

Această uimitoare imagine a fost realizată în 1966, la trecătoarea Williamette, Oregon, o zonă din regiunea North–West Frontier, cu multe apariții de O.Z.N.–uri. Sunt surprinse trei imagini suprapuse ale obiectului într–un singur cadru în timp ce se înălța aspirând zăpada care acoperea copacii de sub el. Analiza sugerează că obiectul s–a estompat din realitate și a reapărut de trei ori în scurta perioadă cât diafragma obiectivului a rămas deschisă.

și misterioasele apariții; de aceea nu este surprinzător că în acest stat au avut loc numeroase întâlniri neobișnuite, ca – de exemplu – în zona canionului Tujunga, din munții San Gabriel, la est de Passadena.

Totuși, în statele din extremul vestic – Oregon și Washington, adevărata problemă o constituie vulcanii. Explozia înspăimântătoare care s–a produs în 1980 în muntele Sfânta Elena este dovada vie a forțelor primare care zac înlănțuite sub stânci, ceea ce poate explica de ce această zonă constituie un centru al activității O.Z.N.–urilor.

Fără îndoială, acesta este unul din cele mai bune locuri din lume pentru fotografierea O.Z.N.–urilor. Două din cazurile cele mai evidente care au fost înregistrate s–au petrecut în regiunea muntoasă, la sud de Portland. Însă cazul cel mai important se pare că este acela la care au fost martori fermierul Paul Trent și soția sa, petrecut la McMinnville, la vest de râul Williamette.

În ziua de 11 mai 1950, doamna Trent i–a atras atenția soțului asupra unei aeronave în formă de disc, cu baza plată, ce plutea în văzduh. Domnul Trent a făcut două fotografii înainte ca aeronava să dispară. Imaginile erau clare, bine focalizate, cu multe detalii în prim–plan, precum și efecte evidente de nori rari ce demonstrau distanța dintre obiectul fotografiat și aparat. Totuși soții Trent nu au căutat să comercializeze descoperirea făcută. Filmul a rămas în aparat până după ce a fost folosit în întregime și numai după aceea a fost developat, iar imaginile înregistrate au devenit publice

întâmplător. Soții Trent au crezut că au avut de a face cu vreunul din noile tipuri neobișnuite de aeronave, deși atunci (și nici acum) nu se cunoștea existența vreuneia cu formele și comportarea ciudată ca ale obiectului zărit de cuplul de fermieri.

În decursul anilor au fost întreprinse cercetări intense, dar nimeni nu a izbutit să dea o interpretare satisfăcătoare dovezilor obținute. Acesta a fost unul din cazurile când fotografiile nu s–au deteriorat fisurându–se, nici după numeroasele studii efectuate timp de luni de zile asupra lor de către oamenii de știință de la Universitatea Colorado. Dr. William Hartman a oferit, în urma analizei efectuate, cea mai veridică opțiune, afirmând că este vorba de „un obiect zburător extraordinar, argintiu, metalic, ca un disc cu diametrul de zeci de metri și – în mod cert – artificial".

Cazul acesta, el singur, poate confirma că existența O.Z.N.–urilor este o realitate. Iată de ce s–au depus eforturi pentru a–l explica într–un alt mod. Este unul din puținele care a fost testat și analizat exaustiv cu ajutorul sistemului de computere avansate ale N.A.S.A.

Un alt caz clasic a fost acela al cărui martor era opusul soților Trent. Acesta era profesor la un colegiu, doctor în biochimie, și cu certitudine nu urmărea celebritatea. El se afla la volanul mașinii și traversa pasul Williamette, la sud de McMinnville, urcând în munți. Când a ajuns la Diamond Peak, la peste 1600 de metri altitudine, el a făcut o serie de fotografii surprinzând priveliștea sălbatică, cu zăpada învesmântând pădurile de brazi care se întindeau până departe de pisc.

Era în ziua de 22 noiembrie 1966. Tocmai terminase de fotografiat când – cu coada ochiului – a surprins ceva difuz. A izbutit să facă încă o fotografie înainte ca acel ceva să dispară în văzduh. Nesigur dacă a fotografiat ceva, profesorul nu a scos filmul din aparat. Când însă după folosirea lui completă a dat la developat filmul, fotografia a dezvăluit ceva cu totul neașteptat.

Fotografia prezenta un obiect în formă de disc, cu baza plată, dar în trei locuri diferite în același timp! Unii s–au îndoit că profesorul măcar „a văzut" obiectul respectiv. Adrian Vance, expert în O.Z.N.–uri, a susținut altceva. Cercetările complexe întreprinse de el au demonstrat că diafragma

Spectacolul natural copleşitor din regiunea canioanelor presărate în Arizona şi New Mexico. Oare forţa geologică naturală evidentă pe care o degajă constituie o explicaţie pentru numeroasele apariţii de O.Z.N.–uri aici? Unii cercetători răspund afirmativ la această întrebare.

aparatului a rămas deschisă doar o fracțiune de secundă. Ochii noștri nu reacționează la mișcările foarte rapide, dar aparatul trebuia să surprindă obiectul chiar dacă viteza sa depășea realitatea. Iar aparatul „a văzut" o imagine în continuă mișcare.

Calculele lui Vance au indicat că obiectul, care măsura vreo șapte–opt metri în diametru, se înălța dintr–o poiană, sugând un șuvoi din zăpadă așternută pe copacii de sub el. Avea loc acel efect pe care O.Z.N.–ologii îl numesc „mișcarea frunzei în cădere", dar în sens invers; un efect similar aceluia care se produce într–un lighean cu apă în care a fost scăpată o farfurie. Ea se mișcă în zig–zag ușor, datorită formei sale și a undelor provocate în apă. Efectul acesta a fost semnalat, în repetate rânduri, de diverși martori, care văzuseră vreun O.Z.N., acum însă fotografia realizată în trecătoarea Williamette oferea, pentru prima oară, dovada vie a producerii lui. Deoarece au fost înregistrate trei imagini distincte în loc de una difuză din pricina mișcării, Vance susține că O.Z.N.–ul trebuie să se fi estompat – când și când – în spațiul timpului nostru și a dispărut, apoi a reapărut în fracțiunea de timp cât diafragma aparatului a rămas deschisă.

Dacă aprecierea sa este corectă, iar fotografia e reală, atunci aceasta poate fi chiar mai importantă decât imaginea captată la McMinnville, căci ea dovedește că O.Z.N.–urile se comportă în cu totul alt mod decât aeronavele fizice normale; deși – iar lucrul acesta e interesant – mișcarea sa nu se deosebește de ceea ce am aflat recent că se petrece la nivelul cuantic al fizicii sub–nucleare. În cazul acesta particulele infinitesimale cu adevărat se estompează – când și când – din realitate, în succesiune rapidă.

Este o plăcere să purcezi la investigarea boltei din zona aceasta cu munți maiestuoși și priveliști largi, minunate. Chiar și pe cel mai important drum din munți traficul în timpul nopții este aproape inexistent și de aceea cercetările pe care le veți întreprinde nu vor fi tulburate.

Un alt punct favorabil cercetării boltei în căutare de O.Z.N.–uri se găsește la sud–vest de orașul Yakima, situat la nord de Portland, în statul Washington. Yakima a fost culoarul aerian unde a aterizat Kenneth Arnold în iunie 1947, declanșând misterul O.Z.N.–urilor. De altfel, în zona aceasta au fost semnalate multe apariții de obiecte necunoscute. Cercetătorul Greg Long a studiat evenimentele petrecute în

rezervația indiană din vecinătatea localităților White Swan și Toppenish. Între 1972 și 1974 a avut loc o activitate intensă, căreia adesea i-au fost martori gardieni bine pregătiți în prevenirea incendiilor, care se aflau în înalte foișoare de foc. Majoritatea fenomenelor repetate la sud de Yakima au constat în sfere de lumină (adesea de culoare portocalie sau galbenă) care se puteau divide în bucăți, avansau săltând pe sol sau se învăluiau în nori ciudați, cețoși. Există declarații despre lumini misterioase care au urmărit autovehiculele în timpul deplasării lor pe șosele, iar în unele cazuri – când se aflau în imediata lor apropiere, s-a semnalat oprirea motorului și stingerea farurilor, la fel ca în toate cazurile similare petrecute pretutindeni în lume.

Având în vedere că zona aceasta este rezervație indiană, cei care doresc să cerceteze de aici bolta trebuie să obțină permis special. De asemenea, trebuie să se țină seama că toamna și iarna – perioada cea mai favorabilă depistărilor de lumini – vremea poate fi foarte aspră. Șansele voastre de succes vor crește dacă reușiți să obțineți colaborarea vreunuia din gardienii care se află instalați în înalte foișoare de foc, cu vizibilitate largă.

Triunghiul Texas

Un triunghi cu laturile de aproximativ 250 de kilometri extinse între orașele Lubbock și Alpine, din Texasul de vest, și Albuquerque, din New Mexico, va cuprinde mult pământ deșertic și canioane, în foarte mică măsură alte forme de relief, și aproape nici un fel de populație. Tot aici însă veți descoperi vreo cinci-șase puncte importante, recunoscute pentru aparițiile misterioase dintre cele mai remarcabile din istoria O.Z.N.-urilor.

În partea întâi a acestui volum au fost deja prezentate presupusa prăbușire a unei aeronave, în 1947, la Roswell (unii susțin că accidentul s-ar fi petrecut în apropiere de Corona, New Mexico), uluitoarea serie de pene de motor la autovehicule care au avut loc la Levelland, Texas, în 1957, precum și aterizarea în 1964, la Socorro, New Mexico, a unui obiect cuprinzând niște entități, eveniment la care a asistat un ofițer de poliție.

A avut loc o mulțime de alte incidente. De fapt, între

Un O.Z.N. plutind deasupra Triunghiului Texas? Fotografia prezintă un ținut tipic de frontieră cu un obiect ciudat zburând în văzduh. De fapt este un defect de developare care a marcat negativul.

1947 și 1952 s-au petrecut atât de multe evenimente în zonă încât guvernul american și-a exprimat grava sa îngrijorare. Au fost efectuate multe experiențe secrete, de exemplu la bazele de rachete, precum și la primele poligoane de testare a bombei atomice de la White Sands și Alomogardo. Între acestea se numără și baza forțelor aeriene de la Holloman, unde se presupune că extratereștri au aterizat în 1971. Misterioase sfere de foc verzi, care se comportau cu totul

altfel decât meteoriții, l–au determinat pe dr. Lincoln La Paz, expert în meteoriți, să acorde mult timp și atenție cercetării acestor fenomene. Ele au apărut în primii ani în diferite locuri ca, de exemplu, la Vaughn, New Mexico. Un număr de documente recent date publicității demonstrează atenția deosebită acordată acestor fenomene de către agențiile de securitate.

La 15 octombrie 1957, o asistentă medicală de la rezervația indiană Three Rivers, la sud de Roswell, a fotografiat un obiect de formă ovală, cu strălucire albă–incandescentă, ce survola în timpul zilei o zonă interzisă. S–au făcut multe speculații cu privire la fenomenul înregistrat, presupunându–se că a fost un nor lenticular format în munții Sacramento. Totuși, unii experți au fost de părere că obiectul reflecta o lumină prea puternică pentru un simplu nor, deși evoluția sa foarte lentă sprijinea această supoziție.

O copie în alb–negru a fotografiei realizată de Ella Fortune la Triunghiul Texas. Ea a fost făcută în noiembrie 1957, la sud de Alamogordo, în New Mexico, lângă baza forțelor aeriene Holloman, în apropiere de poligonul unde în 1945 a avut loc prima explozie din istoria erei atomice. Unii sunt de părere că e un nor lenticular, alții susțin că e un balon. Totuși, originea nu a putut fi niciodată precizată.

Acest episod s–a petrecut câteva zile înainte de a se produce valul de apariții misterioase, semnalat la răsărit, în jurul orașului Levelland.

În afară de întreruperea în șir a motoarelor autovehiculelor, în serile de 2 și 3 noiembrie, au avut loc și alte cazuri similare, inclusiv câteva petrecute în chiar zona munților Sacramento. În ziua de 4 noiembrie, la Orogrande, pe aceeași șosea – la circa 50 de kilometri sud de punctul de unde fusese fotografiat presupusul nor cu mai puțin de trei săptămâni în urmă – radioul, motorul și luminile mașinii, pe care o conducea un inginer electronist, s–au întrerupt inexplicabil, la ora 13. Și alte mașini de pe aceeași șosea s–au oprit la fel de misterios, în timp ce un obiect oval se apropia, zburând din direcția munților, și a survolat zona. Pe când obiectul trecea pe deasupra sa, inginerul a simțit valuri de căldură inundându–i trupul și, ulterior, pielea tuturor părților expuse de pe trup s–a iritat și a devenit roșie.

Ambele evenimente s–au petrecut foarte aproape de Las Cruces, acolo unde, în 1948, faimosul astronom, dr. Clyde Tombaugh, a observat zburând un obiect oval cu hublouri, care emitea o lumină strălucitoare albastră–verzuie. Obiectul a fost văzut în același timp de soția și soacra astronomului.

Scepticii susțin adesea că O.Z.N.–urile nu există în realitate, deoarece nici un astronom nu a semnalat vreunul, ceea ce constituie o observație. Trebuie amintit că primul O.Z.N. a fost fotografiat în Mexic de un astronom și că, după cum se spune, Tambaugh a fost complet nedumerit văzând fotografia realizată. Tambaugh este astronomul care a descoperit planeta Pluto și este unul din cei mai celebri în domeniul său.

O serie de cinci fotografii, devenite clasice, au fost făcute la data de 31 august 1951 la Lubbock, Texas. Ele reprezintă o formație de lumini organizată în „V" ce trecea în zbor prin zonă. De fapt, „luminile" au fost zărite mai întâi, câteva zile înainte, de un grup de profesori de colegiu, care ședeau și discutau în curte. Printre aceștia se aflau un inginer, un geolog și un fizician și nici unul nu a reușit să explice originea luminilor care au trecut plutind silențios pe deasupra lor, lansând o strălucire albastră–verzuie nefirească, apoi s–au înapoiat mai târziu.

După cum s–a arătat în secțiunea acestei cărți care tratează problema O.Z.N.–urilor, formațiunile de lumini sunt

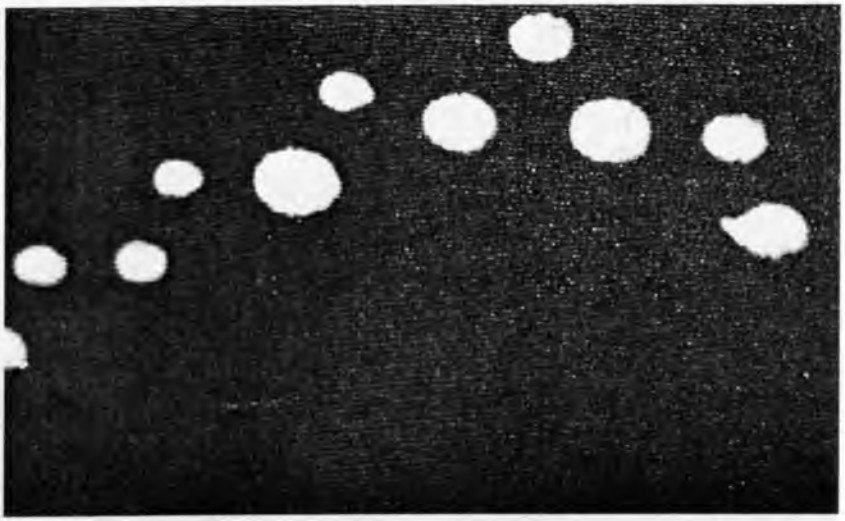

Faimoasele „lumini de la Lubbock" fotografiate deasupra acestui oraș texan de Carl Hart Junior, în august 1951. O lungă dispută a urmat cu privire la originea lor, dar astăzi este acceptată explicația că ele s-au datorat unui fenomen natural.

considerate suspecte de către cercetători. Și despre fenomenul petrecut la Lubbock s-a discutat mult, presupunându-se că a fost un stol de păsări (posibil nagâți) al căror pântece lucioase a reflectat lumina lămpilor cu mercur de pe străzi. Explicația însă a fost respinsă de mai toți cercetătorii, iar problema a devenit și mai încâlcită după declarațiile făcute de căpitanul Edward Ruppelt, investigatorul oficial al Forțelor Aeriene Americane. O.Z.N.-olog cu experiență, dar încătușat de consemnurile militare, el a scris o carte în 1956, după ce părăsise forțele aeriene, în care mărturisea că a greșit crezând că luminile de la Lubbock erau niște păsări; explicația era foarte firească, el o cunoștea, dar nu o putea dezvălui, a declarat el.

Acum însă se cunoaște, fără umbră de îndoială, că aceste lumini erau de fapt păsări. În ciuda acelora care încă susțin contrariul în diferite cărți, faptul că era vorba de păsări a fost dovedit încă în 1952 de către profesorul care poartă numele parcă predestinat de dr. Ducker[1].

Când spre finele verii anului 1952 luminile au revenit,

1. Duck înseamnă rață în limba engleză (n. tr.).

doctorul Ducker a efectuat o remarcabilă serie de experimentări pe care le–a explicat, în 1977, lui David Wheeler, un jurnalist local. El a stabilit, fără putință de tăgadă, că luminile erau păsări ce reflectau luminile lămpilor de stradă. Cu toate acestea, el continuă să creadă că au existat alte evenimente nerezolvate în zona triunghiului de la Texas.

Zona aceasta nu este ușor accesibilă pentru cineva care dorește ca de acolo să cerceteze cerul. Deșertul, cu amplitudinea largă a variațiilor de temperatură, este neospitalier. Dacă însă te poți stabili în Albuquerque, un oraș modern ca o oază de verdeață în pustiu, atunci te vei găsi în una din regiunile cele mai dramatice de pe pământ în ceea ce privește activitatea O.Z.N.–urilor.

Către miazăzi, în apropiere de Marfa, la apus de Alpine, în statul Texas, se găsește una din cele mai vestite zone din lume pentru „luminile de la cer". Luminile de la Marfa au dansat timp de secole deasupra munților Chinati, prezența lor fiind chiar consemnată pe o placă fixată la marginea șoselei principale nr. 90, dintre cele două orașe, la vreo zece kilometi est de Marfa, lângă o bază aeriană abandonată. Luminile au culoarea gălbuie; unele teorii au sugerat că ele s–ar putea datora refracției luminilor de la autovehiculele care circulă prin munții din depărtare. Însă mai multe experimentări efectuate au infirmat, se pare, această ipoteză. Luminile constituie, în continuare, o atracție pentru turiști, datorită faptului că ele apar cu mare regularitate în timpul nopții.

Dennis Stacy, jurnalist și cercetător afiliat la grupul M.U.F.O.N. („Grupul mutual al O.Z.N."), a făcut mai multe comunicări în cadrul cărora se susținea că luminile păreau să acționeze „cu inteligență", ținându–se după mașini sau oameni; dar ele rareori s–au dovedit a fi ceva mai substanțial decât niște bule strălucitoare, incandescente. Totuși, această zonă la est de Marfa, cu amplasamentul pe un teren neted ca în palmă și atmosferă limpede, constituie un punct excelent, cu șanse mari de observare a cerului pentru aceia al căror timp este limitat.

Fâșia de pământ de la Golf

Către sfârșitul anilor '80, un oraș din S. U. A. a devenit sinonim cu O.Z.N. Era – altminteri – un oraș obscur, cu

numele plăcut de Gulf Breeze. Orașul își trage numele de la golful Mexic și se ridică pe o fâșie nisipoasă de-a lungul estuarului de la Pensacola, Florida, un port situat la capătul cel mai vestic al statului. Face parte dintr-o zonă de peste 150 de kilometri – plină de legende și povești cu O.Z.N.-uri – care se întinde la est de Biloxi, în Mississippi, pe întreaga coastă a statului Alabama și mai departe către litoralul Golfului, cu vestita sa bază navală.

În timpul semnalării unui val important de O.Z.N.-uri, în octombrie 1973, orașul Pascagoula din Mississippi (patruzeci de kilometri la est de Biloxi) a fost martorul uneia dintre cele mai înfricoșătoare întâlniri neobișnuite din toate câte erau cunoscute până atunci. Doi oameni pescuiau pe dig când, deodată, au auzit un zumzet și au văzut un obiect aterizând în spatele lor. Din obiect au apărut niște făpturi stranii cu pielea numai crețuri și mâini asemănătoare cleștilor, care i-au răpit pe cei doi pescari. Ulterior ei au fost scoși și abandonați, dar mintea le era tulbure și nu își aminteau decât vag ceea ce li se întâmplase.

Poliția a întreprins investigații temeinice, dar nu a reușit să lămurească nimic. Ea a mers chiar până acolo încât, prefăcându-se că nu se mai interesează de caz, a lăsat în pace persoanele implicate în aventură, dar i-a dotat – fără ca aceștia să știe sau să-și dea seama – cu mini-casetofoane, nădăjduind că în intimitate ei se vor incrimina reciproc și astfel se vor da de gol. Dar așa ceva nu s-a întâmplat. Paisprezece ani mai târziu, una din persoanele în cauză a dezvăluit că i s-a propus ca, în schimbul unei remunerații consistente, să colaboreze la turnarea unui film pe tema aventurii sale. El a refuzat oferta deoarece a considerat că întâmplările, al căror subiect a fost, reprezintă ceva mai profund și nu pot fi evaluate într-o sumă de bani.

După ce s-a petrecut acest caz, peste statele Mississippi și Alabama s-a abătut o ploaie de asemenea întâlniri neobișnuite. Un ofițer de poliție din Falkville a fotografiat chiar o siluetă stranie în îmbrăcăminte argintie, pe care a urmărit-o cu mașina de patrulare (dar a pierdut-o) după ce fusese alertat despre apariția unui O.Z.N. În chiar aceeași noapte (17 octombrie 1973) poliția era ocupată cu cercetarea cazului relatat de un bărbat care conducea mașina pe șoseaua nr. 10, care se întinde de-a lungul coastei, legând orașul

Molbile, din Alabama, de Pensacola. Acesta a susținut că a fost atacat de un obiect care venea din văzduh și care pur și simplu „a supt" autocamionul său în interiorul O.Z.N.–ului, unde a fost examinat de către șase creaturi mărunte de statură. Poliția a părut satisfăcută, socotind că șoferul a spus adevărul.

Acestea au fost câteva cazuri care au precedat uluitoarele întâmplări declanșate la Gulf Breeze, la 11 noiembrie 1987, când omul de afaceri „Ed" Watters a făcut primele fotografii, dintr–o serie mai lungă, ale unui obiect construit, cu ferestruici și hublouri. Erau imagini din cele mai elocvente dintre toate câte fuseseră obținute de la contestatele fotografii realizate de Adamski, cu mai bine de treizeci de ani în urmă. Walters a făcut tot mai multe fotografii, toate prezentând aeronave aproape identice. El a pretins că a avut și întâlniri neobișnuite cu prilejul cărora a fost fie „împușcat" de o rază luminoasă, fie s–a ascuns sub autocamionul său de unde a fotografiat O.Z.N.–ul care aterizase pe șosea, fie a izgonit o creatură ce pătrunsese în locuința sa. Altă dată se pare că el a fost răpit, cu care ocazie i s–ar fi efectuat – după cum au afirmat unii cercetători – un implant la cap. Înainte însă de a se izbuti să se determine natura implantului cu aparate speciale de la spital, s–a petrecut ceva – despre care se crede că a fost o a doua răpire – implantul a fost înlăturat, cercetările nemaiputând să fie finalizate. Cercetătorii O.Z.N.–ologi s–au bulucit în regiunea respectivă și în vara anului 1990 au organizat chiar o importantă conferință mult trâmbițată de mass–media. Între timp „Ed" a publicat două volume despre pățaniile sale, care îndată au devenit *bestsellers*–uri, iar televiziunea a realizat un film pe baza poveștii sale. O.Z.N.–ologi de frunte l–au susținut, relevând că fotografiile făcute de el au trecut cu succes testele analitice și că atunci când i s–au dat aparate fotografice speciale, el a știut să le folosească. Alții l–au contestat cu vehemență, dezvăluind ceea ce susțineau că reprezintă dovezi evidente de înșelăciune. S–a dezlănțuit un înverșunat război verbal între O.Z.N.–ologi, ale cărui ecouri încă dăinuie. La un moment dat s–au descoperit în vechea locuință a lui „Ed" un set de desene care s–a presupus că reprezentau modele de O.Z.N.–uri, iar un individ a depus mărturie la poliție că l–a ajutat pe „Ed" să pună la cale farsa. Ambele afirmații au fost respinse cu hotărâre de „Ed" și de unii O.Z.N.–ologi implicați. Cei care

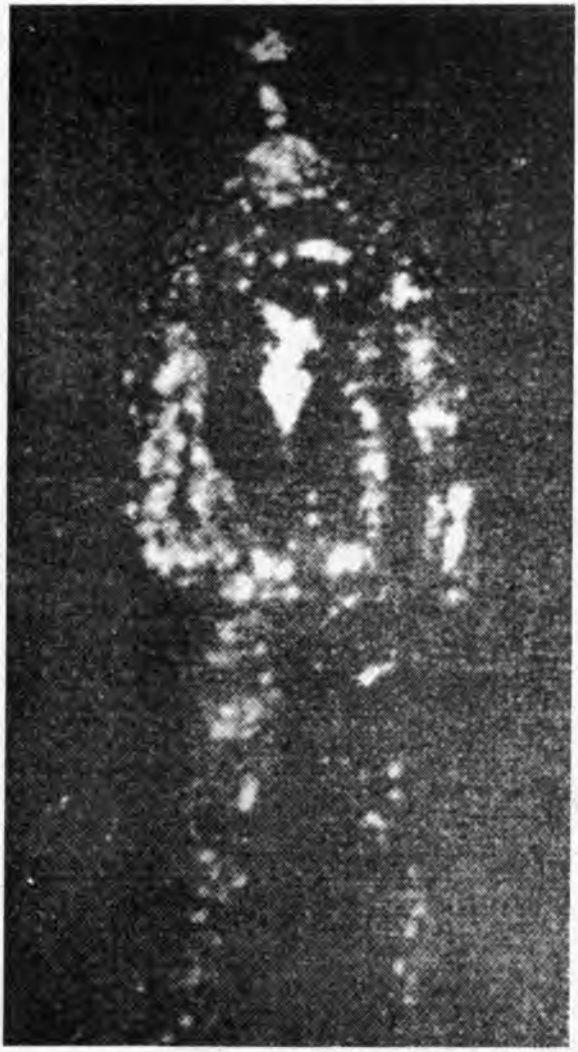

În timpul unui val important de O.Z.N.–uri în Gulf Strip, în octombrie 1973, ofițerul de poliție Jeff Greenhaw a fost alertat într–o noapte, fiind chemat la Falkville, în Alabama, ca să investigheze apariția unui O.Z.N. El nu a văzut nici un O.Z.N., dar s–a întâlnit cu această siluetă înaltă, în veșminte argintii, pe care a izbutit să o fotografieze. Silueta s–a refugiat în beznă și, deși a fost urmărită cu mașina de patrulare, nu s–a putut da de urma ei.

pledau în favoarea acestuia au argumentat că și alte persoane (anonime) au făcut în această zonă fotografii asemănătoare cu ale lui „Ed" și că mulți alți martori au declarat public depistarea unor lumini ciudate, care evoluau în văzduh.

Curând Gulf Breeze a devenit un adevărat centru turistic, vizitat mai ales de aceia care cercetau bolta, în căutare de O.Z.N.–uri. Zeci de amatori s–au adunat și au început să scruteze cerul. La 20 iunie 1991, paisprezece persoane aflate la pândă au observat și au fotografiat două lumini strălucitoare care au apărut pe cer timp de câteva secunde, au devenit roșii și au dispărut. Unii cercetători au presupus că aceste lumini erau emanate de reflectoarele marinei, iar controversa se desfășoară în continuare cu intensitate neabătută.

Aceste fotografii au fost realizate la capătul de sud al golfului Pensacola Bridge, care leagă orașul de zona Gulf Breeze și este considerat punctul cel mai propice pentru căutarea O.Z.N.–urilor. Pentru moment, cel puțin, puteți fi siguri că în majoritatea nopților vă veți bucura de tovărășia ființelor omenești. Cât despre apariția altor creaturi... cine știe?

AMERICA DE SUD

Munții San José din Brazilia

Dacă vă decideți să vă duceți în America de Sud în căutare de O.Z.N.–uri, merită să întrebați un localnic: „Cunoașteți drumul spre San José?" Această regiune muntoasă, situată la circa patru sute cincizeci de kilometri nord–vest de orașul brazilian Sao Paolo, este un rai pentru cercetătorii de O.Z.N.–uri.

În acest imens ținut legendele dăinuie de sute de ani. Cynthia Luce a povestit ce i s–a întâmplat când a cumpărat o casă într–o zonă mărginașă, la San José de Rio Preto. I s–a spus că ținutul e „bântuit" de lumini pe care localnicii le numesc „maica aurului". Legenda susține că aceste lumini te conduc la cel mai bun loc unde se află îngropate comori.

E cu putință ca această legendă să aibă un temei faptic. Înălțimile sunt brăzdate de falii și conțin zăcăminte minerale.

Dacă aceste O.Z.N.–uri sunt fenomene geofizice, („luminile pământului", cum le numește cercetătorul Paul Devereux), atunci ele ar putea fi mai obișnuite în zonele geologice bogate în zăcăminte de metale prețioase.

Una din cele cinci mult controversate fotografii de O.Z.N.–uri realizate în mai 1952, la Barra da Tijuca, Brazilia. Obiectul, în formă de taler, a evoluat deasupra zonei muntoase. Scepticii au revelat că umbrele copacilor din fotografie indicau faptul că soarele ilumina din direcția opusă părții iluminate a obiectului necunoscut. Ceea ce i–a determinat pe oamenii de știință, în analizele efectuate (de pildă, raportul Condon) să afirme că fotografia fusese plăsmuită prin suprapunerea a două negative. Totuși, unii O.Z.N.–ologi au relevat că soarele ar fi trebuit să ilumineze dintr–un unghi imposibil. Cât privește martorul ocular, acesta i–a sfătuit pe sceptici să se ducă la fața locului ca să constate cu ochii lor de unde strălucește soarele și cum se întind umbrele.

Cynthia Luce a zărit luminile prima oară în iunie 1980, dar de atunci ele au reapărut de multe ori și s–au rotit în împrejurimile satului. S–a observat că ele apar în valuri, adesea părând că sunt atrase de prezența omului și că acționează de parcă ar poseda inteligență. De–a lungul anilor însă această regiune a cunoscut nu doar fenomenul luminilor. Este regiunea unde s–au semnalat cele mai multe pretinse cazuri de răpire (sau de încercare de răpire) de către extratereștri, decât în orice altă parte de pe glob.

Într–adevăr, după cum se consideră, primul caz de răpire înregistrat în epoca modernă – extraordinara pățanie a lui Antonio Villas Boas – s–a petrecut la San Francisco de Sales, doar la vreo nouăzeci de kilometri nord–vest, la data de 15 octombrie 1957. Villas Boas a relatat că a fost răpit când se afla pe câmp, de către o femeie frumoasă, dar cu înfățișare stranie, care lătra ca un câine. Ciudata făptură l–a silit să aibă relații sexuale cu ea, apoi l–a dat să înțeleagă – prin semne – că va da

Faimoasa fotografie în culori executată în munții Anzi din Peru, lângă Yungay, în martie 1967. Din nefericire, ulterior, un seism major geologic a nimicit toate urmele, iar autorul fotografiei a pierit.

naștere, în spațiul extraterestru, copilului pe care îl zămislise! Acest prim caz, intens investigat, a devenit – ulterior – ceva obișnuit. O dată cu trecerea anilor, poveștile despre răpiri de către extratereștri a unor oameni, asupra cărora au fost efectuate experiențe genetice sau de hibridizare, s–au înmulțit.

La Catanduva – circa cincizeci de kilometri sud de casa Cynthiei Luce, a avut loc – la 22 mai 1973 – o întâmplare foarte caracteristică pentru dramatismul depistărilor locale de O.Z.N.–uri. La ora 3 dimineața, pe o ploaie torențială, un comis–voiajor se îndrepta spre casă, venind de la Itajobi, când – deodată – radioul, apoi motorul mașinii au încetat să funcționeze. Autovehiculul său a fost inundat de un fascicol de lumină albastră ce părea să provină din văzduh. Socotind că era vorba de un autocamion ce venea din direcția opusă, a tras mașina la marginea drumului, dar nu s–a ivit nici un vehicul. Cuprins de panică, omul a ieșit din mașină. Îndată a fost învăluit în misterioasa rază albastră și a simțit un val de căldură copleșitoare abătându–se asupra sa. O formă ovală, nedeslușită, ce plutea în văzduh, emana lumina și căldura dintr–un tub sau furtun ce se vedea ieșind din obiect. Omul a simțit că pielea îi ardea și că i se face rău, dar înainte de a–și pierde cunoștința a avut puterea să observe că lumina albastră transformase mașina sa într–un obiect transparent.

Apoi a leșinat și s–a prăbușit la pământ fiind descoperit câteva ore mai târziu de către o altă mașină care a trecut pe acolo. Cei doi oameni l–au luat cu ei și l–au dus la oraș, unde au informat poliția, de teamă că omul cules de pe șosea murise în urma unui accident. În cele din urmă și–a revenit și a început să țipe îngrozit, crezând că salvatorii săi și polițistul erau extratereștri! În starea sa de semiconștiență, el era convins că cele trei siluete întunecate proveneau din O.Z.N. A fost dus la spital, unde i s–au dat îngrijiri, după care a fost externat, fără să fi suferit ceva rău în aparență. Câteva zile mai târziu însă au apărut, pe pielea abdomenului, niște pete ciudate. Ducându–se din nou la spital, medicul care l–a examinat nu a putut explica originea fenomenului, dar a afirmat că omul nu îndura suferințe. Doctorul Chediak a declarat: „Sunt absolut sigur că omul spune adevărul... Pielea sa este arsă, iar arsurile nu sunt obișnuite. Ele par cauzate de raze misterioase".

Un an mai târziu, la 26 aprilie 1974, martorul a dispărut în timp ce se ducea cu mașina la Julio de Mesquita, o localitate din apropiere, și a fost găsit *șase* zile mai târziu, la o distanță de circa 800 de kilometri, ud–leoarcă, pe un deal. Ulterior, anchetatorii au dezvăluit că omul fusese răpit la bordul unui O.Z.N. și examinat medical de către niște creaturi cu păr blond.

Întâlnirile misterioase au continuat. La 18 iunie 1979 o nouă pagină a fost adăugată misterului când la Mirassol, cincisprezece kilometri de San José de Rio Preto, un om cu pielea neagră a fost răpit de niște făpturi cu pielea neagră! Răpirea a avut loc la ora 3 dimineața, în timp ce omul făcea de pază la o fabrică. El susține că tocmai se afla sub duș când un obiect ciudat a aterizat în curte și trei creaturi mărunte de statură și–au făcut apariția din el. Încercând să opună rezistență, el a fost paralizat de raze emise din niște cutii atârnate de pieptul ciudatelor făpturi. A început să plutească și și–a recăpătat cunoștința în interiorul unui vehicul aerospațial ciudat. Investigatorii au dezvăluit ulterior că urmele pașilor săi duceau de la cabina de duș până în mijlocul curții unde se întrerupeau brusc. Examinat în transă hipnotică regresivă, martorul a susținut că a fost silit să întrețină relații sexuale cu o femeie roșcată, episodul asemănându–se foarte mult cu cazul lui Villas Boas, petrecut în urmă cu douăzeci

de ani. I s–a spus că se va naște un băiat care va fi folosit la experiențe. Aceeași persoană a pretins că a mai fost răpit de mai mult ori, până în mijlocul anilor '80, și drept dovadă a prezentat niște semne pe corp provocate de arsuri și tăieturi ciudate în piele.

Fie că credeți sau nu în poveștile cu răpiri, cu suferințele fizice îndurate, ori cu stările psihologice bizare și halucinațiile provocate de emanații naturale de energie inexplicabile, ele constituie – evident – situații ieșite din comun. De aceea, regiunea nu este cea mai ideală pentru aceia care doresc să scruteze bolta cerului; mai ales că depărtarea și izolarea fac dificil accesul în zonele prielnice. Dacă, totuși, vă simțiți atras, aflați că Cynthia Luce ne informează despre aparițiile luminilor numite „maica aurului", că ele sunt foarte obișnuite în perioada secetoasă de iarnă, care durează din aprilie până în octombrie. Dar nu este bine să vă aventurați singur acolo.

Bahia Blanca – Argentina

Argentina este a doua din cele mai însemnate regiuni ale Americii de Sud în care au fost consemnate activități desfășurate de O.Z.N.–uri. Unul din cele mai prielnice puncte de pândă pentru descoperirea acestora se află în împrejurimile orașului industrial Bahia Blanca, pe coasta de nord. Depistările au avut loc relativ recent, apogeul fiind atins pe la mijlocul anilor '70, când în repetate rânduri au fost semnalate întâmplări ciudate.

Una din primele relatări despre un asemenea eveniment a făcut–o un mecanic, care se afla la volanul mașinii pe drumul la est de Medanos, în primele ore ale zilei de 27 august 1972. El a luat în mașină un călător de ocazie, care îi făcuse semn de pe marginea drumului. Ciudatul pasager a dat niște răspunsuri neinteligibile la întrebările șoferului; apoi – deodată – farurile au început să se micșoreze până când s–au stins, motorul a încetat să funcționeze și mașina s–a oprit în fața unei nave aerospațiale care aterizase chiar pe șosea. În centru, vehiculul avea o lumină albastră, precum și alte lumini, albe, împrejur. Speriat, șoferul a țâșnit afară din vehiculul său și a fost izbit de o rază strălucitoare, albă, ce emana multă căldură. O.Z.N.–ul a decolat și s–a îndepărtat, iar omul, înapoindu–se în mașina sa, a constatat că misteriosul

călător dispăruse, iar mânerul uşii – larg deschise – zăcea rupt, pe jos!

Se pare că cine se plimbă cu automobilul în zori, pe drumurile din jurul zonei Bahia Blanca, are bune şanse să întâlnească un O.Z.N. Tocmai lucrul acesta i s–a întâmplat lui Dionisio Llanca, şoferul unui autocamion, care pornise la drum lung, călătorind către sud, spre Patagonia. În jurul orei unu şi un sfert în dimineaţa zilei de 28 octombrie 1973, şoferul se oprise la Villa Bordeu, ca să schimbe un cauciuc, când a început coşmarul pentru el. Brusc şoseaua a fost inundată de un şuvoi de lumină strălucitoare gălbuie, care apoi a devenit albastră. El a observat că nu se putea ridica în picioare, dar a izbutit să se întoarcă într–o parte, pe genunchi, şi atunci a zărit un vehicul care plutea în spaţiu, peste pomii din apropiere... precum şi trei creaturi în apropierea aeronavei, care îl priveau cum se căznea să schimbe roata maşinii. Două din fiinţe erau bărbaţi, una era femeie; bărbaţii erau blonzi, aveau ochi oblici, şi vorbeau scoţând nişte sunete ciudate, scurte şi ascuţite. Una din aceste creaturi a pus ceva pe degetul şoferului şi a extras, fără să provoace durere, câteva picături de sânge. Apoi şoferul şi–a pierdut cunoştinţa şi şi–a revenit de–abia după vreo două ore, la câţiva kilometri de locul iniţial, dar nu îşi amintea cine este el şi cu atât mai puţin cum ajunsese acolo. Llanca a fost internat la spitalul principal din Bahia Blanca. Ulterior poliţia a descoperit maşina pe şosea, acolo unde fusese abandonată, alături cu roata încă nemontată.

În spital Llanca şi–a recăpătat memoria. El a fost supus – de către mai mulţi medici, printre care şi psihiatrii – unor examinări amănunţite, inclusiv prin hipnoză regresivă şi medicaţie specială pentru obţinerea adevărului. El şi–a amintit prea puţine lucruri din cele petrecute în interiorul aeronavei, unde era încredinţat că a fost dus. Ulterior, Eladio Santos, unul din medicii care îl examinase, a exprimat în concluzie părerile sale şi ale colegilor de echipă, afirmând: *„Nu posedăm mijloace prin care să dovedim că Llanca nu a fost în interiorul unui obiect zburător şi nici tehnica necesară nu o avem ca să confirmăm că a fost... (dar) el a repetat mereu aceeaşi poveste... că a fost în interiorul unei farfurii zburătoare, împreună cu doi bărbaţi de statură înaltă şi o femeie cu păr roşcat... Ei au făgăduit că se vor înapoia".*

Deși plimbarea pe străzi în timpul nopții pare promițătoare, adevăratele șanse le vom avea ducându–ne în Sierra de la Ventana – un lanț de munți la vreo 80 de kilometri nord–est de oraș, și îndeosebi la limita sudică a orașului Tres Arroyos – unde aparițiile de O.Z.N.–uri au fost mai numeroase decât în oricare altă parte.

La 14 octombrie 1972, ora 4 dimineața, alpiniștii – care escaladau punctul numit Tres Picos – au observat un nor negru ciudat, care se rotea emițând fâșii de lumină strălucitoare.

La 28 noiembrie 1972, televizorul de la locuința unui pilot pensionar a încetat să funcționeze. O creatură s–a materializat în fotoliul său; era îmbrăcată cu haine albastre și a început să imite tot ce făcea stăpânul casei, până la refuzul unui pahar cu apă. În cele din urmă creatura a ieșit în curte, a privit spre bolta cerului, apoi a apăsat pe niște butoane de la brâu și a dispărut. Mai multe cazuri asemănătoare s–au petrecut și în alte locuri de pe glob.

Dar cel mai uluitor dintre toate evenimentele petrecute la Tres Arroyos a avut loc la 30 decembrie 1972, în el fiind implicat un *gaucio* în vârstă de 73 de ani, needucat, și motanul său preferat. Târziu, într–o noapte, radioul său s–a întrerupt și un zumzet puternic a umplut văzduhul deasupra căsuței sale izolate. Privind în sus a văzut o fâșie de lumină strălucitoare emanată de un obiect în formă de roată; niște tuburi în partea lui inferioară împrăștiau scântei. Într–o încăpere din mijlocul obiectului se profila o siluetă ciudată, învești mântată într–un material tubular. Creatura privea în jos, către el, în timp ce obiectul se aplecase într–o parte. Apoi, o fâșie de lumină orbitoare a izbucnit, iar motanul a rupt–o la fugă. *Gaucio*–ul însuși a fost orbit temporar de lumina puternică. Între timp zumzetul a crescut în intensitate și O.Z.N.–ul s–a îndepărtat, zburând peste niște copaci și lăsând în urmă un miros de sulf ars.

Pisica s–a înapoiat de–abia peste câteva zile; avea blana pârlită și era foarte speriată. *Gaucio*–ul a acuzat dureri de cap, grețuri și arsuri pe piele. Apoi șuvițe de păr de pe cap au început să cadă. După ce și–a revenit a observat că îi creșteau dinți noi, lucru anormal, ținând seama de vârsta pe care o avea.

Toate cele întâmplate, inclusiv creștetele arse ale copacilor peste care plutise O.Z.N.–ul, au fost cercetate temeinic de

echipe specializate. Lucrul cel mai straniu a fost constatarea că omul acesta simplu, care de-abia dacă știa să citească, a început – brusc – să manifeste interes pentru subiecte superioare, ca filozofia și științele.

Ulterior el a recunoscut că O.Z.N.-ul a revenit în februarie 1973 și că o entitate din interiorul lui i-a spus multe lucruri; și-a reamintit despre o discuție în domeniul medicinei, prilej cu care i s-ar fi oferit un leac pentru combaterea cancerului. Însă limbajul folosit era încâlcit, iar descrierea leacului conținea doar crâmpeie de luciditate.

Fără îndoială, vizitarea orașului și munților de la nord vă poate oferi o bună bază de cercetare a boltei cerești.

Puerto Rico

Această mică insulă situată între Florida, la nord și Venezuela la sud este vestită pentru ritualurile sale magice și asociațiile de vuduism. Dar ea este cunoscută și datorită evenimentelor în care au fost implicate O.Z.N.-urile. Într-adevăr, aici au fost observate câteva din cele mai agresive și impresionante întâlniri neobișnuite din toate câte au fost consemnate vreodată.

În octombrie 1973, un val de activitate s-a concentrat în zonă, în jurul capitalei San Juan. Au fost zărite numeroase vârtejuri de lumini, unele de către ofițeri de poliție sau prin telescop. La 28 octombrie, la Rio Pedras, o sferă incandescentă – care emitea raze strălucitoare și părea să examineze cu atenție oamenii de pe sol – a străbătut văzduhul peste stația generatoare de electricitate de la Fuentes Fluviales, menținând în felul acesta legenda asocierii O.Z.N.-urilor cu asemenea uzine.

La începutul anului 1975, în colțul de nord-vest al insulei, în jurul orașului Aguadella, s-a petrecut unul din cele mai sinistre fenomene; au fost descoperite numeroase animale moarte în condiții stranii. Adesea nu existau semne de răni și niciodată nu s-a văzut sânge. Bănuielile s-au îndreptat imediat către misterioasele ritualuri străvechi efectuate în insulă; însă după ce asemenea fenomene s-au repetat adesea în centrul și apusul Americii de Sud, unde au fost găsite vite ucise în aceleași circumstanțe bizare, le-au considerat ca făcând parte din misterul mai amplu al O.Z.N.-urilor și

le–au pus pe seama extratereștrilor. Unii cercetători au opinat că extratereștrii au folosit tehnici chirurgicale foarte avansate spre a extrage mostre de A.D.N. pentru experiențele lor medicale în curs de desfășurare.

Ca și în America, la Puerto Rico fenomenul pieirii animalelor a fost pus pe seama O.Z.N.–urilor. Într–adevăr, în toiul masacrului O.Z.N.–urile s–au ivit cu regularitate. De pildă, la 12 martie a fost zărit un vârtej luminos, iar la 6 aprilie s–a produs un val de activități. Evenimentele au culminat cu relatarea, în cadrul unei emisiuni–radio pe viu, patronată de Willie Lopez, care urmărea o „farfurie" galbenă ce evolua pe boltă, în care a izbutit să distingă o siluetă luminoasă, de la stația sa de cercetări de la Miramar. Curând după aceea pene misterioase de curent electric au avut loc în insulă.

Este posibil ca întâlnirea cea mai ciudată și mai tulburătoare să fi fost aceea care s–a petrecut la San German, la 28 aprilie 1975: la ora trei și jumătate dimineața, un obiect strălucitor s–a oprit deasupra unei latrine din curtea unei case, lansând în jos o fâșie de lumină foarte puternică. În clipa aceea latrina a explodat și a luat foc. S–au auzit niște sunete ascuțite și O.Z.N.–ul a dispărut.

În 1977, extratereștrii au început să se arate în persoană. La 12 iulie, la Quebradillo, o ființă grotească, măruntă de statură și cu urechi mari, ascuțite, purtând uniformă de șofer, s–a ivit în apropierea unei case. Părând tulburată de prezența oamenilor, ciudata făptură s–a înălțat și s–a făcut nevăzută în văzduh, în fața fermierilor, care priveau încremeniți.

De atunci aparițiile misterioase s–au îndesit și numărul lor a crescut întruna, astfel că în 1980 – când a fost atins apogeul – s–a bănuit existența unei relații directe între pieirea animalelor și micile creaturi umanoide.

În ziua de 3 martie, la ora trei și jumătate dimineața, un grup de cinci ființe au fost zărite de o familie din Rio Pedras, după ce fusese alertată de lătratul câinilor. Două dintre ele aveau înălțimea de aproximativ un metru și jumătate, iar celelalte trei nu depășeau un metru. Ele de asemenea aveau urechi mari, ascuțite, și veșminte largi, se mișcau plutind ușor deasupra solului, și păreau atrase de găinile din cotețe, la care încercau să ajungă folosind niște vergele metalice. În vremea aceasta, nu departe de aici, alți cetățeni

au întâlnit un obiect în formă de clopot, care aterizase și în interiorul căruia se mișcau plutind mai multe ființe. Una era mai înaltă, dar celelalte erau mărunte. După cum li s-a părut martorilor uluiți, una din creaturi era femeie.

Dacă intenționați să vizitați insula pentru a scruta bolta, coasta de nord va fi cea mai potrivită scopului. Legende care circulă în regiune, menționează apariții de O.Z.N.-uri din apă în zona „șanțului Puerto Rico", unde fundul mării se prăbușește brusc, abisal, la numai câțiva kilometri depărtare de țărm.

Va fi un loc plăcut pentru urmărirea eventualelor O.Z.N.-uri. Iar dacă nu veți avea șansa de a vedea vreunul, veți putea măcar face plajă!

ASIA

Extremul nordic al Japoniei

Teritoriul Japoniei se compune dintr-un lanț de insule supraaglomerate, supuse activităților geofizice, după cum demonstrează frecventele cutremure violente care bântuie aici. Acesta este exact locul unde cercetătorii pot nădăjdui, în mod justificat, să descopere multe O.Z.N.-uri. Într-adevăr, aici s-au semnalat apariții ciudate de bule incandescente în văzduh, premergător declanșării cutremurelor.

Se poate presupune că zona cea mai activă se găsește în insula Hokkaido, din extremul nordic, la circa 800 de kilometri depărtare de Tokyo.

Una din cele mai fascinante întâlniri neobișnuite a avut loc la Tomakoma, pe coastă, la sud de lanțul muntos ce domină centrul insulei.

În iulie 1973, un paznic-pădurar, în tură de noapte, a zărit pe cer o stranie lumină portocalie care a coborât în spirală și a început să plutească deasupra golfului. Ajungând la vreun metru deasupra apei, un tub s-a iscat din sfera luminoasă și, spre marea uluire a martorului, a început să aspire apa! După câteva minute operația a încetat, lumina a scăzut în intensitate, devenind mai albă, în timp ce obiectul se înălța în văzduh și se îndrepta spre interiorul insulei,

zburând peste pădurarul înfricoșat. Zona era luminată ca ziua și el a putut distinge bine obiectul, care avea forma unei tobe și era prevăzut cu ferestre în spatele cărora a putut distinge mișcându–se niște siluete nedeslușite. Mai multe lumini strălucitoare de dimensiuni reduse, care pluteau în văzduh, au pătruns în aeronava principală, înainte ca aceasta să se îndepărteze în viteză.

Ceva mai la nord, la Asahikawa, la 9 mai 1982 a fost realizată în plină zi fotografia unui obiect în formă de pălărie ce plutea deasupra Parcului Național Taisetsuzan. Parcul, cu munții săi în fundal, constituie un amplasament ideal pentru observarea cerului în această regiune.

Totuși, poate că cel mai nimerit loc pentru realizarea fotografiilor se găsește în Honșu, principala insulă din arhipelagul Japoniei, la sud între Osaka și Hiroșima.

O întâlnire ieșită din comun a avut loc în provincia Saitama, la 3 octombrie 1978. Un cetățean a urcat cu mașina pe vârful muntelui pentru a stabili legătura prin radio cu fratele său, care se afla la o depărtare de câteva sute de kilometri. Dar s–a întâmplat cu totul altceva. O fâșie de lumină strălucitoare s–a abătut asupra mașinii, concentrându–se pe micuța sa fiică, care ședea pe fotoliul din spate. Fetița a fost învăluită de o lumină portocalie incandescentă. Curentul electric al vehiculului s–a întrerupt și o creatură de statură măruntă a apărut la fereastra mașinii, părând că dorește să comunice ceva. Îngrozit, omul de la volan a profitat de revenirea bruscă a energiei electrice și a fugit repede de la fața locului, fără să mai privească în spate ca să vadă ce face fiica sa. Tatăl și fiica nu au avut de suferit, decât de niște dureri de cap, care, din fericire, au rămas fără urmări.

Un vârf de munte ce oferă o priveliște vastă a coastei Japoniei poate constitui unul din cele mai potrivite locuri pentru observarea cerului, în căutare de O.Z.N.–uri. Însă, după cum vedeți, vă puteți aștepta să întâmpinați și alte aventuri.

Peninsula Malaiezia

Această peninsulă se întinde în Marea Chinei de Sud, la sud de Tailanda, și a găzduit o serie unică de întâlniri neobișnuite cu O.Z.N.–uri, cu trăsături specifice. Asemenea

Una din ciudățeniile evidențiate cu ocazia deselor apariții de O.Z.N.–uri în 1950 a fost lepădarea din zbor de către acestea a unui material țesut parcă din fire foarte fine. În unele cazuri petrecute mai recent, cantități din această materie curioasă au fost găsite pe vehiculele deasupra cărora au survolat O.Z.N.–urile. Acestei materii i s–a dat numele de „păr de înger", iar unii susțin că pur și simplu este pânză de păianjen. „Părul de înger" din fotografie a fost găsit în insula Hokkaido, din Japonia, după ce regiunea a fost survolată de un O.Z.N.

cazuri s–au petrecut și după al doilea război mondial, când numeroase trupe britanice staționau încă în peninsulă. Un întreg pluton a întâlnit un obiect în formă de disc cu cupolă ce emitea un sunet pătrunzător, ascuțit. Incidentul s–a petrecut la Port Dickson și în momentul când obiectul survola unitatea militară, aparatele de emisie morse au încetat să funcționeze. Acesta a reprezentat unul dintre cele mai ciudate cazuri de interferență asupra sistemului electric din partea unui O.Z.N.

Totuși cea mai mare parte a activității O.Z.N.–urilor pare să se concentreze mai la nord, în regiunea Pinang, ce desparte coasta de centru–apus de minuscula insulă cu același nume. Evenimentele petrecute aici includ întâlniri cu totul deosebite, petrecute numai în această zonă – O.Z.N.–uri cu niște creaturi de o dimensiune absolut minimă, a căror înălțime nu depășea câțiva centimetri.

Un val de asemenea evenimente s–a abătut în august 1970. În afară de statura lor incredibil de măruntă – care te predispune să–i asemui mai degrabă cu piticii din poveștile pentru copii, decât cu invadatorii extratereștri – descrierea ocupanților O.Z.N.–urilor întâl-

Un avion turbojet care urmărește un O.Z.N. deasupra bazei de la Hya Kuri, în octombrie 1975? Sau un defect de developare care a viciat negativul? Dispute furtunoase s–au angajat pe tema aceasta. Judecați și dvs.!

nite în această parte a lumii nu se deosebește de aceea a făpturilor din O.Z.N.–urile semnalate în alte regiuni din afara Statelor Unite și în Europa. La Bukit Mertajan, de exemplu, a fost zărită o creatură de vreo cinci centimetri într–un O.Z.N. minuscul, pe măsură. Purta îmbrăcăminte tropicală, dintr–o singură piesă, și avea binecunoscutele urechi mari și ascuțite. Este ciudat însă că majoritatea mărturiilor proveneau de la copii, ceea ce a iscat bănuieli cu privire la veridicitatea lor. Totuși, măcar într–un caz relatarea părea reală. Un băiat, fiul unui ofițer de poliție, a pretins că ființa a tras în el cu un pistol minuscul. El a primit îngrijiri, mâinile sale purtând urmele unor răni mici. Mulți localnici asociau aceste entități cu folclorul regiunii și nu cu aparițiile de O.Z.N.–uri. Ahmad Jamaludin, veteran, locuitor al zonei, a întreprins cercetări temeinice asupra acestor cazuri. De exemplu, în 1976, un extraterestru în miniatură a fost semnalat chiar lângă o bază aeriană, la Kuantan!

În chiar interiorul Pinangului un lanț de munți se întinde de–a lungul peninsulei, către Terengganu. Și în zona aceasta s–au semnalat activități intense. Punctul acesta este foarte potrivit pentru observații pe o scară largă, deși insula Pinang vi se va părea, poate, mai atractivă.

Una din numeroasele fotografii ale O.Z.N.–urilor care s–au ivit deasupra Japoniei. În această imagine se vede un obiect fotografiat la Kazuka, în 1958.

În hinterlandul acesta, la Kulim, în luna mai 1979 a fost zărit un O.Z.N. cu diametrul de circa un metru, care zbura peste niște vaci priponite. Din abdomenul obiectului s–au iscat trei picioare înainte de a începe să aterizeze. Unul din martorii prezenți la eveniment a vrut să pună mâna pe obiect, dar o rază de lumină strălucitoare a izbucnit din interior și l–a izbit, orbindu–l. În timpul acesta vitele au devenit foarte agitate și au început să se smucească, încercând să rupă pripoanele.

La 8 iunie 1980, la Port Klang a avut loc un alt incident urmat de distrugeri. O sferă incandescentă a apărut în văzduh și a început să se rotească deasupra unei rafinării de petrol. O rază a țâșnit din obiect, părând că vrea să lovească uzina petrolieră, dar nu și–a atins ținta. În schimb, o casă din apropiere a fost nimerită și a luat foc, incendiul extinzându–se și nimicind mai multe proprietăți.

S–a observat că O.Z.N.–urile manifestă tendințe mult mai agresive atunci când apar pe cerul unor țări mai puțin dezvoltate. Acest lucru poate crea dificultăți, însă natura specială a aparițiilor pe cerul Malaieziei poate constitui o atracție aparte. Multe evenimente similare au fost semnalate de partea cealaltă a Mării Indoneziei, în insulele vulcanice Sumatra și Java. Iar insula Bali, din apropiere, constituie un punct dintre cele mai atractive pentru observarea cerului.

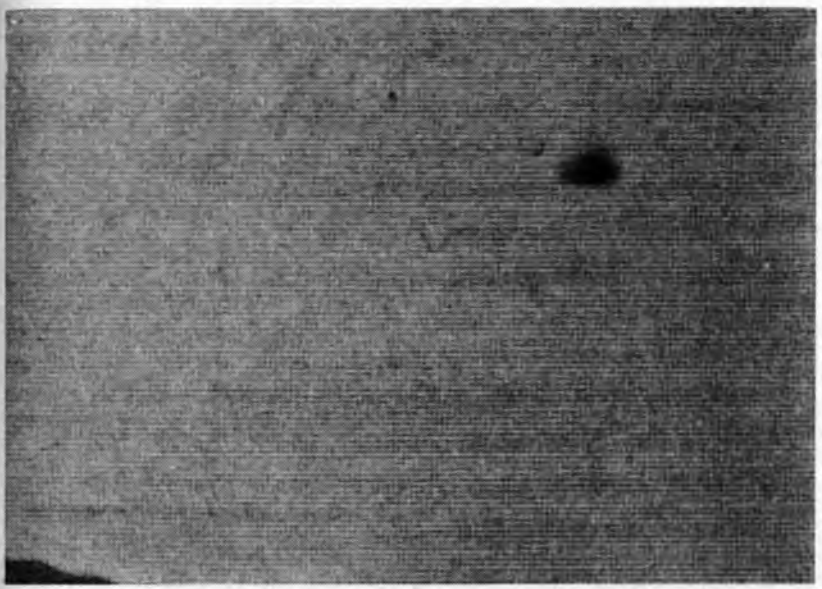

La 27 mai 1968 un O.Z.N. a fost depistat zburând deasupra orașelor Port Klang și Kuala Lumpur din Malaiezia, și îndreptându–se spre munții din centrul peninsulei. În fotografie a fost surprins un obiect mic, în formă de farfurie.

AUSTRALIA

Continentul insular al Australiei oferă prilejuri minunate pentru întâlniri cu O.Z.N.–uri. Este una din regiunile de pe glob cu cea mai redusă densitate de populație, cu zone vaste aproape în întregime relocuite, principalele concentrări omenești extinzându–se în arc de cerc în jurul coastelor de sud–est. Cu toate acestea aici se găsesc „zone de activitate" unde O.Z.N.–urile apar mai frecvent decât în orice altă parte a globului.

Regiunea Nullarbor

Poate că aceasta este regiunea cea mai dificilă pentru căutătorii de O.Z.N.–uri. Ea este un vast șes care la sud se

mărginește cu oceanul. La nord, pe distanță de mii de kilometri, se întinde un deșert imens acoperit cu tufișuri. Dacă vă rătăciți cumva pe șoseaua Eyre (singura legătură principală dintre orașul Perth și estul îndepărtat) care se întinde ca o panglică fantastică uriașă, atunci puteți întâmpina mari necazuri.

Distanța dintre Perth și Adelaide poate fi străbătută în câteva zile cu mașina sau pe calea ferată, care se desfășoară paralel cu șoseaua, și care vă poate oferi o călătorie mai relaxantă. Această călătorie, pe unul din traseele cele mai lineare din lume, va constitui o adevărată aventură îndrăzneață, dar ea vă va da satisfacția străbaterii unui teritoriu al O.Z.N.–urilor.

Atât de departe și de izolată este regiunea Nullarbor, încât britanicii au efectuat aici teste atomice prin anii '50, fără a–și face – susțin unii – prea multe probleme cu urmările

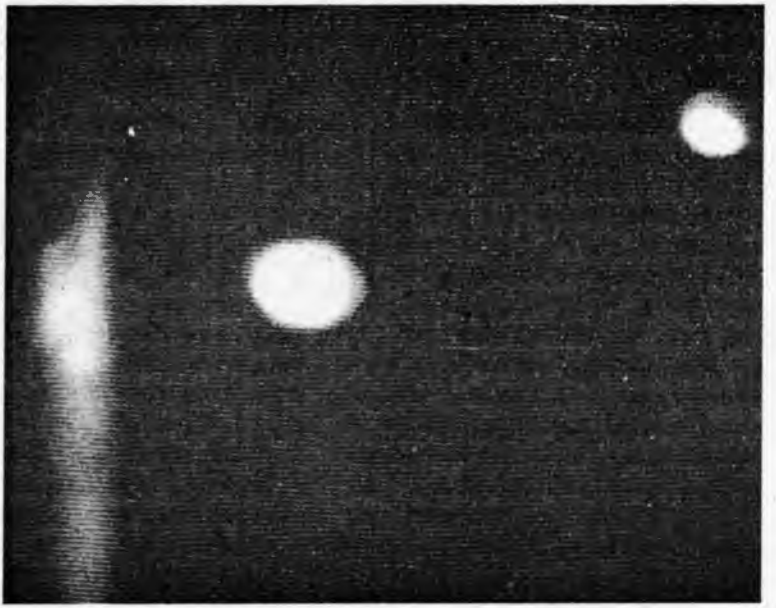

Un O.Z.N. pe cerul de la Mareeba în hinterlandul de la apus de Cairns. Se spune că fotografia a fost făcută în octombrie 1972 de către T. Nieuwenhuis pe când încerca să înregistreze calea urmată de stele. El a îndreptat obiectivul spre cer, lăsând diafragma deschisă și nu a observat cu ochii săi obiectul care a fost surprins pe peliculă.

pe care experiențele le puteau avea. Aborigenii din zonă s–au simțit și se simt încă – pe drept cuvânt – năpăstuiți. La începutul lunii noiembrie 1957, după efectuarea unei serii de teste, a avut loc una din cele mai uluitoare apariții. Un bărbat, care acum este fotograf oficial al Ministerului de Interne, a fost martor – împreună cu colegii săi – când un O.Z.N. a apărut exact deasupra locului unde fusese detonată bomba. El a afirmat că obiectul se oprise, aplecat în unghi „cocoțat ca vodă pe tronul său". A fost văzut cu claritate un disc din metal argintiu și s–au putut distinge plăcile și ferestrele dintr–o parte. Obiectul a staționat vreo cincisprezece minute, până s–a lăsat amurgul, apoi pur și simplu a țâșnit, făcându–se nevăzut în înaltul cerului.

Martorul, creștin credincios, s–a arătat dispus să jure pe *Biblie* că evenimentul a avut loc așa cum l–a descris. Unii consideră că acesta este unul din cele mai importante cazuri din istoria O.Z.N.–urilor. Trebuie reținut că în nopțile de 2 și 3 noiembrie (foarte posibil în aceeași zi sau poate după numai câteva zile de la evenimentul relatat mai sus, petrecut la Maralinga) a avut loc extraordinara serie de opriri a motoarelor unor vehicule la Levelland, în Texas. Incidentul acela s–a încheiat cu apariția unui O.Z.N. chiar la vest de acest oraș, în New Mexico. Era un disc, înclinat în același unghi cu O.Z.N.–ul de la Maralinga, și a plutit exact deasupra punctului unde, în iulie 1945, a fost detonată prima bombă atomică. În aceeași zi, dar mai târziu, Uniunea Sovietică a lansat–o pe orbită pe Laika, prima ființă vie care a pătruns în spațiul extraterestru. Oare suntem martorii unui șir de evenimente incredibile, care au loc în această epocă de importanță maximă a omenirii? În chiar momentul când omenirea pătrundea în spațiul extraterestru, două O.Z.N.–uri își făceau apariția exact deasupra a două puncte, despărțite una de alta de o jumătate de glob, unde avuseseră loc primele explozii atomice din lume. În același timp O.Z.N.–urile au demonstrat că pot depăși toate problemele de energie electrică. Coincidență? Ori o încercare de a ne comunica ceva?

La 4 februarie 1973, pe austostrada Eyre a avut loc una dintre cele mai stranii întâlniri neobișnuite. O asistentă medicală și prietenul ei voiajau spre Kimba, în Australia de sud, când au zărit alături de șosea, pe câmp, o lumină portocalie incandescentă de formă dreptunghiulară, în care

părea să se profileze o siluetă umanoidă. Imaginea se asemăna cu aceea a unei persoane aşteptând în pragul unei uşi inexistente. Cei doi tineri au accelerat şi au trecut repede, dar privind înapoi au văzut că pata de strălucire se extinsese pe autostradă.

Centrul Australian de Cercetări pentru O.Z.N. a întreprins o anchetă minuţioasă şi a confirmat întâmplarea. Cazul a fost comunicat poliţiei care în aceeaşi seară s–a deplasat la faţa locului, însoţită de cei doi martori impresionaţi. Drumul de înapoiere era obositor, însă ţinând seama de evidenta sinceritate a tinerilor martori, poliţia a acceptat să facă efortul. Alte două vehicule, ce se aflau pe autostradă în acelaşi timp, au fost reperate, iar conducătorii lor (unul originar din Ceduna) au declarat că au văzut ceva asemănător pe câmp. Deşi foarte ciudat, un caz aproape asemănător s–a petrecut cam în acelaşi timp, la Sheffield, în mijlocul munţilor Penini. Totuşi, cazul acesta a devenit cel mai celebru dintre toate câte s–au petrecut pe autostrada Eyre, deoarece el a avut loc într–un moment festiv, anume când se celebra bicentenarul Australiei, la 21 ianuarie 1988.

O familie călătorea cu maşina, străbătând regiunea Nullarbor, la est de Perth, pentru a face o vizită–surpriză unor rude. În zorii zilei, înainte ca soarele să fi răsărit, ea ajunsese la frontiera dintre Australia de Vest şi Australia de Sud. Aici, persoanele din maşină au zărit pe cer, în faţă, o lumină, şi aşa a început calvarul lor. Ele au pretins că obiectul, care avea forma unui ou cu baza asemănătoare cu un pahar de ou, „a atacat" maşina lor. La un moment dat ele au avut impresia că automobilul este ridicat de pe sol, absorbit de obiectul aflat deasupra lor; iar când forţa a cedat, pneurile maşinii au explodat în cădere. Automobilul a ieşit de pe carosabil şi s–a poticnit în tufişurile de pe marginea drumului, unde ocupanţii s–au ascuns şi au rămas până când obiectul s–a îndepărtat. Când au ieşit din maşină, au auzit un zumzet emis de forma aceea lucitoare din văzduh.

Sosind la Mundrabilla, călătorii au povestit păţania lor. Pe acoperişul maşinii se vedeau patru scobituri în care s–a detectat o pulbere fină ce mirosea a bachelită. Familia şi–a continuat călătoria şi după ce a ajuns la Ceduna a informat poliţia locală despre cele întâmplate. Cazul a devenit public şi îndată grupurile de O.Z.N.–ologi şi de sceptici au început competiţia în căutarea de explicaţii.

Unul din grupuri a analizat pulberea și și–a exprimat părerea că provenea dintr–un material artificial, deoarece conținea substanțe ciudate. Poliția, în cadrul unui studiu, și Asociația australiană de cercetări în domeniul O.Z.N.–urilor au infirmat această părere, susținând că pulberea era de fapt pilitură provenită de la uzura frânelor. Șoferul unui autocamion care a trecut pe la locul întâmplării a confirmat că a zărit o lumină strălucitoare în depărtare, pe cer. De asemenea, ocupanții unor autovehicule – care se aflaseră pe autostradă în noaptea cu pricina – au declarat că au fost zguduiți de o explozie misterioasă, ori că au zărit niște lumini care se deplasau pe boltă. Pe baza acestor elemente unii oameni de știință au presupus că fenomenele s–au datorat unor efecte speciale – niște miraje – cuplate cu o furtună electrică sau un tornado, care au determinat misterioasele apariții cu rezultate stranii. Cazul continuă să provoace controverse în anumite privințe, dar rămâne pe mai departe unul dintre cele mai ciudate. Aceste evenimente au impresionat atât de puternic opinia publică încât edilii au plantat în zona respectivă a autostrăzii o placardă care consemnează faptele și îi previne pe călători asupra celei mai neobișnuite întâmplări din lume – întâlnirea cu un O.Z.N..

Strâmtoarea Bass

Litoralul puțin adânc din extremitatea sudică a continentului, cuprins între Melbourne, Adelaide și insula Tasmania, are configurația unui triunghi cu o faimă la fel de proastă ca și reputația pe care o deține Triunghiul Bermudelor. În această zonă s–au semnalat multe întâmplări stranii, dintre care cea mai controversată s–a petrecut în octombrie 1978, în timpul unui val uriaș de lumini stranii care a invadat cerul.

La 21 octombrie, ora 18 și 19 minute, un tânăr pilot pe care îl chema Frederick Valentich, a decolat de la Melbourne, cu destinația insula King, care e situată la jumătatea drumului în strâmtoarea Tasmania. După o oră el a devenit victima unui tragic mister nerezolvat nici până azi. Valentich nu a ajuns la destinație. De fapt nimeni nu l–a mai văzut și nici nu a auzit nimic despre el sau despre aparatul Cessna pe care îl pilota, după ce a comunicat prin radio că este urmărit de o formație necunoscută de lumini.

Frederick Valentich care a dispărut în timp ce pilota un avion între Melbourne și insulele King, în strâmtoarea Bass, în octombrie 1978. Acest eveniment s-a petrecut în timpul unui val de apariții misterioase în zonă și după ce pilotul a comunicat prin radio în timp ce zbura că avionul său Cessna a avut o întâlnire neobișnuită.

Întreaga relatare despre această neobișnuită întâlnire a fost înregistrată la serviciul de control a traficului aerian al aeroportului și ea a fost urmată de niște sunete metalice nedeslușite, după care s-a așternut liniștea. Echipa care a investigat accidentul nu a izbutit să lămurească ce s-a întâmplat.

De-a lungul anilor s-au depus multe eforturi pentru rezolvarea misterului cu toate necunoscutele sale. De exemplu, Valentich se interesa de O.Z.N.-uri și se pare chiar că luase cu el un caiet cu tăieturi din presă despre acest subiect. Unii au exprimat bănuiala că toată povestea despre apariția O.Z.N.-urilor a fost montată de Valentich în scopuri personale necunoscute, poate pentru a începe o nouă viață sub o altă identitate, dar această presupunere nu a fost niciodată concretizată. Majoritatea acelora care îl cunoșteau păreau să fie convinși că el cu adevărat a fost victima unei întâlniri fatale cu un obiect necunoscut. Zona costală, unde el a dispărut, deține o tradiție îndelungată în activitatea O.Z.N.-urilor. Aici s-au produs și primele fenomene de spații circulare cosite în lanuri, cu mult înainte ca misterul acesta să ajungă la coasta de sud a Angliei.

La începutul lunii decembrie 1973, în localitatea Wokurna, la sud-est de Adelaide, au fost descoperite niște cercuri de 1-2 metri defrișate în lanurile de grâu. Cercetările au fost efectuate de Peter Horne și Stephen Bolton, membri ai Asociației australiene de cercetări în domeniul O.Z.N.-urilor. Din rapoartele pe care le-au întocmit și din fotografiile

prezentate în urma investigațiilor se poate deduce că aceste minuscule spații circulare – numite îndeobște „cuiburi de farfurii" – reprezentau versiunea miniaturizată a fenomenului similar – dar mult mai extins ca spațiu – care avea să incite curiozitatea și să provoace uluiala la peste 15000 kilometri depărtare. Teoriile cu privire la cauzele care au generat acest fenomen au inclus vârtejurile de aer și... cangurii, aceștia din urmă neputând, evident, constitui o explicație.

Șapte spații circulare, cu diametrul până la cinci metri, au apărut pe un lan cultivat cu ovăz, în apropiere de Bordertown. Cercetările întreprinse de Keith Basterfield au

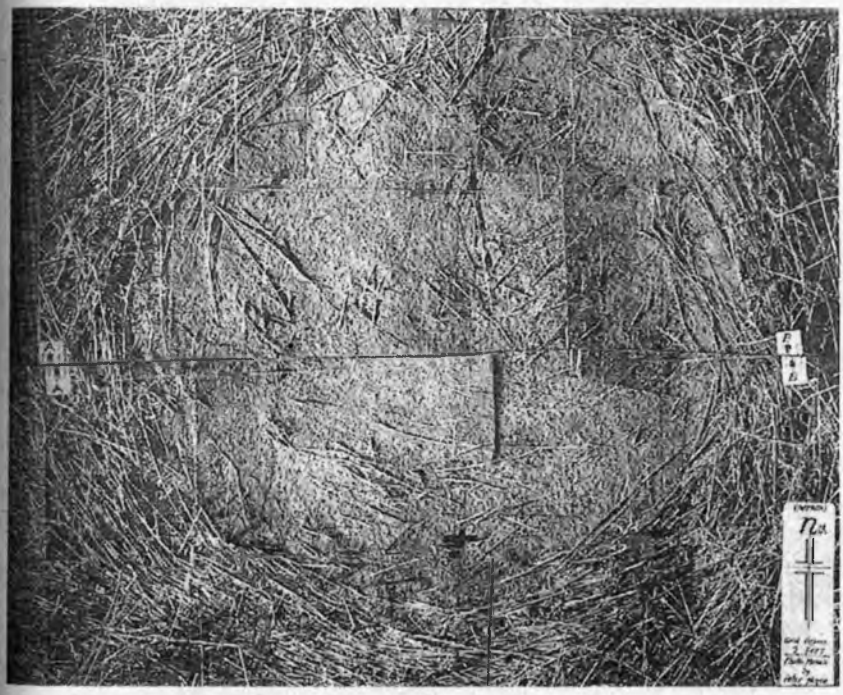

Unul din primele spații circulare care au apărut în lanuri, cel de la Wokurna, o regiune în care continuă acest fenomen. Cercul acesta a fost înregistrat în cadrul unei investigații importante întreprinsă de asociația U.F.O. Research, Australia, în decembrie 1972. Unii au avansat ideea că aceste cercuri sunt opera cangurilor, dar similaritățile cu spațiile circulare din epoca recentă sunt prea mari. Fotografia realizată de Peter Horne se poate dovedi de mare folos celor care întreprind cercetări în acest domeniu.

revelat că întreaga zonă părea ciuruită cu astfel de cercuri, ceea ce demonstra că fenomenul nu era nici nou și nici nu se limita la Anglia.

Există, totuși, relații între ele și O.Z.N.–uri. În centura cultivată cu grâu de la Mallee, statul Victoria, la apus de Melbourne, o serie de cercuri cu diametrul variind între câțiva centimetri și până la mai mulți metri, au apărut la începutul lunii decembrie 1989, pe terenurile din proprietatea familiei Jolly. Au fost descoperite nouăzeci de asemenea cercuri în total, ceea ce depășește tot ce s–a găsit de genul acesta în Anglia. Cazul a fost intens mediatizat, dar soții Jolly mi–au relatat ceva pe care nu îl declaraseră în public, socotind că lumea nu îi va crede. În perioada anotimpului călduros, când se pare că aceste cercuri se formează, au fost zărite sclipind și fulgerând pe cer lumini, deasupra câmpiei cu lanuri. Ele aveau asemănări cu fulgerele, dar erau extrem de ciudate. De asemenea, fermierii au auzit niște sunete neobișnuite, asemănătoare zgomotului făcut de un avion turbojet, șuierături ascuțite etc.

Alegerea punctelor de observare a cerului în regiunile de frontieră aflate în statul Victoria, în lunile noiembrie și decembrie, poate fi benefică. Căci ceea ce nădăjduiește cu adevărat oricare cercetător este să depisteze un O.Z.N. Dacă doriți lucrul acesta, atunci faceți un mic salt peste strâmtoarea Bass și aterizați în insula Tasmania, unde s–au concentrat în mod deosebit și au avut loc cele mai numeroase întâlniri neobișnuite de pe întregul continent australian. Aici s–au petrecut foarte multe evenimente spectaculoase, desfășurate în valuri. La 26 februarie 1975, doi pescari amatori, care își stabiliseră tabăra pe malul lacului Sorell, au zărit un O.Z.N. care și–a făcut apariția dintre nori. Obiectul, pe care l–au putut vedea din apropiere, a survolat lacul măturând luciul apei cu o fâșie orbitoare de raze, care a iluminat ca ziua întreaga zonă. Înainte de a dispărea brusc, fascicolul de raze s–a stins, dar în urma O.Z.N.–ului a rămas o strălucire orbitoare albă, nefirească, ce a plutit un timp în atmosferă.

Dar evenimentele cel mai des semnalate în Tasmania au fost acelea care au implicat stoparea motoarelor de autovehicule. Cazuri de genul acesta au fost mai numeroase în insulă decât în orice altă parte a lumii.

La 20 august 1979, la Waratah, un fost ofițer de poliție, care se afla la volan, s–a trezit brusc cu mașina învăluită într–o lumină verde strălucitoare, care își avea izvorul undeva

în spate, pe drum. Polițistul a apăsat pe accelerator, dar vehiculul nu a prins viteză, ci – dimpotrivă – a început să încetinească. Nici frâna nu a răspuns comenzii sale. Avea impresia că mașina se afla în puterea O.Z.N.–ului. Însă când, după câteva minute, lumina a dispărut, vehiculul a revenit la normal. Totuși, ceasul de la bordul mașinii și cel de la mâna șoferului se opriseră.

Fenomene înfricoșătoare implicând oprirea motoarelor și stingerea luminilor la vehicule au continuat să se producă în această zonă, pe când în alte colțuri ale lumii ele deveneau tot mai rare.

La 14 decembrie 1987, un negustor a pornit la drum pentru a livra un autoturism unui client. Ajunsese la vreo treizeci de kilometri sud de localitatea Launceston, când a zărit niște lumini ciudate în fața sa și un obiect cenușiu, de formă ovală, a aterizat pe autostradă. De sub obiect țâșneau niște fâșii orbitoare de lumină. Ciocnirea a fost evitată deoarece motorul și luminile modernului Mercedes s–au oprit, iar omul de la volan a frânat instinctiv. Înspăimântat, acesta a sărit afară și s–a pitit în spatele unui copac, și chiar în momentul acela a observat că mașina sa a înaintat spre O.Z.N. vreo zece metri, atrasă parcă de un magnet uriaș. Dâre lungi au rămas pe drum și în unele locuri bitumul chiar s–a topit, înainte ca mașina să se oprească definitiv. Negustorul a fost puternic tulburat de șocul pe care evenimentul i l–a produs. Un autocamion cu motor diesel a sosit la fața locului pe șosea, câteva minute mai târziu, tocmai în clipa când O.Z.N.–ul decola și dispărea cu mare viteză în văzduh. Luminile autocamionului s–au stins, dar motorul a continuat să funcționeze, fenomen observat și în cazurile anterioare similare, la vehiculele prevăzute cu motoare diesel. Aceasta constituie, desigur, cheia forței generatoare de energie pentru O.Z.N.–urile implicate în întâlniri neobișnuite!

De aceea, dacă străbateți cu mașina nordul Tasmaniei, este recomandabil să folosiți un vehicul cu motor al cărui sistem de aprindere nu este cel obișnuit.

Regiunea Kempsey

Regiunea rurală Kempsey e situată în valea râului MacLeay, care taie și străbate lanțul munților New England din nordul statului New South Wales. Ea se află la vreo

patru sute de kilometri de Sydney și e de multă vreme cunoscută ca o „fereastră" deschisă spre O.Z.N.–uri. Acest renume și l–a căpătat după ce la începutul lui aprilie 1971 a apărut pe cer, în zona aceasta, un șir de lumini misterioase, și – mai ales – după incredibila poveste relatată de un aborigen. Acesta se afla lângă chiuveta din bucătărie, când – după cum a afirmat – o forță necunoscută l–a smuls și l–a scos afară pe fereastră, deși aceasta era prevăzută cu o bară de fier. Când puțin mai târziu și–a revenit, a constatat că nu avea decât niște tăieturi și vânătăi neînsemnate, dar nu și–a putut lămuri ce i se întâmplase.

Această întâmplare a fost doar preludiul la ceea ce avea să urmeze. În aceeași lună, mai târziu, o lumină portocalie a fost depistată adesea în zonă, plutind între oraș și coastă. La 17 aprilie, doi pescari au văzut–o evoluând deasupra

O.Z.N.–ul care a apărut la Kempsey, New South Wales, în iulie 1975. Regiunea este vestită pentru numeroase apariții de O.Z.N.–uri. În legătură cu această fotografie opinia specialiștilor este împărțită, unii considerând că este posibil ca O.Z.N.–ul să fi fost de fapt o planetă surprinsă accidental pe peliculă în timp ce ajunsese la orizont și era pe punctul de a apune.

mării; și, deși era de două ori mai mare decât luna, ea nu se reflecta în apă.

La Colombati, în ziua de 24 aprilie, un obiect în formă de drac–de–mare, cu reflectoare în față lansând fâșii strălucitoare, părea că va ateriza într–o fermă. Fenomenul a fost observat și de către un învățător, de pe un deal în apropiere de Kempsey, care a spus că „era o priveliște minunată și uluitoare!"

Apoi la 10 mai, la Willi Willi, cerul a căpătat deodată culoarea stacojie și un obiect, care a apărut țâșnind din nori, a fost zărit cu claritate de lumea aflată jos, pe pământ. Avea forma unei cupole, părea a fi construită din metal și era încercuită de benzi, pe margine. După ce a dispărut în depărtare, cerul și–a recăpătat culoarea cenușie obișnuită. Investigațiile întreprinse nu au relevat urmele vreunei aterizări, dar s–a semnalat continuarea unor activități neobișnuite în zonă, până în 1972. În luna ianuarie, hambarul fermei a fost zguduit cu violență în mai multe rânduri, în timpul nopții. La 16 ianuarie, unul din aceste incidente a coincis cu apariția luminii deasupra fermei. La 21 iulie 1975 a avut loc la Kempsey evenimentul cel mai neobișnuit care s–a petrecut vreodată în zonă. O lumină foarte strălucitoare a fost zărită îndreptându–se spre apus cu o viteză mai mare decât a oricărei aeronave cunoscute. Când a ajuns la orizont, O.Z.N.–ul s–a lăsat în jos, deasupra dealurilor și și–a schimbat culoarea. Fenomenul a fost fotografiat timp de cincisprezece minute pe o peliculă cu granulație fină, folosită la lumină redusă. Ea a relevat un O.Z.N. care părea că va ateriza în spatele dealurilor, dar înainte de a se reuși adaptarea unui teleobiectiv, a dispărut. Ulterior, cercetătorul Keith Basterfield a comunicat că, în conformitate cu descifrarea realizată pe computer, obiectul respectiv trebuie să fi fost planeta Venus, care atunci avea strălucirea maximă; ori „trebuie să fi fost două surse puternice de lumină în fotografie". Însă Bill Chalker, primul care a cercetat fenomenul acesta, atrage atenția asupra declarațiilor făcute de martorii oculari care au afirmat că obiectul a evoluat cu foarte mare viteză în arc de cerc pe boltă, înainte de a coborî, ceea ce planeta Venus nu putea face. Este posibil însă ca planeta să se fi aflat din întâmplare în apropierea O.Z.N.–ului, la orizont, ceea ce ar explica lesne confuzia rezultată.

Mai târziu, în cursul aceluiași an, șoferul unui autocamion, în drum spre Armidale, a observat de două ori niște obiecte stranii, dintre care unul părea să aterizeze pe un câmp. Tot în jurul orașului Armidale, dar câțiva ani mai târziu, unui fermier i s-a întâmplat ceva foarte straniu: o putere invizibilă părea că îl împiedică să părăsească proprietatea. Avea impresia că ferma fusese acoperită cu un clopot izolator, ce acționa ca un zid care nu se putea vedea, dar care nu îi îngăduia nici lui și nici mașinii să părăsească incinta.

Totuși, cel mai straniu incident în care a fost implicat un autovehicul s-a petrecut la Nemingha, la apus de Kempsey, în apropiere de Tamworth. În dimineața zilei de 22 martie 1976, la ora 5 și 45, o familie se înapoia din vacanță, cu o caravană de mașini înșirată pe șosea. Ajungând la o răspântie, călătorii au oprit mașinile pentru a decide care ar fi drumul cel mai convenabil de folosit, când au zărit un autoturism sosind din direcția opusă. Ei intenționau să ceară sfatul șoferului pe care drumuri să apuce, când evenimentele s-au precipitat. O lumină galben-verzuie a pogorât din văzduh și a învăluit mașina care s-a răsucit și a început să meargă bezmetic, în zigzag, ca și când șoferul ar fi pierdut controlul volanului. Înfășurat într-o ceață lăptoasă, strălucitoare,

Nordul îndepărtat al statului Queensland – o altă regiune bântuită de O.Z.N.-uri – este dominat de Marea Barieră de Corali din apele calde ale Mării Coralilor. O.Z.N.-uri au apărut atât în zona exterioară, deasupra atolilor aflați imediat sub nivelul apei, precum și în interiorul continentului, peste tufișuri.

vehiculul s–a oprit, părând că motorul nu mai funcționa, iar luminile s–au stins. După vreo două minute pâcla alburie s–a risipit brusc, iar din mașină a apărut o femeie speriată la culme, care s–a străduit din răsputeri să înlăture stratul gros de pulbere albă care se așezase pe parbriz și pe tot corpul vehiculului. În timp ce ștergea de zor, farurile s–au reaprins și motorul a început să funcționeze. Femeia a urcat la volan și a plecat repede, după ce mai întâi lepădase pe șosea cârpa folosită la curățirea mașinii. Uluiți, spectatorii involuntari au văzut cum cârpa cu pulberea albă a luat foc singură și a ars.

De bună seamă, în ținutul acesta din New South Wales se petrec unele fenomene naturale șocante și incitante.

Regiunea coralilor și pădurilor tropicale

Unul din cele mai fascinante și atrăgătoare ținuturi din North Queensland se găsește în extremitatea nord–estică a Australiei. Clima subtropicală îi îndeamnă pe turiști să viziteze mica localitate Cairns, pentru a vedea cu ochii lor locul unde coralii întâlnesc pădurea tropicală. Marea Barieră de Corali, care se întinde de–a lungul coastei, și insulele scufundate în apele calde ale oceanului, construite de micile vietăți, oferă o priveliște care îți taie respirația prin frumusețea ei fără pereche. Lângă coastă bariera de corali parcă se unește cu pădurea tropicală care îți face impresia că se prăbușește în ocean. Pe lângă frumusețea ei naturală, regiunea e plină de povești despre O.Z.N.–uri și despre ciudățeniile descoperite în lanurile cu cereale. Aici este, cu adevărat, locul originar unde s–a zămislit misterul spațiilor circulare făcute în terenurile cultivate.

Primul „cuib de farfurii" a apărut la începutul anului 1966 în pădurea tropicală Tully, la sud de orășelul Cairns. Aici a fost descoperit un petic circular cu diametrul de vreo zece metri, defrișat de trestia ce plutea pe terenul mlăștinos, puțin adânc. Pe marginea cercului plantele se înălțau drept, neatinse. Exceptând amplasamentul neobișnuit, cercul era întru totul asemănător celor apărute ulterior în grânarul din Australia de Sud, precum și cu acelea descoperite mult mai târziu în centura cerealieră din sudul Angliei, eveniment ce a provocat

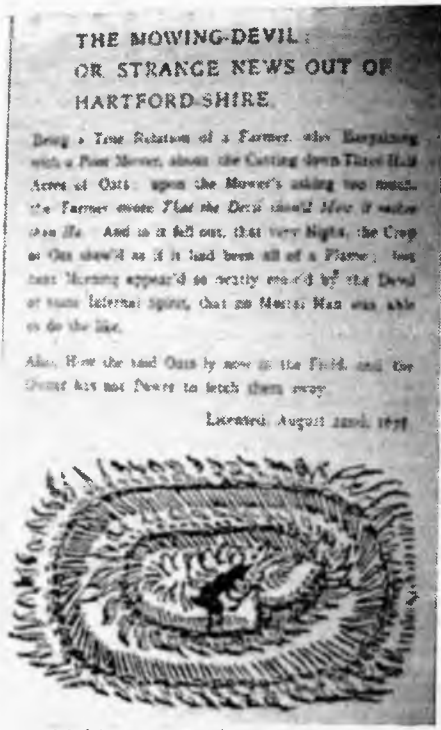
THE MOWING-DEVIL:
OR, STRANGE NEWS OUT OF
HARTFORD-SHIRE.

Mulţi cercetători au presupus că misterul cercurilor din lanuri a fost declanşat prin 1980, dar unii cercetători au descoperit cazuri ale acestui fenomen petrecute înaintea anului respectiv, ca de pildă acela semnalat la Tully, în 1966. Cercetările istorice au dezvăluit menţiuni despre cazuri similare ca acela de la Hartford, în 1678, unde „diavolul" a secerat spaţii circulare în lanuri.

o adevărată furtună în lumea O.Z.N.–ologilor. După ce vestea evenimentului s–a răspândit, mai multe grupuri au întreprins investigaţii în zona cu pricina – altminteri greu de pătruns – şi au descoperit şi alte spaţii circulare defrişate, dar mai mici decât cel original. Localnicii au considerat că O.Z.N.–uri venite din nord, de la Mackay, se fac răspunzătoare de aceste fapte.

În mod cert, în noaptea de 24 mai 1965, îndată după miezul nopţii, în apropierea munţilor a avut loc o apariţie interesantă. Rezidenţii unui hotel de odihnă au observat un disc vast care plutea deasupra unor arbori, lansând în jos o bandă masivă de lumină strălucitoare. Aparent s–a lăsat până aproape de pământ, apoi – în cele din urmă – obiectul s–a îndepărtat spre nord–est. Ancheta întreprinsă de poliţie a relevat că vârfurile copacilor purtau urme de arsură, iar pe sol s–au găsit spaţii perfect circulare unde iarba fusese presată. Printre martori se aflau un pilot în retragere şi un judecător.

Nu există un acord cu privire la primele „cuiburi" apărute. Unele mărturii consemnate despre O.Z.N.–uri afirmă cu claritate că ele au fost descoperite încă la începutul lunii mai 1965, dar se pare că se face o confuzie cu evenimentele din 19 ianuarie 1965. La data aceea, cultivatorul de banane George Pedi[illegible] a găsit aşa ceva la Horseshoe Lagoon, pe plantaţia de trestie de zahăr a unui vecin, situată la Euramo, în apropiere de Tully. Evenimentul poate fi semnificativ, căci

Faimosul cerc de la Euramo, în apropiere de Tully, care s–a format într–o lagună, în ianuarie 1966, după ce un obiect oval s–a înălțat în văzduh. Trestia smulsă din rădăcină plutea, în formă de vârtej, pe apă. În septembrie 1991, Doug Bower și Dave Chorley au mărturisit că acest caz le–a dat ideea să comită niște falsuri, idee pe care au pus–o în aplicare ulterior.

se pare că Pedley a descoperit un spațiu circular. Fermierul se afla pe tractor, când deodată motorul a încetat să funcționeze și un șuier puternic, venind dintr–o zonă mlăștinoasă din fața sa, i–a atras atenția. Privind în direcția respectivă el a zărit o formă masivă, cenușie și ovoidală, care se înălța stârnind în apa mlaștinii vârtejuri concentrice, care se roteau în sensul opus acelor de ceasornic. O.Z.N.–ul s–a făcut nevăzut în văzduh, lepădând în urmă miros de pucioasă. Dedesubt, i s–a înfățișat un cerc tipic „cuibului", de pe suprafața căruia stuful fusese ras și plutea pe apa mlăștinoasă. Stuful, care cu o zi înainte era verde, acum era mort și avea culoarea cafenie. Unii cred că O.Z.N.–ul a sosit în jurul orei cinci și jumătate dimineața, deoarece atunci dulăul fermierului a început să latre cu furie și, după cum se afirmă, s–a năpustit spre lagună.

Trei zile mai târziu, ceva mai la nord, la Cooktown, sergentul local de poliție a fost martorul unei întâmplări stranii. El a zărit mai multe obiecte în formă de glob cu diametrul de circa un metru, care pluteau pe suprafața drumului, în fața sa. Polițistul s–a îndreptat spre ele, dar obiectele au dispărut fără să fi provocat vreun incident.

Cam în același timp cu aceste „cuiburi" descoperite în

zona Tully, apariția unui obiect a fost semnalată pe cer, dincolo de bariera de corali. Aceasta s–a petrecut la 28 mai 1965, iar în incident a fost implicat în mod nemijlocit un avion Ansett. La ora 3 și 25 de minute pilotul avionului – care zbura la nord de Brisbane – a raportat că zărește în văzduh o „sferă turtită". O.Z.N.–ul l–a urmărit mai multe minute în timp ce survola bariera de corali, dincolo de Tully și Cairns. Înainte ca el să dispară, pilotul l–a fotografiat de mai multe ori. Îndată i s–a comunicat prin radio să nu dea filmul la developat, și să–l predea la înapoiere, la Canberra. Pilotul a executat dispoziția și a predat rola autorităților militare, care au luat și toate înregistrările pe bandă făcute la sol, la turnul de comandă al aeroportului Townsville. Dar lucrul acesta a fost negat cu fermitate de guvernul australian.

Spațiile circulare au continuat (și continuă încă) să apară cu atâta frecvență în apropiere de Tully, încât – în cele din urmă – autoritățile au dispus instalarea unui post prevăzut cu o cameră de filmat, care trebuia să acționeze automat și să înregistreze orice mișcare petrecută în zona mlăștinoasă. Capcana se presupune că a funcționat o dată, într–o noapte de la începutul anului 1968, însă, după cum se afirmă, filmul a dispărut pe drumul de la Tully la laboratoarele Kodak.

Bill Chalker, care a investigat multe din cele mai elocvente cazuri petrecute în Australia, a înotat în apele de la Horseshoe Lagoon în căutarea de dovezi privind „cuiburile de farfurii". El oferă o povață acelora care ar dori să–l imite în nădejdea de a descoperi ceva neobișnuit, prevenindu–i că apele lacului sunt infestate cu șerpi „ taipan", foarte veninoși! „Am aflat lucrul acesta de–abia după ce am ieșit afară din lac", a spus el.

Deci, sunteți preveniți!

EUROPA

Zonele implicate de pe acest continent sunt numeroase și nu le vom putea trece în revistă pe toate. Cea mai recentă apariție misterioasă s–a petrecut într–o zonă care – tradițional – era lipsită de activități ale O.Z.N.–urilor, anume Belgia de răsărit. Poate că tocmai din această pricină valul de activitate abătut asupra acestei regiuni s–a bucurat de multă publicitate,

care – la rândul ei – a determinat apariția unei noi serii de comunicări. La națiunile care discută pe larg problema O.Z.N.–urilor, asemenea evenimente au impact redus.

Belgia

De fapt, aparițiile neobișnuite în Belgia au fost deosebit de consistente. Ele au început în noiembrie 1989 la Eupen și sutele de cazuri asemănătoare care au urmat s–au petrecut în interiorul țării, în împrejurimile orașelor Namur și Liège, spre frontiera cu Germania. Aproape toate obiectele necunoscute întâlnite erau triunghiulare, uriașe, cu lumini puternic strălucitoare la fiecare din cele trei vârfuri, caracteristica obișnuită și comună la O.Z.N.–uri, după cum am semnalat anterior. Veștile despre aparițiile acestora au fost comunicate cu intermitență, în scurte răbufniri, după care a urmat o pauză mai lungă. La începutul anului 1991 aparițiile au devenit sporadice. Guvernul însă a manifestat atenție deosebită față de evenimente, iar în martie 1990 a întreprins un experiment interesant.

Nu toate zonele din Europa, recunoscute pentru desele apariții de O.Z.N.–uri, sunt ușor de pătruns. În fotografie este prezentată o porțiune dintr–o zonă îndepărtată a fostei Uniuni Sovietice unde au avut loc mai multe apariții în apropierea lanțului muntos de la Dalnegorsc. Se afirmă că o sferă luminoasă ciudată s–a abătut pe povârnișurile muntelui de repetate ori în 1986, explodând și provocând pagube. Unii sugerează că putea fi vorba de o cometă compusă din particule de antimaterie, relevând că aceasta se aseamănă cu o altă faimoasă explozie neelucidată care a avut loc cu ani în urmă în Uniunea Sovietică.

Grupul local de O.Z.N.–ologi, S.O.B.E.P.S. (un grup belgian pentru studierea fenomenelor petrecute în atmosferă) – care se documentase în legătură cu aceste evenimente de anvergură, consultând ofițerii de poliție, oamenii de știință și alți martori serioși, de prim rang – a contactat Forțele Aeriene Belgiene și a

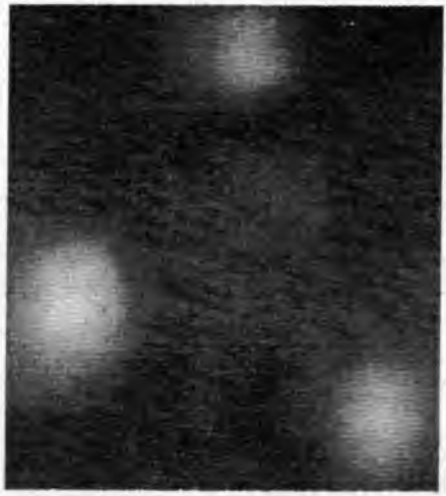

Valul european cel mai recent s–a concentrat asupra Belgiei și s–a desfășurat între 1989 și 1991. Printre O.Z.N.–urile depistate a fost semnalat un triunghi de lumini sau un obiect triunghiular, ca acela din fotografia alăturată. Deși au apărut de mai multe ori, originea nu a putut fi stabilită.

primit sprijin din partea unităților de detectare prin radar și a escadrilelor de avioane turbojet, care au fost mobilizate să urmărească orice O.Z.N. și să raporteze grupului. Colaborarea a dat roade. O întâlnire în plin văzduh – caz fără precedent – a fost filmată în cadrul unei urmăriri cu o unitate radar aeroportată și făcută public. Performanța este remarcabilă, cu toate că unii oameni de știință au exprimat îndoieli, socotind că înregistrarea putea fi viciată de efectul unui miraj optic.

Fără îndoială că multe din triunghiurile depistate în Belgia au fost stele confundate cu aeronave. Totuși, între toate acestea se pare că a avut loc și apariția reală a unui O.Z.N. Opiniile sunt divizate între aceia care își exprimă convingerea că a fost cu adevărat un asemenea obiect și aceia care suspectează că ar fi fost un avion american Stealth aflat în testări secrete, ceea ce guvernul american a negat cu tărie; ba chiar a dat publicității documente secrete – în cadrul puterii conferite de legea libertății de informare – și și–a manifestat nedumerirea față de aparițiile care au avut loc în Belgia.

Belgia de răsărit constituie un punct de interes pentru aceia care doresc să cerceteze bolta.

Insulele Baleare, Spania

Aceste insule romantice din largul coastei spaniole de centru–est constituie unul din cele mai populare puncte de atracție turistică, din Europa, îndeosebi mult vizitata Maiorca. Cu toate acestea, mai mica și mai puțin importanta insulă

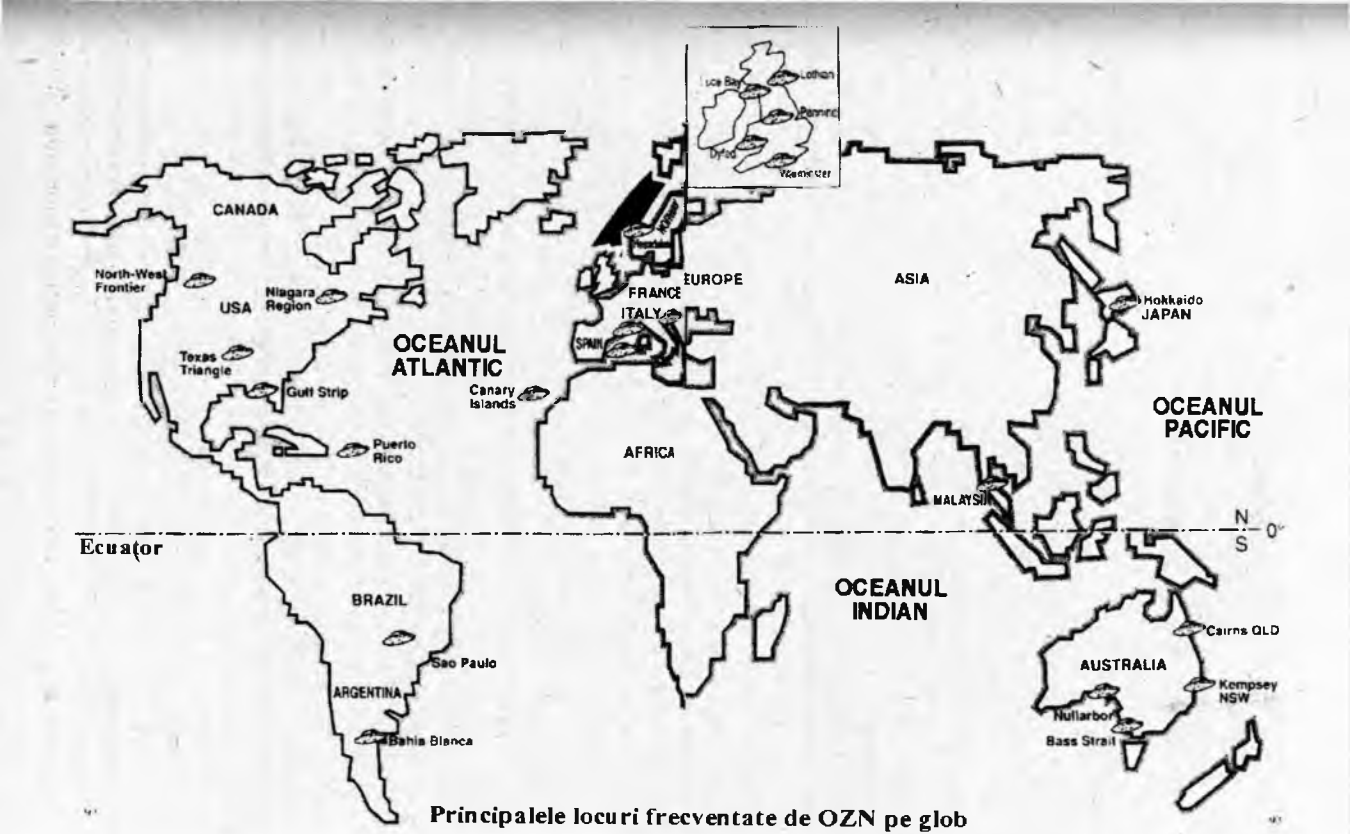

Principalele locuri frecventate de OZN pe glob

Ibiza a devenit în mod tradițional un loc clasic, vestit prin aparițiile de O.Z.N.–uri. Spațiul deasupra Mării Mediterane din jurul acestor insule a fost, recent, teatrul unora dintre cele mai uluitoare întâlniri neobișnuite.

La 11 noiembrie 1979, un avion turbojet de pasageri aflat în cursă de agrement de la Maiorca la Tenerife, a întâmpinat dificultăți îndată după traversarea în zbor a insulei Ibiza. La câteva secunde după ce fusese prevenit de către centrul de control prin radar de la Barcelona (care depistase obiectul, dar era tulburat de un efect de interferență radar), două lumini roșii s–au îndreptat ca săgeata spre avionul liniilor aeriene T. A. E., urmărindu–l timp de câteva minute. După ce li s–a cerut pasagerilor să–și pună centurile de siguranță, li s–a servit masa și, fără a li se da explicații, căpitanul s–a îndreptat spre aeroportul cel mai apropiat, care era Valencia. Avionul a aterizat în bune condiții, iar pasagerii au fost imediat cazați la hotel pentru a–și petrece noaptea, după care aeronava a fost minuțios controlată. Din fericire nu s–a descoperit nimic anormal. Posturile radar de la sol, inclusiv unul militar, au indicat că O.Z.N.–ul s–a prăbușit vertical circa 4000 de metri în 90 de secunde, fapt ce a făcut ca avertismentul lansat avionului liniilor T. A. E. să fie ineficient. Îndată după aterizarea acestuia au decolat mai multe avioane de vânătoare Mirage de la o bază din Albacete. Unul din ele a fost bruiat de O.Z.N., iar altul – după cum se crede – a reușit să filmeze cu aparatul automat de la bord însă conținutul filmului nu a fost dezvăluit niciodată. După încheierea investigației, Salvador Teran, ministrul Transporturilor al Spaniei, a declarat: „Este clar că O.Z.N.–urile există".

Exact un an mai târziu episodul s–a repetat. Nu mai puțin de șapte aeronave, printre care una franceză și alta engleză, au avut o întâlnire neobișnuită în spațiul de la nordul insulelor. Un „clăbuc verde", care evolua pe boltă, și–a încheiat intensa activitate după ce „a bruiat" pista aeroportului de la Barcelona, apoi s–a făcut nevăzut!

Călătoria în insulele Baleare are șanse mari să se soldeze cu rezultate, tihna și liniștea din Ibiza putându–se dovedi înșelătoare. Mai ales regiunea deluroasă din hinterlandul orașului San Antonio Abad este purtătoarea multor povești. Există mai multe comunicări despre apariția pe povârnișurile dealurilor a unei sfere portocalii incandescente. Cu unul din

prilejuri s–a remarcat că această sferă emitea un sunet insuportabil urechilor, un zgomot ce sugera deplasarea aerului sub presiune. S–a semnalat și apariția unor entități în regiunea împădurită din preajma localității Santa Eulalia del Rio. Cu un asemenea prilej un grup de copii a observat o siluetă argintie, cu reflexe metalice, precum și încă una într–un veșmânt ce flutura ca o rochie. Aceasta s–a petrecut înainte de a zări o lumină strălucitoare în pădure. Unii cred că există o bază de O.Z.N.–uri pe insulița Formentera, situată la vârful sudic al Ibizei. Diverse nave, precum și turiști de pe teritoriul continental au zărit multe lumini în zonele învecinate. O raită pe acolo s–ar putea dovedi profitabilă pentru cercetătorii boltei cerești.

Pordenone, Italia de sud–est

Aceasta este o regiune la nordul și estul Veneției, abundentă în activități ale O.Z.N.–urilor. În noiembrie 1973, la baza aeriană de la Istrana s–a petrecut un incident despre care prea puține amănunte s–au strecurat în exterior. Cazul acesta se aseamănă cu aterizarea care a avut loc la baza Forțelor Aeriene Regale ale Angliei de la Bentwaters prin aceea că martori la eveniment au fost gărzile de securitate care au zărit în perimetrul incintei un obiect straniu alături cu două făpturi asemănătoare oamenilor, îmbrăcate în salopete albe. Nemulțumite parcă pentru că au fost depistate, ele au intrat în obiect, care a decolat și a dispărut. Ulterior au fost descoperite urme pe suprafața unde se presupunea că se aflase O.Z.N.–ul aterizat. Incidentul a fost învăluit în secret total.

Același lucru s–a petrecut la întâlnirea neobișnuită din data de 1 iulie 1977, la baza aeriană Aviano. Evenimentul care a avut loc aici se aseamănă și mai mult cu incidentele petrecute trei ani mai târziu la Bentwaters. Un obiect descris de aviatori și civili drept un disc cu baza în formă de farfurie a fost zărit plutind în spațiul de securitate al acestei baze majore a N.A.T.O. Concomitent, se pare că sursele generatoare de electricitate în regiune au încetat să funcționeze, iar câinii au dat semne evidente de neliniște, probabil din cauza șuieratului de înaltă intensitate emanat de O.Z.N. care, după ce s–a învârtit un timp oarecare deasupra bazei, a dispărut

în direcția munților. Și această întâmplare a rămas sub pecetea secretului, autoritățile militare oferind o explicație oficială de-a dreptul puerilă: incidentul ar fi fost rezultatul efectului provocat de razele lunii!

La 14 aprilie 1985 o tânără pereche se îndrepta cu mașina pe un viscol puternic, spre stațiunea montană de schi Piancavallo. Vehiculul înainta cu greu pe șoseaua troienită când deodată a fost învăluită de o pâclă ciudată galben-verzuie. Tinerii au observat că pe alocuri zăpada se topise. Mai surprinzător a fost faptul că motorul a încetat să funcționeze. Șoseaua fiind în pantă, automobilul a continuat să ruleze un timp în virtutea inerției. Atunci, la lumina farurilor care încă nu se stinseseră, ei au întrezărit două făpturi stranii care tocmai apăreau din tufișurile aflate în fața lor. Creaturile erau înalte (măsurau pest un metru și optzeci), aveau îmbrăcămintea argintie care, în mod curios, era *disproporționat de largă*. Tinerii au alergat și s-au adăpostit într-un sat din apropiere de unde niște prieteni i-au dus înapoi, în localitatea de unde porniseră. Ulterior mașina le-a fost adusă la remorca unui autocamion, iar motorul a pornit fără probleme, la primul contact declanșat. O.Z.N.-ul a coborât foarte jos din văzduh, a evoluat un timp în zigzag cu mișcări bruște, apoi a dispărut ca o săgeată.

Un alt caz petrecut la 6 august 1987 a relevat pericolele existente pe drumurile de munte. Trei prieteni călătoreau noaptea târziu de la Barcis la Cimolais când deodată un fascicol de lumină roșie, coborât din văzduh, le-a învăluit mașina al cărei motor s-a oprit în aceeași clipă. Cei trei s-au năpustit afară din vehicul și au zărit, vertical deasupra lor, un obiect de formă ovală care emana fascicolul de raze strălucitoare ce lumina ca ziua împrejurimile. Cuprinși de panică, prietenii au dat buzna înapoi în mașină, iar motorul a început să funcționeze de la prima încercare. Între timp lumina a dispărut. Cuprinși de zăpăceală, cei trei bărbați și-au dat seama totuși că se rătăciseră. De fapt, acum se găseau la mai mulți kilometri de San Daniele, locul unde inițial întâlniseră O.Z.N.-ul. Ei nu își aminteau cum ajunseseră acolo și, în stare de șoc, s-au dus la spitalul local unde au fost tratați corespunzător, precum și împotriva greșurilor și conjunctivitei, probabil din cauza fascicolului de lumină strălucitoare care le iritase ochii.

După cum se poate observa, cele mai bune puncte de

cercetare a boltei se găsesc la poalele munților și dealurilor. Chiar dacă locul pe care l–ați ales nu face parte dintr–o zonă recunoscută pentru prezența O.Z.N.–urilor, țineți seama de aceste reliefuri geografice, îndeosebi regiunile cu activitate seismică bogată (cum este cazul Veneției). În alternativă puteți opta pentru zonele unde se află uzine hidroelectrice sau baraje.

Provence, Franța

Această regiune din extremul sud–estic al Franței se întinde la răsărit de Marsilia căte interior, spre Alpi. În această regiune s–a remarcat o concentrare deosebită a cazurilor de întâlniri neobișnuite, într–o țară recunoscută pentru multiplele activități ieșite din comun efectuate de O.Z.N.–uri. Din acest punct de vedere se ia la întrecere cu Anglia.

Am relatat deja cazul devenit clasic al O.Z.N.–ului care a aterizat, în 1965, într–un lan de levănțică de la Valensole, dar acesta nu este nicidecum unicul. Dr. Jacques Vallée a

Cercetătorul Aimé Michel i–a dat pseudonimul de „Dr. X", unui prea–respectat om de știință care a fost „lovit" de un fascicul luminos emanat de un O.Z.N. ce survola valea unde se afla locuința sa. Ulterior, pe abdomenul său, precum și al fiului său, au apărut niște pete roșii, triunghilare, identice.

cercetat un alt caz de mare importanță și cu semnificație aparte, căci în el a fost implicat un obiect aproape identic care s-a comportat la fel într-o zonă cu relief geografic similar, ca în cazul care se petrecuse exact cu două zile înainte deasupra barajului Loch Raven, în apropiere de Baltimore, statul Maryland din S. U. A. Cazul acesta, atestat în America, nu a fost dat publicității și nu există nici o rațiune să se creadă că el a fost cunoscut de acela care a fost martor la evenimentul petrecut ulterior în Franța. În fond, în ambele evenimente pare să fi fost implicat același obiect, în cadrul unei operațiuni globale de supraveghere în curs de desfășurare.

„Cazul francez" s-a petrecut la 28 octombrie 1958. Un cetățean străbătea cu mașina pasul aflat la vest de Veynes și se apropia de podul care traversează râul Grand Beuch. Drept în fața sa, deasupra șinelor de fier ale podului, el a zărit un obiect pe care l-a descris afirmând că semăna cu două farfurii lipite. Șoferul a înaintat și s-a oprit exact sub obiectul acela ciudat de la baza căruia izbucneau șuvoaie de scântei. Vehiculul a staționat acolo vreo două minute, apoi misteriosul obiect a țâșnit în sus și, într-o fracțiune de secundă, s-a făcut nevăzut în văzduh, lăsând în urma sa torente de foc înlocuite de o strălucire incandescentă, care apoi s-a risipit. Singurele deosebiri majore semnalate în cazul evenimentelor de la Loch Raven au fost întreruperea energiei electrice la vehicul și sunetul puternic, ca o bubuitură de tunet, provocat de O.Z.N. când a dispărut în eter și care s-a auzit în zonele din împrejurimi.

Vallée a opinat, cu îndreptățire, că aceste cazuri constituiau „o sfidare lansată științei", după cum s-a exprimat în 1967. El încă se străduiește să răspundă acestei sfidări.

Un caz remarcabil a fost acela al „Dr. X" în care au fost implicate obiecte de formă foarte asemănătoare și care păreau că „sug" energia unei furtuni electrice ce a bântuit valea devreme în dimineața zilei de 2 noiembrie 1968. Martorul a insistat să-i fie păstrat anonimatul, deoarece era un om de știință respectat, însă efectul extraordinar exercitat asupra sa și asupra copilului său în vârstă de 14 ani, inundați de luminile strălucitoare emanate de O.Z.N.-ul plutitor, atestă importanța cazului. O veche rană de război i s-a vindecat peste noapte, la fel și o rană recentă, minoră, provocată de un topor. Surprinzător a fost faptul că pe abdomenele tatălui

și fiului au apărut niște semne triunghiulare roșii, care au dăinuit mai mulți ani de zile.

Dacă vă decideți să scrutați bolta cerească în zona respectivă, renunțați la atracția turistică exercitată de Coasta de Azur și de maiestuoasele înălțimi ale Alpilor și concentrați–vă atenția asupra arhaicului și interesantului orășel Draguignan, la vest de Cannes. Numele acesta înseamnă de fapt „orașul dragonului" și multe din legendele care circulă pe aici sunt legate de „Malmont" (adică „Muntele cel rău"), care se înalță la nord–vestul orășelului. Aceste nume sugerează existența unui bogat folclor în legătură cu forțele stranii și misterioase. Nu veți fi surprins să aflați că scoarța terestră și muntele însuși din această regiune sunt brăzdați de fâșii, mulți cercetători socotind că acestea constituie sursa forțelor naturale care generează atât de multe apariții. Lumini și O.Z.N.–uri ovale s–au ivit frecvent în jurul localității, dar cel mai important eveniment s–a petrecut la Trans–en–Provence, care se găsește la aproximativ doi kilometri sud–est de aici și care a avut loc în amurgul zilei de 8 februarie 1981. În seara respectivă Monsieur Collini robotea prin grădină când, deodată, a auzit izbucnind un fel de șuierat foarte puternic. Ridicându–și ochii a zărit un disc incandescent care s–a lăsat pe povârnișul terasat din apropierea locuinței sale, apoi – la foarte scurt timp – s–a înălțat și a dispărut. Alergând la fața locului, a descoperit un cerc larg și alte semne imprimate acolo unde aterizase obiectul. Imediat a înștiințat poliția care a ascultat relatarea acestuia și a constatat semnele lăsate pe sol, după care a informat G.E.P.A.N.

În anii '80 G.E.P.A.N. (Grup de studiu al noilor fenomene atmosferice) era o instituție care cuprindea un colectiv de oameni de știință și funcționa în mod oficial cu sediul la Centrul Spațial de la Toulouse (echivalentul francez al N.A.S.A.). Era o instituție unică ce își desfășura activitatea cu stipendii generoase din partea guvernului, având misiunea de a investiga aparițiile de O.Z.N.–uri de câte ori jandarmeria ar fi semnalat vreun caz semnificativ, care merita să i se acorde atenție. În prezent G.E.P.A.N. nu mai funcționează în forma inițială, iar activitatea sa se desfășoară în strict secret. Pe atunci însă era de departe cel mai bine constituit grup din toată lumea de cercetare a fenomenului O.Z.N.–urilor, care a publicat rapoarte cu circulație limitată (inclusiv asupra cazului la care ne referim), dar cu valoare de durată.

G.E.P.A.N. s–a preocupat de efectele fizice ulterioare ale cazului; în același timp un laborator de psihologie care a fost solicitat să controleze starea spirituală a lui Monsieur Collini a atestat că povestea relatată de acesta era logică și credibilă. Și mai important e faptul că Jean Velasco, inginerul spațial care conducea centrul, a relatat existența unor elemente interne și externe care convergeau și făceau legătura veridică între narație și dovezile fizice. Au fost efectuate trei teste independente de laborator asupra solului și plantelor de la locul unde s–a petrecut incidentul; toate analizele au relevat că atât solul cât și vegetația au suferit efectele căldurii și presiunii, precum și faptul că în plante conținutul de clorofilă se redusese considerabil. O astfel de dovadă sugera cu limpezime că o sursă ce radia energie – care se descompune în conformitate cu legile normale ale fizicii – se făcea vinovată de modificările și transformările survenite. Dar nu s–a putut stabili decât că se asemăna cu un câmp electromagnetic foarte intens, de presupus ceva în genul aceluia care în celelalte cazuri a provocat stoparea motoarelor de la autovehicule.

Unii O.Z.N.–ologi consideră întâmplarea petrecută în Trans–en–Provence drept una dintre cele mai importante care au fost studiate vreodată.

Pentru aceia care doresc să urmărească bolta cerului în zona Le Malmont există un drum care duce șerpuind către pisc, precum și o mică suprafață de picnic cu o placă indicatoare plantată la vedere chiar înainte de a ajunge la locul respectiv. În timpul zilei jur–împrejur se desfășoară în fața ochilor o priveliște splendidă, dar nu este recomandabil să vă deplasați în timpul nopții cu mașina. De aceea aveți grijă să urcați și să coborâți numai pe lumină.

La 19 octombrie 1973 o pereche de tineri îndrăgostiți, care urca muntele pe motocicletă, a întâlnit în cale o sferă strălucitoare portocalie înconjurată de un nimb luminos care se rotea. Tinerii s–au înapoiat în grabă la Draguignan, unde au povestit aventura lor; iar un grup de patru cetățeni a hotărât să se deplaseze în două mașini la locul întâmplării. Ajungând aici, au avut parte de o întâlnire care a băgat spaima în ei: au zărit o lumină stranie foarte strălucitoare, precum și mai multe siluete foarte înalte în costume de scafandri. Cele două mașini au făcut calea–ntoarsă, părăsind locul în mare grabă. S–a petrecut și un incident: motorul

uneia din mașini s–a oprit pentru scurt timp, iar șoferul era cât pe–aci să piardă ,controlul volanului. Din fericire, întreruperea a durat câteva secunde, după care motorul a funcționat normal și au reușit să se salveze.

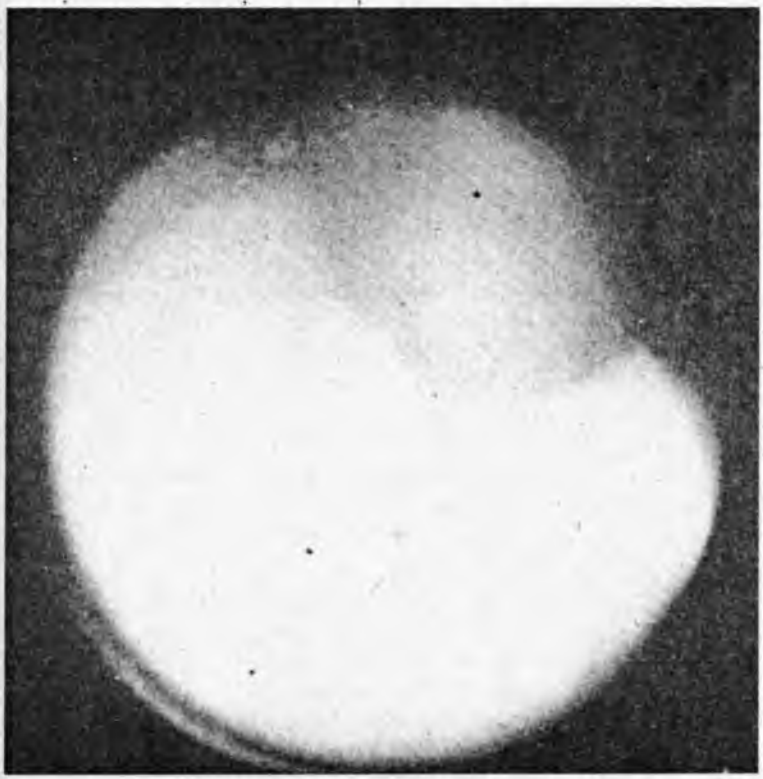

Un O.Z.N. fotografiat la Uzes, lângă Nîmes, Franța, în noiembrie 1974. Obiectul semăna cu un clăbuc de săpun, în interiorul căruia se observă un fel de perete despărțitor. Ulterior, în zona respectivă s–au înregistrat de mai multe ori niște descărcări electrice albastre.

SCANDINAVIA

Valea Hessdalen, Norvegia

Prin anii '80 această vale pierdută în Norvegia Centrală, la sud–est de Trondheim și nu departe de Cercul Polar a

devenit centrul universului O.Z.N.–istic. Căci aici puteai întâlni O.Z.N.–uri aproape la comandă. Problema constă în dificultatea de a ajunge în zona respectivă; dar încă și mai dificil este să rămâi acolo în lunile gerose de iarnă, perioada optimă când activitatea O.Z.N.–urilor ajunge la apogeu și când temperaturile scad sub minus treizeci de grade.

Valea a atras atenția spre sfârșitul anului 1981 când fermierii, împrăștiați în cadrul unor mici comunități, au început să comenteze apariția unor lumini mișcătoare pe cer, care erau – de regulă – albe sau gălbui, portocalii și uneori albastre și evoluau – în majoritatea cazurilor – ca niște picături izolate. Câteodată, totuși, puteau fi zărite înșirându–se în lanț, ceea ce a creat multor martori oculari impresia că erau structuri construite. În afară de cazurile când lumini de avioane au fost confundate cu obiecte necunoscute, specialiștii O.Z.N.–ologi au considerat că aparițiile semnalate la Hessdalen erau, de fapt, aeronave, fapt evidențiat de forma și structura lor de „picătură de energie".

La începutul anului 1982, după ce valul din ianuarie și februarie se potolise, departamentul apărării norvegian a trimis doi investigatori în regiune, care au descoperit că asemenea lumini pe cer au fost depistate cu mulți ani înainte de 1981, dar rareori s–a discutat despre ele.

În 1983 grupuri de O.Z.N.–ologi din trei țări scandinave s–au înțeles și și–au unit eforturile, lansând „proiectul Hessdalen". Sprijiniți cu donații oferite de O.Z.N.–ologi, cu un belșug de îndrumări competente din partea diferitelor instituții științifice, ele s–au dotat cu o cantitate impresionantă de echipament de specialitate, printre care un radar portabil, lasere, magnetometre și seismografe pentru a măsura activitățile minore ale scoarței care, așa cum s–a constatat, este din abundență brăzdată de falii.

Înfruntând o vreme cumplită, un grup mic și–a stabilit tabăra în vale, unde a rămas cinci săptămâni, în ianuarie și februarie 1984. Efortul lor a fost răsplătit cu 188 de apariții în total. Multe au fost identificate și explicate simplu, dar câteva s–au dovedit însemnate. Cercetătorii au reușit să obțină un volum de date științifice pentru fiecare apariție luminoasă în parte și au realizat fotografii ale obiectelor depistate cu diferite ocazii. Ei au dovedit – în mod efectiv – că O.Z.N.–urile există.

Una din fotografiile realizate de observatorii care și–au așezat centrele de investigare a boltei în îndepărtata vale Hessdalen, din Norvegia. Deși pare a fi un fenomen atmosferic obișnuit, sub forma unor lumini disparate, este ușor de presupus că un martor ocular va percepe imaginea ca un tot și astfel va susține că a văzut o aeronavă cu o cupolă. Oare în felul acesta sunt percepute O.Z.N.–urile structurate, printre imaginile mai puțin conturate, dar foarte reale ca apariții?

Întâmplarea cea mai bizară a avut loc în ziua de 20 februarie, la ora 18 și 12 minute, când Leif Havik – unul din membrii grupului – a zărit apărând din zăpadă, la picioarele sale, o lumină roșie care s–a rotit în jurul său. Nu se deosebea de lumina laserului cu care era dotată echipa, dar în ziua respectivă nu îl aveau la ei. În câteva rânduri ei au țintit și lansat fascicolul laserului asupra unor lumini care pulsau și în opt cazuri din nouă se pare că li s–a răspuns (de exemplu, s–a produs o modificare în ritmul de pulsații ale luminii). Aceasta a fost una din multiplele dovezi obținute în cursul studiului întreprins ce sugera că fenomenul de la Hessdalen ar putea fi nu doar o simplă sursă de energie naturală.

Ulterior, în același an, o stație meteorologică instalată în vale, care făcea măsurători multiple și lansa baloane pentru testarea atmosferei, a tras concluzia că se petreceau anomalii și a emis ipoteza că fenomenele din văzduh puteau fi pricinuite atât de capriciile mirajelor iscate în atmosferă, cât și de plasma generată de condițiile meteorologice. Această idee coincidea cu explicațiile oferite cam în aceeași perioadă de unii oameni de știință britanici și japonezi cu privire la spațiile circulare misterioase din lanuri.

Un an mai târziu a fost organizată o a doua expediție. Condițiile atmosferice erau mult mai grele decât în cazul precedent, iar aparițiile misterioase au fost mai puține la număr. Nici dotarea cu aparatură de specialitate nu mai era la înălțimea celei de care avusese parte prima expediție. Concomitent, câteva grupuri de cercetători particulari și-au instalat puncte de observație în vale, dar situația utilării cu aparatură nu a devenit mai bună.

Aparițiile au continuat. La 18 februarie 1985, la Tynset – un orășel situat la sudul văii unde temperatura este chiar mai aspră decât la Hessdalen – o mamă, care tocmai ieșise la poarta casei, a zărit un obiect oval cu dungi verticale în părțile laterale, colorat în roșu, verde și portocaliu și cu antene scurte la cele două extremități. Femeia și-a chemat cei trei copii și cu toții au privit obiectul, care a străbătut valea de la un capăt la celălalt proiectând de două ori către sol fâșia de lumină a unui reflector. Apariția aceasta se aseamănă cu acelea semnalate în secolul trecut.

Valea Hessdalen nu este nicidecum un loc ideal pentru organizarea punctelor de observație, mai ales între decembrie și februarie, când aparițiile misterioase ating apogeul, dar nopțile sunt lungi, iar temperaturile scad la nivelul lor maxim. Dacă totuși vreți să întreprindeți cercetări aici, coordonați-vă programul cu O.Z.N. – Norvegia. În afară de aceasta, încercați să vă dotați cu echipamentul necesar la buna desfășurare a unei astfel de activități.

Oricum, realitatea existenței O.Z.N.–urilor la Hessdalen a fost dovedită cu certitudine. Ceea ce aveți de făcut acum este să determinați natura lor. Iar lucrul acesta îl puteți realiza prin perseverență și cercetare atentă.

REGATUL UNIT AL MARII BRITANII

Deși constituit dintr–un mic grup de insule din largul coastei Europei de Nord, Regatul Unit al Marii Britanii este populat dens și are o tradiție îndelungată în materie de O.Z.N.–uri. În continuare vom trece în revistă cinci din locurile cele mai importante din punctul de vedere al aparițiilor misterioase.

Golful Luce, Scoția

Este o regiune aspră și izolată situată la extremul sudic al țării, având în axul ei localitatea Stranraer, de unde s–au semnalat de multă vreme apariții de O.Z.N.–uri. De bună seamă, cazul cel mai faimos a avut loc la 4 aprilie 1957, când la baza de la West Freugh radarul a detectat un obiect care – după cum s–a afirmat – era „prea rapid, prea mare și prea manevrabil" ca să fi fost o aeronavă; el a zburat în zig–zag, în diferite unghiuri ascuțite. Ținând seama de aceste constatări, devine rizibilă explicația oficială conform căreia obiectul ar fi fost de fapt un balon meteorologic lansat în apropiere de Belfast, în Irlanda de Nord. Comandantul bazei, locotenent–colonelul Walter Whitworth, a recunoscut că „nu este vorba de o farsă jucată de radar". În 1988 s–a permis accesul liber la dosarul respectiv în temeiul legii britanice care impune păstrarea timp de 30 de ani a confidențialității, ceea ce a îngăduit pentru prima oară obținerea unei imagini clare cu privire la cele petrecute cu trei decenii în urmă. De fapt, au fost mai multe O.Z.N.–uri care se deplasau cu viteze mult mai mari decât ale unui balon și care și–au schimbat în repetate rânduri direcția, zburând majoritatea timpului împotriva vântului. Eforturile de a găsi o explicație plauzibilă au eșuat, iar legenda balonului ne apare acum o soluție pripită pentru camuflarea neputinței.

Acesta nu a fost nicicum singurul caz când un O.Z.N. a apărut în zona respectivă. În octombrie 1955, un obiect în formă de farfurie a evoluat emanând un zumzet de motor deasupra unui autocamion, pe o șosea pustie, în apropiere de Newton Stewart, o regiune recunoscută pentru anomaliile sale magnetice și de radio. Când O.Z.N.–ul s–a aflat în imediata apropiere, motorul vehiculului a încetat să funcționeze.

La 23 și 24 ianuarie 1979, în zona localității Stranraer au avut loc mai multe întâlniri, aparent cu unul și același obiect. El a fost descris ca având forma unui trabuc cenușiu cu hublouri ce emiteau o lumină verde și portocalie, precum și o lumină roșie care pulsa. S–a rotit fără zgomot deasupra dealurilor și a dispărut în direcția golfului. Asemenea incidente, desfășurate în valuri, au mai avut loc la finele anului 1981 și începutul lui 1982.

O apariție frecventă în zonă este cea a luminii roșii. Ea a fost zărită și de trei ofițeri de poliție din Ministerul Apărării, la baza Forțelor Aeriene Regale de la West Freugh, la ora trei și jumătate dimineața a zilei de 12 octombrie 1980. Lumina a zburat, dispărând în largul mării.

Fiecare punct de aici este deluros – majoritatea cu vedere spre mare – oferind destule locuri favorabile cercetării boltei. La Stranraer se poate călători cu trenul sau feribotul.

Lothian, Scoția

În partea de nord și de est se află regiunea Lothian, care încercuiește Edinburgh–ul. Deși aici activitatea O.Z.N.–urilor a fost mai redusă decât în golful Luce – poate din cauza reliefului accidentat – au avut loc, totuși, câteva întâlniri neobișnuite foarte incitante.

Fără îndoială, cea mai cunoscută este faimoasa aterizare a O.Z.N.–ului la Livingstone, pe atunci o așezare în curs de dezvoltare la apusul orașului. Evenimentul s–a petrecut în dimineața zilei de 9 noiembrie 1979, în perioada desfășurării unui val de apariții de O.Z.N.–uri în zonă. Un muncitor forestier din pădurile Dechmont, de la nordul orașului, a dat peste un obiect la sol, într–un luminiș. Era semitransparent, estompându–se parcă din realitate. Muncitorul a fost „atacat" de două sfere prevăzute cu țepi ascuțiți, care au apărut din obiect și s–au îndreptat – plutind – către el. A simțit un miros ciudat și și–a pierdut cunoștința dar și–a revenit mai târziu, prăbușit la pământ, având simptome asemănătoare postanesteziei. O.Z.N.–ul dispăruse și unii bănuiesc că dulăul pădurarului l–a speriat și l–a izgonit. Semne ciudate au fost găsite la locul incidentului, care au fost repede culese de poliție, pentru cercetare. Martorul însuși avea rupturi pe pantaloni.

B.U.F.O.R.A. a întreprins investigații amănunțite, dar nu a depistat nimic deosebit nici pe sol și nici pe eșantioanele din pantalonii muncitorului, nu a descoperit nici o dovadă care să pună la îndoială sinceritatea acestuia. Au fost avansate multe idei – de la fulgerele sferice, până la halucinații – fără nici un rezultat. Cazul acesta este un exemplu clasic în istoria O.Z.N.–urilor din Scoția.

Livingstone a mai fost vizitat de un O.Z.N. în timpul

zilei. La 17 noiembrie 1978, fetele de la o școală din apropiere au văzut înălțându–se din pădure un disc argintiu, care apoi a dispărut în spatele copacilor. Și localitatea Broxburn din apropiere figurează printre punctele unde O.Z.N.–urile și–au făcut cunoscută prezența. În august 1973 au fost înregistrate mai multe cazuri cu care ocazie motoarele unor vehicule s–au oprit.

Un alt punct unde există posibilitatea de a depista O.Z.N.–uri se află la Tranent, la est de Edinburgh, unde s–au desfășurat câteva evenimente spectaculoase. La 2 februarie 1979 a apărut o aeronavă care a proiectat un fascicol de lumină spre pământ. În mod inexplicabil, mănunchiul de raze se întrerupea la jumătatea drumului, ca și când ar fi fost o materie solidă. La 16 februarie 1980 a avut loc în aceeași zonă o întâlnire neobișnuită. Un cetățean pretinde că mai multe ființe de talie măruntă, în veșminte argintii, au coborât dintr–un obiect oval, care a aterizat, și l–au întâmpinat. Una din misterioasele ființe i s–ar fi adresat, spunându–i cu voce demonică: „Odinioară această planetă ne–a aparținut. Dacă nu vă schimbați obiceiurile, vă vom lansa un avertisment și numai cei aleși vor scăpa!"

Edinburgh este un oraș cu străvechi și fermecătoare clădiri și cu priveliști atrăgătoare. Este, poate, unul din puținele centre care posedă o bază pentru cercetarea boltei cerești, ceea ce va constitui o compensație în cazul când nu veți avea norocul să depistați ceva. Totuși, ar fi înțelept să vă concentrați atenția asupra regiunii Livingstone.

La 11 august 1991 a fost zărit un triunghi zburând peste dealurile Bathgate. După cum s–a afirmat, o fâșie de lumină a țâșnit din obiect către sol și câteva secunde după aceea o explozie a zguduit o clădire din Blackridge.

Grupul local de urmărire a O.Z.N.–urilor vă va oferi sfaturi și sprijin. Locul aterizării din apropiere de Dechmont, în 1979, a fost marcat de o placă așezată acolo din inițiativa consiliului local. În mod paradoxal, cel popularizat în legătură cu acest caz este Arthur C. Clarke, doar pentru că el este autorul unui serial de televiziune pe această temă (așa cum s–a întâmplat și în alte cazuri), ignorându–se eforturile asidue ale O.Z.N.–ologilor depuse pentru stabilirea credibilității evenimentului. În afară de aceasta, locul aterizării a devenit sediul unui club foarte select, caz unic în Europa, dacă nu în lumea întreagă.

South-west Dyfed, Wales

Wales posedă o lungă listă de apariții ale unor lumini misterioase. Două puncte în partea nordică sunt demne de luat în seamă. În jurul localității Harlech s-au desfășurat mai multe valuri în 1905, pe care presa le-a atribuit unei mișcări religioase resurecționiste. Mai recent, în zona Lhye, din împrejurimile deluroase ale localităților Denbigh și Mold, au avut loc numeroase întâlniri neobișnuite, cea mai de seamă petrecându-se în aprilie 1984, când armata a invadat satul Llangernyw, din Clwyd, după ce localnicii semnalaseră prăbușirea în timpul nopții a unui obiect masiv, de formă ovală și de culoare purpurie.

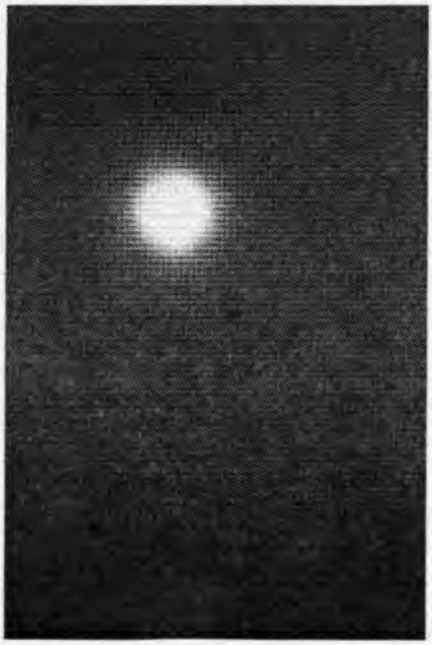

Fotografia executată de Ian Mrzyglod în 1976, în care a fost surprinsă imaginea tipică luminilor zărite la Warminster, în Wiltshire, și în alte locuri cu apariții de O.Z.N.-uri. La Warminster se află mulți stimuli artificiali cum sunt farurile vehiculelor armatei, reflectoarele și elicopterele.

Totuși cea mai prielnică ar putea fi regiunea rurală de coastă la apus de Milford Haven, unde – în februarie 1977 – s-au dezlănțuit cele mai vaste valuri de apariții misterioase dintre toate câte au fost înregistrate vreodată în Marea Britanie și au constituit subiectul a nu mai puțin de trei volume, un record – probabil – în cazul unui singur eveniment de genul acesta.

Cazul a fost declanșat de descoperirea la sol a unui obiect argintiu de către o școală din apropiere de Broad Heaven. Primii care au observat au fost copiii de la școală, de aceea s-a acordat mare atenție celor povestite de ei. Totuși au existat unele îndoieli provocate de o mașină agricolă neobișnuită de la o fermă din perimetrul respectiv. Printre martorii oculari

se afla și fiul unui șef de escadrilă de aviație a forțelor aeriene de la Brawdy, o bază locală a N.A.T.O. Tatăl a socotit credibilă mărturia depusă de fiul său. Ulterior, cercetătorii care analizaseră acest caz, precum și altele ivite pe parcurs, au diminuat importanța lor; publicitatea făcută a dus la descoperirea mai multor altor martori, care altminteri ar fi rămas – probabil – necunoscuți.

În august 1980 câteva cercuri au apărut în lanurile de ovăz de la Westburry, în Wiltshire. Nimeni nu le–a văzut formându–se. Nedumeriți, fermierii au atras atenția, determinând lansarea unor invstigații de către cercetătorii O.Z.N.–ologi în frunte cu Ian Mrzyglod și Terrence Meaden, fizician. Spațiul circular cu recolta culcată la pământ constituia o atacție care curând a devenit curentă prin apariția unor cercuri asemănătoare în toată regiunea Wessex–ului, în lunile de vară.

Tipic este cazul petrecut la 17 martie 1977. O familie călătorea cu automobilul de la Dale spre Broad Heaven, la apus de Haverford West, când – deodată – a observat că era urmărită de o sferă galbenă, incandescentă. O bucată de vreme motorul a încetat să funcționeze, ca și farurile mașinii.

S–au înregistrat și întâlniri cu făpturi stranii. În primele ore ale zilei de 19 aprilie, un obiect oval a aterizat pe un teren de la Little Heaven din care au descins mai multe siluete, în îmbrăcăminte de plastic alb. Erau înalte, cu brațe lungi care se bălăbăneau și au fost văzute pătrunzând în niște galerii subterane folosite ca depozit de bombe nucleare.

Cărările care brăzdează în zig–zag zona de coastă sunt înguste și primejdioase în timpul nopții. De pe cărăruile din vârfuri se pot viziona privelişti spectaculoase pe lumină, dar este periculos să te aventurezi pe întuneric. O bună bucată de vreme s–a crezut că la Stack Rock, o fâșic de pământ pe coastă, la vest de Talbenny, s–ar afla o bază de O.Z.N.–uri. Bănuielile au fost stârnite de mărturiile conform cărora O.Z.N.–uri ar fi zburat în această zonă, peste crevasele infestate de păsări. Și mai bizare au fost zvonurile despre tuneluri care, pornind de aici, ar duce direct la bazele N.A.T.O. Ele oferă totuși un motiv pentru aceia care scrutează bolta cerului.

Warminster, Wiltshire

Prin anii '60, numele de Warminster a devenit, în lumea întreagă, sinonim cu O.Z.N. Acest oraș de provincie este situat la limita șesului Salisbury renumit pentru vestigiile antice pe care le cuprinde, printre care și faimoasele Stonehenge. El este, totodată, un centru activ de pregătire militară cu elicoptere, unde au loc manevre terestre și lansări de parașutiști, unde sunt folosite reflectoare și altele asemenea care îi îndeamnă pe cercetătorii boltei să fie în permanentă alertă.

Arthur Shuttlewood, un ziarist din partea locului, a publicat o serie de cărți despre ciudatele întâmplări petrecute în această regiune situată cam la o sută de kilometri sud–vest de Londra, când „obiectul de la Warminster" a devenit celebru după apariția sa în 1965. Deoarece în multe din întâmplările care au avut loc aici a fost implicată o sferă portocalie de lumină ce se rostogolea pe cer, ea a fost numită popular „mingea de chihlimbar".

Aici este căminul acelora care scrutează cerul. Prin anii '60, când mișcarea hippie se afla la apogeu, dealurile din zonă rareori nu găzduiau cercetători ai stelelor; iar pe hambarele din împrejurime se pot vedea încă și astăzi însemnele mâzgălite de vizitatorii de atunci. Hippie noii epoci continuă să se adune în această zonă.

Tipic pentru întâmplările petrecute aici a fost apariția, la 8 octombrie 1965, a veșnicei sfere portocalii, care s–a apropiat de un vehicul al cărui motor s–a oprit, iar farurile au început să clipească întocmai flăcării lumânărilor.

În afară de aparițiile observate, mulți oameni din această

Părerile sunt împărțite asupra modului cum sunt falsificate cercurile din lanurile cultivate. Mulți falsificatori au recunoscut ca atare fapta lor. Înainte de publicitatea dezlănțuită în 1989, cel mult o sută de asemenea cercuri erau descoperite. De atunci numărul lor s–a înmulțit de multe ori și au căpătat forme tot mai vaste. Unii cercetători susțin că majoritatea acestor spații tot mai complexe sunt falsuri, cercurile adevărate fiind relativ simple și reduse ca număr. Până la dovada contrarie, orice asemenea loc circular trebuie considerat drept o mistificare. Un indiciu l–ar constitui spațiul mic, rotund, din centrul cercului, care poate însemna că acolo a fost înfipt un stâlp de sprijin, de care a fost fixat un lanț sau o funie cu ajutorul cărora s–a trasat forma circulară, culcând la pământ spicele din lan. În felul acesta a fost înfăptuit falsul cerc de la Mansfield, Nottingamshire, în iulie 1989.

parte a ținutului Wiltshire au întâmpinat de–a lungul anilor dificultăți cu mașinile lor. S–au semnalat în repetate rânduri duduit sau zumzete de motor, rafale violente de vânt iscate din senin. Există, de asemenea, informații despre suprafețe pe care culturile au fost în mod ciudat culcate la pământ,

fără un motiv aparent. O comunicare în această privinţă era semnalată de o astfel de suprafaţă pe care cerealele fuseseră abătute într–o formă asemănătoare unui evantai.

Uneori falsificatorii ce pătrund tainic într–o fermă dau dovadă de multă şiretenie. Ei calcă pe urmele lăsate de roţile tractoarelor pentru a ascunde urmele paşilor, pătrund pe căi dosnice, pentru a–i păcăli pe cercetători şi camuflează orificiile trădătoare ale stâlpilor. În felul acesta au procedat când, în iulie 1990, au făurit falsul cerc de la Lower Peover, în Cheshire. Au fost descoperite orificiile din pământ acoperite cu paiele culturii abătute, semn neîndoios al înşelătoriei. Mulţi cercetători însă au fost păcăliţi, declarând că cercul este autentic!

În contextul social dat nu surprinde faptul că zona din jurul Warminster–ului concentrează acum acel fenomen al „cercurilor din lanuri", care poate fi depistat în jurul oraşului sau ceva mai la sud, în regiunea Hampshire, mai în fiecare vară. Într–un anumit sens ele par a fi rezultatul unui fenomen natural încă neelucidat, care s–a petrecut dintotdeauna în zonă şi continuă să făurească încă şi în zilele noastre suprafeţe circulare defrişate în mod misterios. Pe de altă parte, această zonă a atras mulţi escroci de–a lungul anilor, care acum falsifică cercurile din lanuri. Lucrul acesta este posibil – de ce nu? Căci în momentul de faţă atenţia cercetătorilor este

captată de renumele Warminster–ului, ca leagăn de O.Z.N.–uri. În 1992, B.U.F.O.R.A. a recunoscut că una din cele mai faimoase fotografii ale „obiectului" de la Warminster, care a provocat mare vâlvă pe plan național și internațional, era – de fapt – un fals!

Fără îndoială, acesta este un loc foarte potrivit pentru scrutarea cerului și fiți încredințați că în perioada mai–august, propice apariției spațiilor circulare din lanuri, nu veți fi singuri. Dealurile, cum sunt Cradle Hill și Cley Hill, dețin poziții favorabile cercetării boltei. Dacă nu veți avea șansa apariției unui O.Z.N., activitatea militară intensă care se desfășoară aici vă va stimula capacitatea de a depista O.Z.N.–uri.

Dealurile Pennine

Cercetătorul Paul Devereux consideră că există indicii plauzibile care lămuresc de ce diferitele locuri din Anglia reprezintă puncte majore de apariții ale O.Z.N.–urilor. El a localizat falii care brăzdează scoarța în fiecare din aceste puncte și crede că lucrul acesta constituie un argument serios în sprijinul teoriei sale cu privire la „luminile pământului". Studiile sale au relevat că triunghiul mlăștinos cuprins între orașele Leeds, Manchester și Sheffield, situat pe înălțimile dealurilor Pennine, constituie de departe cel mai important loc din acest punct de vedere.

O echipă intitulată „Proiectul Pennine", din care făceau parte Devereux, cercetătorii săi din domeniul „luminilor pământului" și O.Z.N.–ologi din nord, ca – de pildă – Andy Roberts și David Clarke, au redactat o listă completă care cuprinde aparițiile luminilor misterioase de–a lungul vremurilor, menționate și în cărțile de

Crăpătura iscată în bocancul ofițerului de poliție Allan Godfrey după întâlnirea neobișnuită cu un O.Z.N. ce plutea deasupra orașului Todmorden, din West–Yorkshire, în noiembrie 1980. El a pierdut cunoștința timp de zece minute. Ulterior, sub hipnoză, a istorisit că a fost răpit și examinat medical.

istorie. Primii care au văzut aceste lumini le–au pus pe seama vrăjitorilor sau a demonilor. Drumul care străbate valea Longendale, la est de Manchester, face o buclă cunoscută sub numele de „Cotul diavolului", unde de secole apare o lumină misterioasă (din care cauză își trage și numele). Mai la nord, lângă Burnley, se află „blestematul" deal Pendle unde odinioară presupusele vrăjitoare erau închise în butoaie care apoi erau date de–a rostogolul la vale pentru a le pune la încercare. Aceea care supraviețuia era socotită vinovată cu certitudine. Astăzi, de bună seamă, aceste lumini sunt altfel interpretate.

O remarcabilă fotografie a zonei Pennine, bântuită de O.Z.N.–uri – literal un omuleț verde! Fotografia a fost realizată de un ofițer de poliție care traversa zona mlăștinoasă de la Ilkley, West–Yorkshire, devreme, într–o dimineață de decembrie 1987, când o siluetă a apărut în fața sa. El a apucat să facă o fotografie înainte ca silueta să se refugieze într–un obiect în formă de disc, care a dispărut în văzduh. Martorul ocular a ținut să–și păstreze anonimatul și nu a pretins bani pentru fotografia sa.

A fost examinat de un medic psihiatru care prin hipnoză l–a făcut să retrăiască momentele întâlnirii. A rezultat o povestire cu o răpire. Fotografia a fost declarată reală după ce a fost examinată de specialiști, printre care și aceia de la laboratorul Kodak. Fotografia prezintă o siluetă înaltă de vreun metru și 25 centimetri, dar nici un analist nu a putut preciza dacă ea era a unui extraterestru, a unui manechin sau vreun glumeț costumat.

Unul din cele mai bune rapoarte britanice redactat în 1914 se referea la Pendle Hill. La 9 martie 1977, la ora 3 și 10 minute dimineața, doi muncitori de fabrică se aflau cu mașina în apropiere, când un obiect colorat, care duduia, s–a prăbușit din nori pe deal, blocându–le motorul și întrerupându–le luminile. Îngroziți, cei doi oameni au simțit o puternică presiune exercitată asupra creierelor de energia electrică statică dezlănțuită. Iar groaza lor a fost cu atât mai mare cu cât pielea pe brațe li s–a încrețit, ochii au început să lăcrimeze, iar părul de pe cap li s–a zbârlit. Nu e greu de imaginat cum erau interpretate asemenea întâmplări în secolele trecute.

Pe aceste dealuri s–au consemnat, de asemenea, numeroase cazuri de întâlniri neobișnuite și de răpiri efectuate de O.Z.N.–uri. Cazul cel mai celebru s–a petrecut în noiembrie 1980, când ofițerul de poliție Alan Godfrey a fost reținut zece minute – în timp ce patrula prin periferia orașului Todmorden – de către un obiect masiv, oval, care se rotea. Obiectul a marcat suprafața umedă a drumului cu un semn circular, asemănător acelora descoperite în lanurile de cereale.

Uneori pe fotografie apare, nu se știe de unde, o imagine misterioasă. Aceasta e fotografia fiicei unui pompier din Cumbria. În momentul expunerii fetița era singură, dar la developare în spatele capului ei a apărut o siluetă ce pare îmbrăcată în costum spațial. Nu pare a fi rezultatul unei duble expuneri și nu s–a putut găsi explicația misterului.

Au mai fost o mulțime de alte apariții care nu s–au bucurat de publicitate, dar cărora O.Z.N.–ologii le acordă atenție deosebită. Deși O.Z.N.–urile pot fi depistate practic

din orice punct al acestei regiuni, este bine să se țină seama de unele lucruri.

În cele mai frecvente cazuri, cele mai interesante apariții au loc între miezul nopții și zorii zilei, mai ales în jurul orei 3 dimineața. De asemenea, împrejurimile urbane ce domină regiunea nu oferă cele mai recomandabile puncte de investigare a boltei, deși în zona mlăștinoasă din imediata apropiere a orașelor Oldham și Rochdale s–au petrecut mai multe întâlniri neobișnuite, inclusiv aceea când o mașină a poliției s–a angajat la urmărirea așa–numitului „elicopter misterios", care de fapt era un O.Z.N. tipic, în formă de „sferă de lumină".

Dealurile de la nord de Leeds, îndeosebi cele din jurul localităților Ilkley, sunt recunoscute pentru frecvența aparițiilor misterioase și oferă unele puncte ideale pentru stabilirea de observatoare folosite la investigarea boltei, pe unul din drumurile care străbat dealurile Pennine, între Manchester și Sheffield, unde împrejurimile cu aparență dezolantă constituie „rezervoare" binecunoscute căutătorilor de O.Z.N.–uri.

Totuși, locul cel mai indicat dintre toate câte sunt, selectat pe baza numărului de apariții recente, pare a fi valea Rossendale, de la limita ținutului, care se întinde pe o fâșie îngustă de la Rawtenstall, în Lancashire, dincolo de granița ținutului Yorkshire, spre Todmorden. În această zonă, redusă ca dimensiune, s–a înregistrat un șir întreg de apariții, printre care aceea a unui O.Z.N. deasupra rezervorului de la Helmshore, cu toate elementele caracteristice – lumini misterioase, reaterizare la un alt rezervor de la Weir, „lumini de pe pământ" incandescente evoluând deasupra mlaștinii de lângă Bacup, mai multe răpiri, apariția de homunculi, pierderea noțiunii temporale, în Todmorden și zona înconjurătoare.

Unii O.Z.N.–ologi susțin că cel mai bun amplasament de observație este fostul teren de vânătoare, nefolosit în prezent, aparținând unei mici comunități din valea Stacksteads, imediat la vest de Bacup. Aici au avut loc unele întâmplări deosebite cu O.Z.N–uri, iar eu sunt puțin cam îngrijorat din pricina faptului acesta. Căci eu m–am născut și am crescut la Stacksteads, iar renumele acestei localități ca punct major unde se concentrează activități misterioase îmi creează senzația cam neliniștitoare, că de atunci O.Z.N.–urile mă urmăresc neabătut.

Partea a III–a
Colectarea dovezilor

5. De strajă pentru descoperirea cercurilor

De mai mulți ani și–au făcut apariția în lanuri cu diferite culturi niște spații circulare, rezultate parcă în urma unor vârtejuri. Ele au fost semnalate prima oară în Queensland, Australia, pe la mijlocul anilor '60, dar și în zona Warminster, din Anglia, cam în aceeași perioadă și au fost puse – de unii – pe seama O.Z.N.–urilor, din cauza formei circulare care sugera spațiul ce putea fi defrișat de o „farfurie zburătoare". De remarcat că ambele zone sunt vestite pentru aparițiile de O.Z.N.–uri, în mod curent. Însă, de regulă, ele erau descoperite de fermierii nedumeriți. În prezent se cunoaște că spații circulare pe câmp au fost înregistrate de istorie încă din secolul al XVI–lea. Totuși, ele au devenit parcă mai răspândite începând de prin 1980, când descoperirea câtorva „cercuri" în apropiere de Warminster a declanșat o activitate națională, apoi internațională, de cercetare.

Numărul lor a crescut aproape an de an. La început lucrul acesta s–a datorat, aparent, interesului stârnit în rândul populației, din ce în ce mai mulți oameni îndeletnicindu–se cu depistarea acestor spații circulare (mai ales din văzduh de unde erau mai ușor depistate). Până în 1988 au fost descoperite zeci de asemenea spații, unele dincolo de limitele ținutului Wessex (Hampshire și Wiltshire), câteva chiar și dincolo de granițele Angliei.

În nouă din zece cazuri ele erau simple cercuri izolate, în interiorul cărora recolta fusese culcată sau smulsă, plantele în perimetru rămânând întregi, neatinse. Ele aveau un aspect

Fotografia îl prezintă pe Colin Andrews, unul din cei mai cunoscuți cercetători ai fenomenului reprezentat de cercurile din lanuri care a sosit la fața locului imediat după O.Z.N.–ologul de seamă Ian Mrzyglod și omul de știință Terrence Meaden. Colin Andrews este, împreună cu Pat Delgado, autorul unui bestseller apreciat, intitulat *Dovezile circulare*, publicat în 1989. Andrews pare convins că forțe necunoscute și, posibil, unele energii inteligente se află în spatele acestui fenomen misterios. El respinge părerile majorității oamenilor de știință de la B.U.F.O.R.A. care susțin că aceste spații din holde sunt fie falsuri, fie efectul unor fenomene meteorologice.

supranatural, parcă o forță s–ar fi pogorât din ceruri și ar fi imprimat forma circulară. Totuși, în mod evident, ele nu erau rezultatul acțiunii unei inteligențe extraterestre.

Experții O.Z.N.–ologi au respins teoria intervenției unor extratereștri pentru simplul fapt că nimeni nu a văzut încă asemenea ființe. Un grup de oameni de știință în frunte cu dr. Terence Meaden, a elaborat teoria, susținută și de B.U.F.O.R.A., conform căreia un puternic vârtej de aer putea acționa ca un tornado și, la adăpostul unui deal, imprima o

mișcare ca de tirbușon asupra unui teren plat, cultivat. Este posibilă și apariția unui câmp electric care, ionizând aerul, a putut da naștere unei mase circulare incandescente, și care – învârtindu–se în deplasare – putea crea în mod firesc impresia unui O.Z.N.

Teoria a făcut vogă până în vara anului 1989, când totul s–a schimbat. Atunci s–au constituit diferite grupuri de cercetători care se străduiau să acrediteze o nouă teorie, conform căreia cercurile din lanuri erau făurite de entități inteligente ce foloseau forțe necunoscute pentru a ne transmite mesaje adesea interpretate ca având conținut ecologic. Tonul a fost dat de un *bestseller* scris de Colin Andrews și Pat Delgado, ambii cercetători ai fenomenului. Parcă răspunzându–le acestora, numărul cercurilor a crescut, ajungând la câteva sute numai în Anglia, iar forma lor circulară a devenit tot mai complexă, de la inele, la duble inele ca niște haltere, iar mai târziu chiar și „pictograme" foarte sofisticate, care incitau și dădeau frâu liber imaginației să interpreteze în fel și chip descifrarea lor. Totodată ele au stimulat nașterea unei adevărate mișcări a „cercetătorilor de cercuri".

După apariția volumului *Dovezile circulare*, mijloacele de informare în masă au început să se preocupe intens de acest fenomen, iar dezbaterile cu privire la originea lui au avut drept rezultat sute de articole și studii în fiecare vară. Se petrece cam același lucru ca acum 40 de ani când fenomenul O.Z.N.–urilor ocupa spații importante în presa mondială. Sunt destui aceia care fac paralele sociologice fascinante în modul de dezvoltare al celor două fenomene.

Mulți erau încredințați că cele două fenomene se conexează, că cercurile sunt mijlocul cel mai recent prin care O.Z.N.–urile încearcă să intre în legătură cu noi. Referiri frecvente se făceau la activitatea inteligentă în făurirea cercurilor. Aceia car susțineau teoria vârtejului de aer electrizat, afirmau că energia naturală declanșată în felul acesta a dat

Dr. Terence Meaden a lansat o teorie sprijinită de oameni de știință din lumea întreagă, conform căreia ariile circulare sunt rezultatul unui vârtej electric care se abate din spațiu, înșurubându–se ca un tirbușon, peste lanuri. Surprinzător, cel mai important grup britanic de O.Z.N.–ologi, B.U.F.O.R.A., sprijină teoria acestuia, socotind–o o posibilă soluție a uluitorului fenomen. În fotografie, dr. Meaden și Paul Fuller, cercetători de la B.U.F.O.R.A., întreprinzând în comun investigații asupra unui cerc misterios apărut în Wiltshire.

naștere la multe apariții misterioase, chiar dacă nu se formau cercuri pe teren. Ca exemplu, a fost dat cazul „răpirii" lui Alan Godfrey. Lucrul acesta ilustrează că cercurile pot apărea în orice mediu. Într–un caz cercul a fost văzut pe un drum umed, în alte cazuri el a rămas imprimat în zăpadă, pe nisip sau iarbă. Realitatea arată că lanurile constituie locul cel mai propice, căci aici semnele se mențin vreme îndelungată, culturile zăcând culcate la pământ zile, săptămâni, poate chiar până la seceriș. În alte medii cercurile dispar repede, mai înainte ca vreun om să se sesizeze.

Războiul verbal și–a pierdut virulența când au intervenit înșelătorii, care au falsificat cercurile, adesea în forme complexe. Unii dintre aceștia au pretins că au falsificat, în glumă, *toate* sau majoritatea cercurilor. Adepții teoriei

vârtejurilor le–au dat crezare, susținând că adevăratele cercuri erau puține la număr, toate fiind în formă de cerc simplu. Restul, după opinia acestora, erau escrocherii determinate de publicitatea făcută în jurul acestui caz.

Pe lângă cercurile simple, care constituie nouăzeci la sută din cazuri, au fost descoperite și „inele" în lanuri. În cazul acesta cerealele sunt culcate pe o bandă în jurul perimetrului, pe când recolta de la centru rămâne intactă. Cazurile de „inele" sunt rare. În fotografie, un asemenea fenomen tipic petrecut în august 1991, la Somerset, prezentat de Robert Moore.

Dacă intenționați să continuați studiul asupra cercurilor din lanuri, la finele acestui volum veți găsi o listă de cărți pe care vi le recomandăm. Citirea lor vă va ajuta să vă lărgiți orizontul în acest domeniu și asupra problemelor O.Z.N.–urilor în general. Există motive temeinice să se creadă că locurile recunoscute pentru aparițiile de O.Z.N.–uri sunt propice și descoperirii cercurilor. Unii cercetători acordă șanse maxime acelora care își aleg drept punct de observație creasta

unui deal ce predomină o vale cu culturi. Dacă însă vă hotărâți să pătrundeți pe un lan, va trebui să obțineți încuviințarea proprietarului. Cercurile ca atare nu provoacă daune, recolta putând fi culeasă, dar incursiunile neîndemânatice ale căutătorilor de cercuri pot cauza pagube mari, ceea ce îi va îndârji pe fermieri.

Lucrul cel mai indicat este să vă documentați temeinic asupra formării cercurilor. Circa treizeci de oameni au descris cercurile pe care le-au descoperit în lanuri, dar cel mai bine este să vezi cu proprii ochi. Deoarece adevăratele cercuri se

Multe din dovezile prezentate de dr. Meaden au fost culese de pe povârnișurile dealurilor, ceea ce – susține cel menționat – vine în sprijinul teoriei sale cu privire la acest nou fenomen atmosferic descoperit. În fotografie, un asemenea cerc care s-a format pe panta unui deal la Upton Scudamore, Wiltshire, în iulie 1990.

formează cu precădere rapid, în orele premergătoare zorilor (chiar și falsurile sunt comise tot atunci!) este dificilă filmarea lor în acțiune. Dacă vă puteți procura o videocameră – ori un simplu aparat de fotografiat încărcat cu un film care „vede" pe întuneric – și expuneți câmpul suspect la intervale de câteva minute de–a lungul nopții, s–ar putea dovedi un mod ideal de obținere a unor noi probe.

Desigur că genul acesta de cercetare necesită timp și bani, căci este costisitoare. Iar dacă prezența voastră este făcută publică, vă puteți trezi și cu șugubeți dispuși să vă joace feste! Majoritatea cercetătorilor – oameni de știință sau amatori – care se preocupă de cercurile din lanuri – se duc în fiecare vară la un soi de punct stabilit în sudul Angliei de monitorizare a fenomenului, dar există și alte locuri unde pot fi organizate puncte de observare similare. Alăturarea la un asemenea proiect care există deja este, poate, o bună soluție pentru a vă atinge țelul, evitând costurile altminteri

Investigarea unui cerc într–un lan nu este o chestiune simplă. În fotografie, un asemenea cerc descoperit la Warminster, Wiltshire, în iulie 1990, este investigat cu contoare geiger pentru depistarea eventualelor anomalii.

exorbitante. Puteți, desigur, să vă alegeți de unul singur un loc consacrat de observare, nădăjduind că norocul vă va ajuta. Veți putea – cel puțin – observa de la postul din vârful dealului cercurile marcate deja.

Deși de multe ori cercurile din lanuri sunt contrafăcute (ca urmare a publicității făcute acestui fenomen misterios), oamenii de știință au semnalat că uneori modelul de vârtej trasat pe sol este atât de complex, iar plantele sunt culcate într-o formă atât de precis regulată, încât fenomenul nu poate fi rezultatul unei acțiuni mecanice exercitate de om. Fotografia alăturată prezintă împletitura complicată a spicelor din interiorul unui cerc descoperit la Preston Brook, Cheshire, în august 1990. Formarea acestui cerc, care a avut loc în plină noapte, a fost însoțită, probabil, de sunete și lumini ciudate care au fost percepute de oamenii din împrejurimi. Evenimentul s-a petrecut exact în binecunoscuta zonă a Warminster-ului, vestită pentru numeroasele întâlniri neobișnuite cu O.Z.N.-uri, însoțite de acel fenomen inexplicabil al stopării motoarelor la autovehicule.

Calea aeriană este cea mai bună pentru depistarea spațiilor circulare de pe sol, dar ea e costisitoare. Problema poate fi rezolvată prin asocierea mai multor prieteni care împărtășesc același interes și prin angajarea unui avion-charter. Aeroportul Thruxton din Wessex vă poate oferi această soluție.

Sunt încă multe de lămurit în legătură cu spațiile circulare ce apar în lanuri; de aceea, orice nouă inițiativă de organizare a unor programe privind această problemă sunt apreciate de principalele echipe de cercetări constituite. Până în prezent ele s-au limitat să organizeze „pânde", să colecteze eșantioane de sol și de culturi din cercurile deja formate. Trebuie făcut mai mult pentu înregistrarea unor elemente cum ar fi temperatura, presiunea atmosferică locală, câmpurile magnetice – în fapt, orice – înaintea, în timpul și după producerea fenomenului. Este un teren de pionierat și oricine își poate aduce contribuția la defrișarea lui.

Uneori falsul sare în ochi. Nimeni nu va putea contesta că această figură zâmbitoare, trasată în interiorul unui cerc format într-un lan la Wiltshire, în vara anului 1990, nu este altceva decât o înșelătorie ordinară.

Dacă sunteți receptivi, respectați-i pe proprietari și regulile care domnesc la țară. Asociați-vă, ori de câte ori aveți prilejul, cu grupurile deja constituite de cercetători ai fenomenului spațiilor circulare și veți petrece momente fascinante. În prealabil, documentați-vă bine asupra

escrocheriilor comise în această privinţă. Bizuiţi–vă pe amănuntele pe care vi le–am oferit pentru a depista falsurile. Înşelătoriile nu pot fi împiedicate şi este de aşteptat ca ele să se petreacă, având în vedere interesul manifestat de public. Oricine poate fi prins în mrejele înşelăciunii, dar împletind atenţia mărită cu bunul–simţ şi cu abordarea realistă a problemei veţi putea evita capcanele. Porniţi de la ideea că cercul descoperit este o înşelăciune, până veţi obţine dovezi care vă vor contrazice; cu alte cuvinte nu este real decât ceea ce este dovedit ca atare.

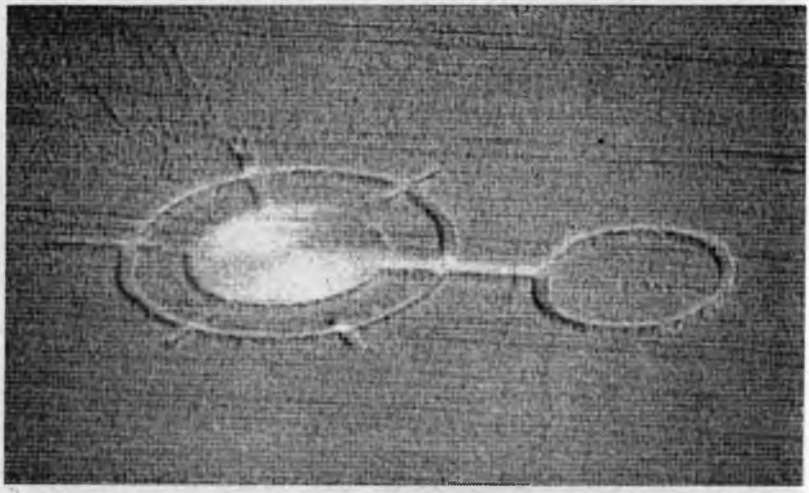

Cercurile complexe din lanuri, uneori adevărate pictograme, sunt considerate dubioase de către cercetătorii serioşi. Unii însă le consideră mesaje lansate de entităţi inteligente. Totuşi, faptul istoric consemnează că toate precedentele înregistrate până în zilele noastre erau cercuri simple, nicidecum pictograme. Şi martorii oculari au confirmat faptul acesta. Aceste modele complexe au apărut după 1989, când intensa publicitate făcută releva posibilitatea implicării unei forţe inteligente.

6. Fotografierea O.Z.N.–urilor

Când vă duceți la unul din punctele O.Z.N. fierbinți recomandate în această carte sau când organizați supravegherea boltei pentru a descoperi cauzele care provoacă spațiile circulare în lanuri, ce trebuie să faceți dacă apare ceva? Bineînțeles, să fotografiați! Dar în această materie este ușor de dat sfaturi, mai greu este să le înfăptuiești.

În această carte veți vedea câteva din cele mai reușite fotografii de O.Z.N.–uri realizate în decursul timpului, precum și câteva care nu merită prea mare atenție. Deși numărul posesorilor de aparate fotografice a crescut spectaculos, iar

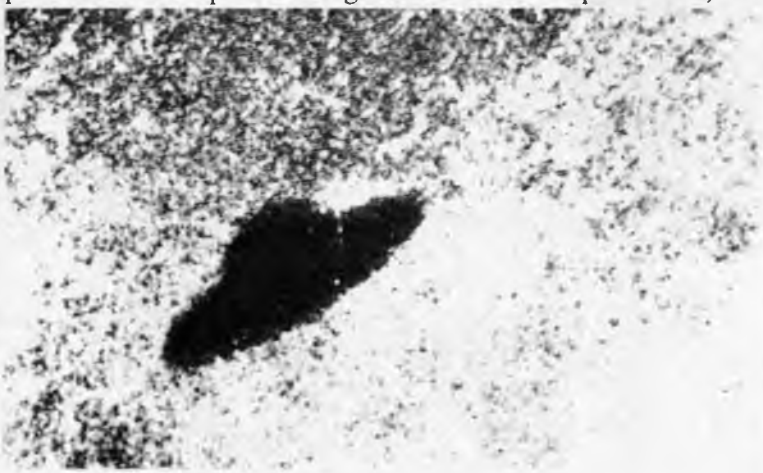

Un O.Z.N. fotografiat deasupa Americii de Sud? Mulți o consideră o imagine reală, dar ea ne oferă un indiciu în analiza fotografiei. Bordura întunecată din jurul presupusului O.Z.N. dezvăluie că de fapt este vorba de un obiect mic fotografiat din imediată apropiere. Dacă ar fi un O.Z.N. nu ar fi mai mare decât roata unei mașini.

În iulie 1952 un val de apariţii misterioase s–a abătut asupra statului Washington, D. C. Ulterior a fost prezentată spre examinare O.Z.N.–ologilor o fotografie care arăta un grup de lumini plutind deasupra clădirii Capitoliului. Ea însă ne dezvăluie un defect al metodei de fotografiere. „Flota" de O.Z.N.–uri deasupra cupolei este creată de reflecţia luminilor de la baza clădirii pe lentila aparatului. Asemenea efecte produse de lentilă sunt obişnuite când se fotografiază în timpul nopţii un peisaj cu surse de lumină.

calitatea peliculei s–a ameliorat substanțial, paradoxal numărul clișeelor cu O.Z.N.–uri prezentate cercetătorilor în ultimele decenii s–a redus. Care sunt cauzele? În mod firesc ne–am fi așteptat să fim inundați de un val de fotografii impresionante, bine focalizate, prezentând obiecte bine definite. Ceea ce – cu rare excepții și acelea suspecte – nu s–a întâmplat.

În ultimii ani sunt mulți aceia care au început să utilizeze camere de înregistrat sofisticate și, ca urmare, au fost prezentate câteva videoclipuri cu O.Z.N.–uri, însă nici unul nu a rămas neexplicat și nici nu s–a dovedit a fi deosebit de impresionant. Dar numărul fotografiilor obișnuite de O.Z.N.–uri se află la cel mai scăzut nivel.

O problemă constituie faptul că ele tind să apară în cursul nopții când foarte puțini au aparatele sau camerele pregătite la îndemână, pentru a putea înregistra cu succes un obiect, în asemenea condiții. Iată de ce este atât de important să fii echipat corespunzător în timpul cercetării boltei. Folosirea filmelor ultrasensibile la lumină redusă și a unui aparat de fotografiat cu diafragmă ultrarapidă sunt condiții obligatorii.

De asemenea, multe fotografii de O.Z.N.–uri nu au drept fundal un peisaj, niște copaci sau clădiri, care ar oferi o perspectivă și ar facilita foarte mult analizarea lor. O fotografie aparent excelentă a unui disc pe fundalul azuriu al cerului gol este aproape nefolositoare, căci nu se poate discerne dacă e vorba de o aeronavă uriașă în depărtare sau capacul roții unei mașini la distanță de un metru, în aer. Determinarea scării într–o fotografie este esențială pentru stabilirea dimensiunilor.

Dacă vrem să fim sarcastici vom spune că în zilele noastre fotografiile de O.Z.N.–uri sunt mai puțin obișnuite și pentru că falsurile pot fi mai lesne depistate. Pe de altă parte, ele nu mai sunt atât de lucrative cum erau odinioară, căci mass–media nu le mai acceptă cu ochii închiși și nu se arată dispusă să le publice fără a pune o serie de întrebări.

În 1962, când grupul B.U.F.O.R.A. a fost constituit în Anglia, Alex Birch – un elev – a fost solicitat să prezinte niște fotografii pe care pretindea că le făcuse din grădina casei sale din South Yorkshire. Pozele, care au provocat o adevărată furtună, au fost prezentate necritic de mass–media, ba chiar și Ministerul Apărării le–a acordat toată credibilitatea.

După trecerea mai multor ani, elevul a recunoscut că falsificase pozele într–un mod foarte simplu: lipise mai multe bucățele de hârtie, de culoare închisă, pe o bucată de geam, fotografiindu–l apoi pe fundalul limpede al cerului, ceea ce crease iluzia dorită! În 1962 nimeni încă nu se aștepta la înșelătorii de genul acesta, iar fotografia a fost acceptată ca o dovadă incontestabilă!

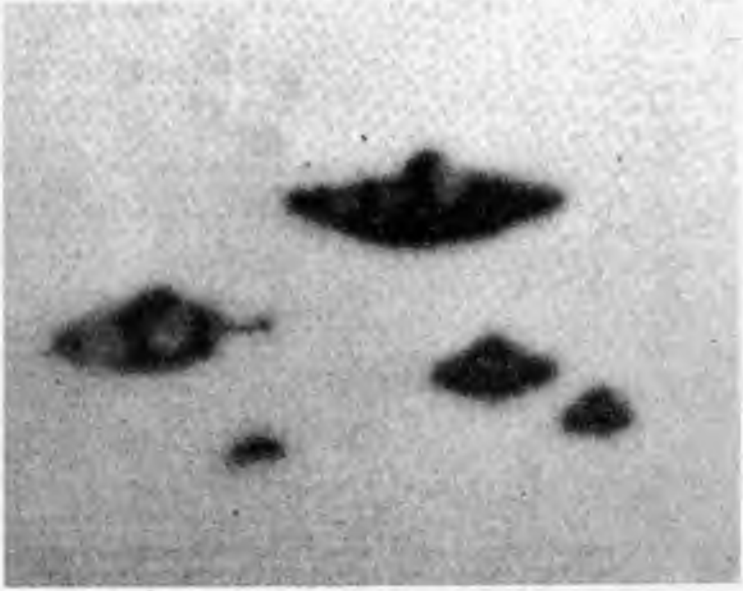

Acestă fotografie a fost făcută de Alex Birch, un adolescent. El a pretins că a realizat–o în 1962, în grădina casei sale, în Yorkshire. Mulți ani de zile ea a fost considerată drept dovadă unică de către O.Z.N.–ologi. Mult mai târziu băiatul a recunoscut că a comis un fals, fotografiind cerul senin printr–un geam pe care lipise O.Z.N.–urile! În zilele noastre o asemenea metodă nu ar mai putea păcăli, probabil, pe O.Z.N.–ologi.

Un sfert de secol mai târziu altcineva a încercat să înșele B.U.F.O.R.A., folosind aceeași metodă: a realizat o fotografie prin geamul unei ferestre. La început șmecheria a prins, mai mulți experți O.Z.N.–ologi lăsându–se înșelați. Acum însă majoritatea cercetătorilor erau puși în gardă și nu puteau fi trași pe sfoară. Ei au folosit tehnici sofisticate pentru verificarea imaginilor și astfel falsul a fost dat repede în vileag.

Astăzi, când tehnica efectelor speciale s–a perfecționat și a căpătat amploare, falsuri realizate prin dublă expunere sau prin suprapunere de negative pot genera niște înșelătorii incitante, foarte greu de demascat. Tocmai de aceea fotografiile de O.Z.N.–uri nu mai sunt întâmpinate cu încrederea care li se acorda cândva.

Când N.A.S.A. a lansat sonde spațiale pentru investigarea unor planete aflate la foarte mare depărtare, precum Jupiter și Saturn, camerele montate în ele nu puteau fi recuperate. A fost inventată o tehnică cu ajutorul căreia imaginea era transformată în impulsuri electronice, care erau transmise pe pământ unde erau reconstituite la computer. Aceeași tehnică folosită la verificarea fotografiilor poate da în vileag detalii nebănuite, invizibile altminteri (ca de exemplu fire foarte subțiri folosite la fixarea modelelor). Însă prelucrarea fotografiilor de O.Z.N. cu ajutorul computerului este costisitoare și puține laboratoare vor fi dispuse să cheltuiască timp și bani pentru a vă acorda asistență. Ori de câte ori a fost folosită această tehnică ea s–a dovedit foarte eficientă, demolând unele din cele mai respectate cazuri. Alte cazuri (cum a fost McMinnville și insula Trinidad) au rezistat testelor.

O fotografie a unui disc surprins deasupra orașului Madrid, în Spania, a fost considerată timp de mulți ani ca fiind reală. Prelucrată la computer s–a relevat ceea ce unii susțin că este un fir de care fusese atârnat modelul expus. Tehnica actuală sofisticată de investigare a acestor cazuri de O.Z.N.–uri, elimină posibilitatea falsurilor.

Astăzi, cele mai obișnuite poze cu O.Z.N. sunt acelea

O altă fotografie cu probleme, făcută la Rochdale, în zona Pennine, în 1975, de către un polițist. Oare presupusul O.Z.N. este o pasăre, ori semiluna? Sau este un obiect în formă de cupolă, nu prea deosebit de forma căștii polițistului? Judecați și dvs.

care sunt prezentate cu explicația că detaliile de pe negativ au fost surprinse fără știrea autorului și că „au apărut" la developarea filmului; ceea ce provoacă imediat suspiciuni. Aproape totdeauna s-a stabilit că este vorba de un defect de prelucrare

7. Recunoașterea O.Z.N.–urilor

CELE MAI OBIȘNUITE ȘASE TIPURI DE O.Z.N.

„Mingea de chihlimbar"

DESCRIEREA. O sferă mică, dar distinctă, de lumină, mai mare decât o stea sau un punct, de obicei de culoare

Acesta este un cadru al filmului realizat de Peter Day în ianuarie 1973, la Cuddington, la granița dintre Oxfordshire și Buckingamshire. În el se distinge o „minge de chihlimbar" tipică. În dimineața respectivă un avion turbojet a străbătut cerul în zonă și este posibil ca pelicula să fi înregistrat flama ejectată la coada avionului. O.Z.N.–ologii au acordat mare importanță cazului pe care îl consideră un mister încă nerezolvat.

portocalie, galbenă sau roșie. Este zărită adesea la linia orizontului, ori aproape de nivelul solului. Durata: de la câteva secunde la câteva minute.

LOCAȚIA. Este cel mai comun tip de O.Z.N. care poate fi întâlnit mai în toate zonele recunoscute pentru apariția lor. Constituie douăzeci și doi la sută din toate cazurile de O.Z.N.–uri depistate. A fost numit astfel de către cercetătorii de la Warminster, care l–au observat apărând cu regularitate prin anii '60. El a apărut și în alte părți ale lumii, mai ales la Marfa, statul Texas din America, și la Hessdalen, în Norvegia. Acordați atenție liniilor electrice de înaltă tensiune,

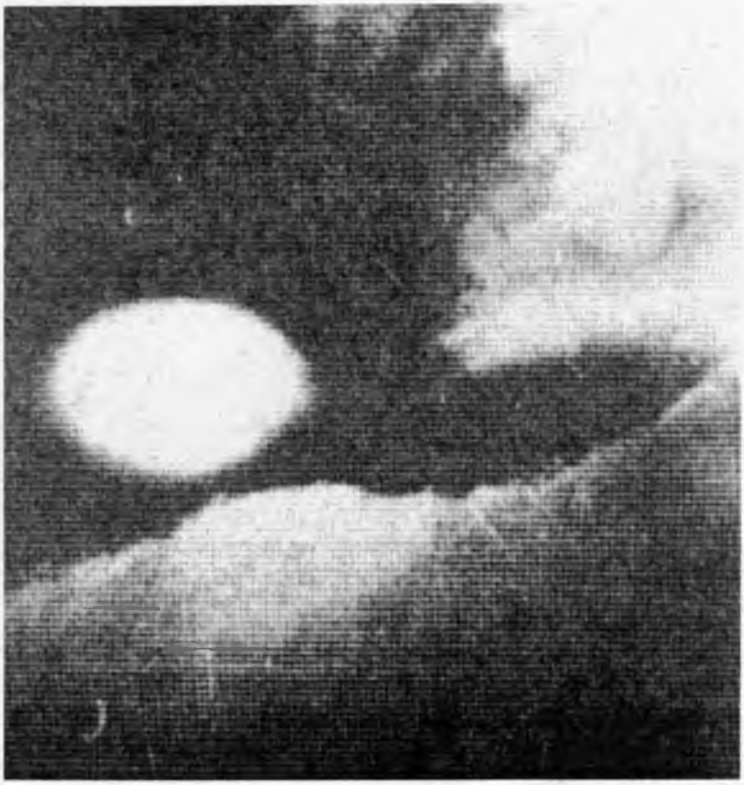

Un O.Z.N. în formă de minge de fotbal zburătoare. Această fotografie a fost făcută în Cumbria, deasupra unei zone unde în luna respectivă au răsărit multe cercuri în lanuri (iulie 1977).

deasupra cărora „mingea de chihlimbar" este văzută adesea rostogolindu–se.

ALTERNATIVE DE O.Z.I. Uneori „mingea de chihlimbar" poate fi rezultatul unui miraj asociat cu razele soarelui. Noaptea, mai ales dacă e staționară, aveți grijă să nu fie efectul razelor de lună care străbat norii sau pătrund prin ceață. Sunt mulți oameni de știință care susțin că fenomenul este, de fapt, un fulger sferic. Acesta însă se produce în condiții meteorologice deosebite (dar nu numai), de furtună dezlănțuită, durează numai câteva secunde și este văzut rostogolindu–se pe sol. Efecte înșelătoare pot produce și sclipirile parașutelor din vecinătatea bazelor militare aeriene.

CE ESTE EA? Datorită dimensiunilor sale reduse se consideră că nu poate fi vorba de o aeronavă pilotată. Cei mai mulți oameni de știință cred că fenomenul se datorează unei energii naturale de origine electrică, încă neidentificată, produsă de forțe terestre sau prin ionizarea atmosferei.

„Mingea de fotbal zburătoare"

DESCRIEREA. Un obiect de forma unui ou sau ovală, asemănătoare mingii de fotbal american sau de rugby. Poate fi zărit ziua și noaptea deopotrivă. Noaptea are culori diferite, culorile albă, roșu aprins sau galbenă, fiind obișnuite. Surprinzător, uneori emană o rază albastră intensă sau purpurie care jenează ochii, ceea ce sugerează lumina în spectru ultraviolet sau infraroșu. În timpul zilei are – de obicei – culoarea cenușie sau albă translucidă. Poate fi văzută câteva minute, rareori mai mult. Provoacă oprirea motoarelor la autovehicule, tulburări fizice la oameni și emite energie (duduit de motor, de pildă).

LOCAȚIA. Sunt prezente în toate zonele recunoscute pentru activitatea O.Z.N.–urilor și constituie paisprezece la sută din totalul aparițiilor. Par să aibă înclinație pentru vehiculele motorizate, atrase parcă de carcasele lor metalice. Majoritatea aparițiilor se petrec noaptea târziu sau în jurul orei două sau trei dimineața. Drumurile izolate, vecinătatea pădurilor sau a unor structuri metalice, ori a uzinelor electrice sunt puncte unde „mingile de fotbal" apar cu predilecție.

ALTERNATIVE DE O.Z.I. Și în cazul acesta fulgerul sferic poate constitui o posibilitate; totuși mai adesea baloanele

de copii pot provoca încurcături. Aceste baloane evoluează lent, în mod obișnuit, iar „mingea de fotbal" tinde la început să zboare lent, apoi dispare printr-o mișcare foarte rapidă sau pe loc (cu sau fără sunet și o explozie de lumină).

CE ESTE EA? Din nou majoritatea oamenilor de știință sunt de părere că e vorba de un fenomen natural. Rareori se poate discerne ceva în genul unei structuri sau al unor ferestre, iar puternica emisie de energie face puțin probabilă existența ocupanților. Este unul din fenomenele cele mai incitante, nelămurite, care stă în atenția continuă a meteorologilor și a fizicienilor preocupați de atmosferă.

O.Z.N. în formă de „trabuc"

DESCRIEREA. Un obiect alungit de formă cilindrică sau de trabuc, care în mod obișnuit este depistat ziua. De culoare argintie sau de metal polisat, adesea s-a semnalat că avea un șir de ferestre sau de hublouri și nu de puține ori s-a susținut că emana un jet de flăcări prin partea posterioară. Vizibil, de regulă, câteva minute, uneori mai mult.

LOCAȚIA. Constituie cam șaisprezece la sută din cazurile

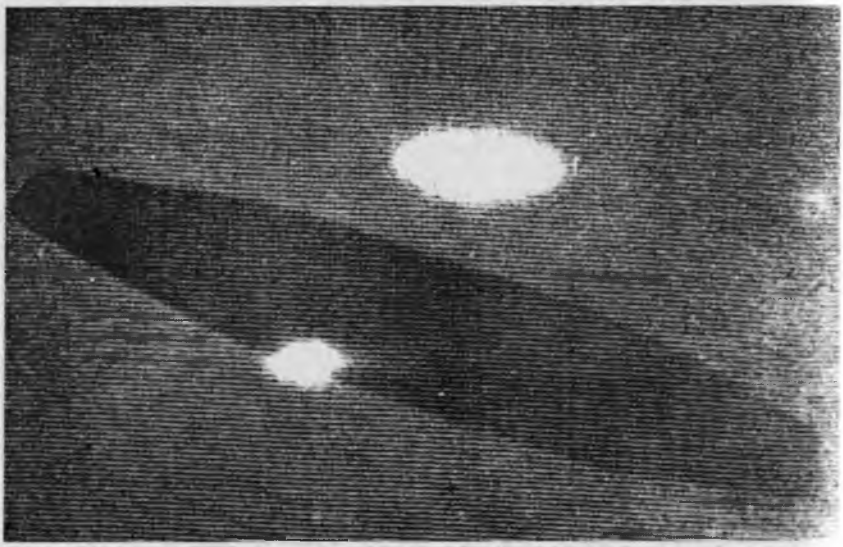

„Trabucul" fotografiat de George Adamski, a cărui autenticitate e contestată de unii. Alții îl consemnează ca un simplu caz.

de apariții semnalate. Este mai puțin obișnuit în zonele cu activitate de O.Z.N.–uri recunoscute (deși nu este exclus) și este posibilă întâlnirea lui oriunde, la întâmplare. Adesea zboară la înălțime, în văzduh; rareori produce efecte asupra oamenilor sau vehiculelor. Poate fi zărit în asociere cu alte tipuri de O.Z.N., emițând obiecte (ca, de pildă, „păr de înger") sau permițând unor O.Z.N.–uri să pătrundă în trupul său. De aceea oamenii de știință îl numesc „navă–mamă".

ALTERNATIVE DE O.Z.I. Sursa cea mai posibilă de eroare o constituie fuselajul avioanelor când reflectă lumina puternică a soarelui. Printr–un efect optic aripile devin invizibile, lăsând vederii corpul în formă de cilindru sau trabuc. Diferite aeronave sau dirijabile privite din unghi potrivit oferă alte posibilități de eroare. Noaptea (rareori ziua) resturi de sateliți care pătrund în atmosferă formează un șir incandescent, care se poate înlănțui în mintea aceluia care le zărește, creând impresia unei forme alungite asemănătoare trabucului. Pot fi zărite și flăcări prin frecarea rămășițelor cu aerul din atmosferă.

CE ESTE ACESTA? Dacă statutul de O.Z.N. este stabilit ca fiind real, structura este percepută ca o masă amorfă, mulți cercetători O.Z.N.–ologi considerând că este vorba de o aeronavă de origine necunoscută. Unii cercetători susțin că ar fi vorba de nave–părinți de dimensiuni considerabile, care lansează obiecte mai mici în formă de „farfurie". Alții, mai circumspecți, sunt de părere că „trabucul" este doar extremitatea plutitoare a „mingii de fotbal", rezultatul probabil

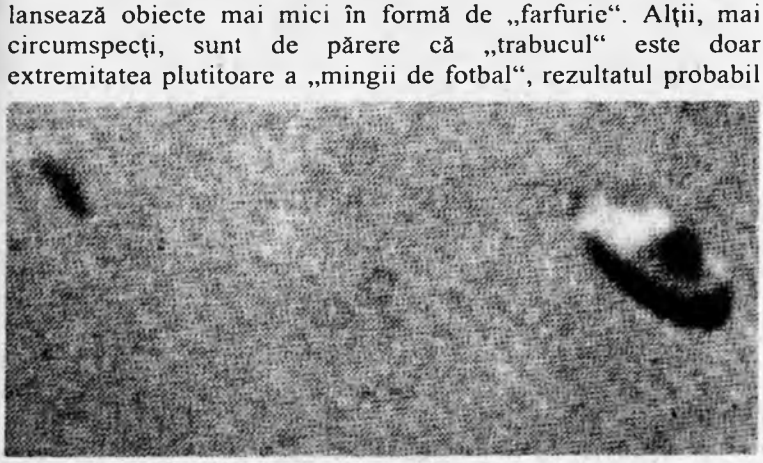

O.Z.N.–ul în formă de „farfurie răsturnată" este ilustrat în această fotografie realizată în Peru.

al efectului de rotație gravitațională, ori a unghiului de perspectivă.

„Farfuria răsturnată"

DESCRIEREA. De obicei seamănă cu o farfurie mare răsturnată cu fundul în sus, cu baza plată și partea superioară boltită, pe care uneori se poate găsi un fel de turnuleț sau o lumină. Lumini pot apărea și la bază, dar adesea este o masă întunecată, fără nici o lumină. Se prezintă ca un obiect metalic în timpul zilei sau ca un șir de lumini care se rotește în timpul nopții. De obicei este zărită ziua, noaptea neputând fi depistată decât dacă apare pe un fundal întunecat care permite reliefarea formei.

LOCAȚIA. Foarte obișnuit în America de Nord și de Sud în majoritatea punctelor cu activitate de O.Z.N.–uri, mai puțin în alte locuri. Reprezintă opt la sută din toate cazurile de apariții de O.Z.N.–uri. A fost văzut frecvent în anii precedenți, mai puțin în prezent. După 1970 nu au mai existat fotografii cu acest tip de O.Z.N. Din zona Pennine, din Anglia activă cu O.Z.N.–uri, s–au semnalat mai multe apariții în triunghi cu mai multe „mingi" la partea inferioară, la fel cu aceea care a avut loc cu patruzeci de ani în urmă în S. U. A. despre care a informat George Adamski, la vremea respectivă. Este depistat în mod obișnuit la distanță, mai ales deasupra munților, rareori mai aproape. Aterizări au fost consemnate în procentaj ridicat.

ALTERNATIVE DE O.Z.I. Aeronavele oferă cele mai obișnuite surse de eroare, mai ales noaptea când luminile, în anumite cazuri, pot făuri iluzii optice. Și avioanele sau baloanele folosite pentru publicitate, care evoluează lent și silențios (pentru că li s–a întrerupt motorul sau li s–a redus turația), privite din unghi neprielnic pot înșela ochiul.

CE ESTE EA? Dacă O.Z.N.–ul a fost depistat ziua și, deci, a fost identificat cu certitudine, există mari șanse ca el să fie o aeronavă structurată. Fotografiați–o! Este cu putință ca acesta să fie un aparat militar secret (de exemplu, un avion–spion telecomandat). Cazurile acestea însă sunt foarte greu de explicat plauzibil, fără a recurge la extratereștri. Dar ele sunt rare în prezent.

„În formă de Saturn"

DESCRIEREA. Acest O.Z.N. este numit așa pentru că seamănă cu planeta Saturn. Întocmai ei, sfera este înconjurată la ecuator de un inel sau de o dugă care o desparte în două emisfere în formă de cupolă, una deasupra cu creștetul în sus, cealaltă răsturnată, dedesubt. Un tip de O.Z.N. întâlnit mai ales în timpul zilei, rar noaptea, cu aspect întunecat sau argintiu. Atunci când a fost zărit noaptea s–a constatat că emite din interior o fâșie de lumină (ca un far), în multe cazuri.

LOCAȚIA. Acesta se lasă până aproape de nivelul solului mai adesea decât O.Z.N.–ul în formă de „farfurie răsturnată" (cu fundul în sus). A fost subiectul unor întâlniri neobișnuite când s–au înregistrat unele fenomene ciudate – tulburări fiziologice provocate martorilor oculari, stoparea motoarelor vehiculelor, pierderea noțiunii de timp etc. În aceste cazuri, adesea a fost văzut deplasându–se încoace și încolo sau rotindu–se în jurul său. Reprezintă cam 11 la sută din cazurile de O.Z.N.–uri semnalate. A fost întâlnit în diferite zone, mai ales în apropierea apelor.

ALTERNATIVE DE O.Z.I. Baloanele, al căror contur a fost ușor deformat, pot fi confundate cu acest tip de O.Z.N. care plutește lent sau se mișcă ușor în derivă. Stewart Campbell, cercetător, este de părere că uneori mirajul dublu format la nivelul solului poate înșela ochiul, apărând ca un O.Z.N. de genul acesta.

CE ESTE EL? Datorită aspectului său de obiect artificial este considerat ca fiind o structură construită, iar cercetătorii care agrează teoria vârtejului electric nu exclud posibilitatea ca el să fie cauza spațiilor circulare din lanuri. De asemenea, aceștia sunt de părere că praful pe care îl suge împreună cu vârtejul provocat de aer creează conturul tulbure, difuz, care a fost observat în jurul brâului obiectului structurat cu înfățișarea planetei Saturn. De regulă, acest gen de O.Z.N. se rotește, ceea ce – susțin acești cercetători – împreună cu vârtejul, cu sunetul de motor, descărcările electrice și luminile incandescente sprijină teoria lor. Dacă ceea ce susțin aceștia corespunde realității, atunci este vorba de o energie nedetectată până în prezent, de un fenomen foarte rar, de mare forță și potențial primejdioasă.

„Triunghiul“

DESCRIEREA. Este un obiect triunghiular sau conic. În timpul zilei este văzut de obicei ca o masă argintie sau întunecată ce evoluează lent și care poate fi urmărit cu privirile minute în șir. Noaptea, când își face apariția în mod obișnuit, este detectat după luminile de poziție amplasate în triunghi. Culoarea diferă.

LOCAȚIA. Apare relativ rar, constituind cam opt la sută din O.Z.N.–urile depistate. Au fost semnalate apariții, în valuri, în Africa și în Europa Centrală, în zonele recunoscute cu activitate de O.Z.N.–uri. Valul recent semnalat în Belgia a urmat unui fenomen similar petrecut pe la mijlocul anilor '80, la nord de New York. Ulterior, un val mai îndelungat a fost semnalat în Anglia centrală, în ținuturile Cheshire, Staffordshire și Leicester. A fost zărit în văzduh, la nivelul solului, dar foarte rar pe sol. Este văzut mult mai frecvent noaptea.

ALTERNATIVA DE O.Z.I. În timpul zilei baloanele pot fi confundate cu acest tip de O.Z.N., datorită faptului că evoluează foarte lent și pot fi urmărite timp îndelungat cu privirile.

CE ESTE EL? Mulți sunt de părere că acest O.Z.N. este, de fapt, un „nou tip de avion secret Stealth.

Tipul de O.Z.N. în formă de triunghi seamănă cu un balon uriaș ce evoluează la mare înălțime.

8. Nu sunteți singur

Personalități faimoase au fost martori oculari la evenimente în care au fost implicate O.Z.N.–uri.

Milioane de oameni au văzut O.Z.N.–uri, între aceștia aflându–se diferite categorii – politicieni, gospodine, astronomi etc. Printre ei se numără câteva personalități celebre. În continuare vom expune relatările a trei personalități și s–ar putea ca experiența lor să vă servească să lămuriți propriile nedumeriri. Dacă și dumneavoastă veți avea parte de o întâmplare asemănătoare, veți ști măcar că nu sunteți singur.

MICHAEL BENTINE, ACTOR

Acolo, unde este un Foo

Spre finele celui de al doilea război mondial, acest actor, celebru în prezent, era membru al faimoasei trupe de comedie „Goons" și în același timp ofițer de contraspionaj, afectat pe un bombardier al escadrilei 626. Iată ce mi–a povestit că i s–a întâmplat după un raid întreprins deasupra localității Peenemunde unde se afla stabilită baza nazistă de dezvoltare a armelor secrete:

„Trei sau patru echipaje înapoiate din raid mi–au povestit același lucru și anume că fuseseră urmăriți de o lumină care pulsa și care a dat ocol avioanelor în care se aflau. «Vreți să spuneți că ați întâlnit „focul sfântului Elmo"?», le–am zis eu, dar ei au respins, răspunzându–mi: «Nu, nu, cu toții am văzut». Toți exprimau convingerea că era o armă. «V–a făcut ceva?», i–am întrebat eu, iar ei mi–au răspuns: «Nimic!» «Deci, le–am zis eu, nu a fost o armă prea eficientă». Apoi un alt echipaj s–a prezentat cu același soi de poveste, apoi încă unul și încă unul... În cele din

urmă a devenit evident că oamenii aceştia văzuseră ceva! După vreo 28 de ore a venit la mine un ofiţer american, care se înapoiase din zbor, şi mi-a spus: «Am aflat că şi echipajele voastre l-au văzut... Noi le numim „lumini Foo", ele apar şi ziua. Nu ştim ce sunt!» Iar eu i-am spus: «Nici noi nu ştim!» Au fost, probabil, manifestări ale fenomenului care astăzi este numit O.Z.N.!"

JOHN LENNON, MUZICIAN

Deasupra New Yorkului zboară O.Z.N.-uri

Fostul membru al grupului Beatles a avut parte de o întâlnire neobişnuită *într-o noapte*, (23 august 1974) când – împreună cu May Pang, actriţă de seriale melodramatice – se afla în apartamentul său situat pe terasa unei clădiri foarte înalte, la poalele căruia se desfăşura panorama New Yorkului. John ieşise pe terasă gol-puşcă (se pare o ţinută care nu era neobişnuită la el) când a chemat-o pe May să iasă afară pentru a-i arăta un obiect zburător având forma unei cupole turtite, cu o lumină roşie, strălucitoare, în creştet şi cu un cerc de lumini albe în partea inferioară; a trecut peste clădirea Naţiunilor Unite – unde patru ani mai târziu urma să aibă loc o dezbatere în legătură cu O.Z.N.-urile – apoi a evoluat, silenţios, chiar peste terasa unde se găsea el şi prietena lui.

Lennon era fascinat de O.Z.N.-uri, despre care citise foarte multe lucruri, printre altele şi revista engleză *Flying Saucer Review* (Revista Farfuriilor Zburătoare), printre ai cărei iluştri cititori se aflau şi membrii familiei regale. Lennon a inclus un vers criptic într-unul din cântecele cuprinse în albumul intitulat *Pereţi şi poduri*, publicat în 1980, cu puţin înainte de asasinarea sa. Cântecul purta titlul „Ciudate vremuri, zău!", iar versul cu pricina suna astfel: „Deasupra New Yorkului sunt O.Z.N.-uri şi nu sunt surprins!" Desigur, vă daţi seama de ce!

Şi alţi muzicieni au avut întâlniri neobişnuite. Printre aceştia se numără grupul „Hot Chocolate", care a atins topul cu un „single" intitulat „Nici o îndoială despre aceasta", în

care se descrie întâlnirea neobișnuită avută de membrii grupului; iar grupul „The Carpenters" a compus chiar un imn dedicat unei „zile internaționale a întâlnirilor neobișnuite", intitulat „Apel către ocupanții aeronavelor interplanetare".

WILLIAM SHATNER, ACTOR

Căpitanul Kirk a fost salvat de extratereștri?

Titlul acesta nu este atât de caraghios cum s-ar părea la prima citire, căci actorul canadian Shatner – care a interpretat

Membrii orchestrei scoțiene de rock CE IV au avut prilejul unor întâlniri cu O.Z.N.; în prezent compun muzică pe această temă. Ei apar pe scenă cu propriul „extraterestru" și au înregistrat un album cu muzică „nepământească", bazat pe experiența acumulată de o persoană răpită (albumul poate fi procurat de la adresa: via 81 Ryeside Road, Glasgow, Scotland, G21 3LG).

rolul căpitanului aeronavei spațiale „Enterprise" din serialul de televiziune „Star Trek" și, mai târziu, într–un film de lung metraj – a fost salvat în mod miraculos pe când străbătea cu motocicleta deșertul torid Mojave din Florida. La un moment dat, s–a oprit să bea apă, dar prietenii lui și–au continuat drumul, lăsându–l să–i ajungă din urmă, mai târziu. Când a vrut să–și continue călătoria a constatat, spre groaza sa, că motocicleta refuza să pornească. Rămăsese izolat, la zeci de kilometri depărtare de orice punct de civilizație și era amenințat să cadă victimă arșiței pârjolitoare. Salvarea sa depindea de alegerea drumului cel bun, care l–ar fi scos din impas și l–ar fi dus la liman. A pornit, apoi deodată a simțit un impuls să modifice direcția. În același moment a zărit în văzduh, exact deasupra capului său, zburând ca o săgeată, un obiect argintiu misterios, un O.Z.N. Lăsându–se condus de impulsul resimțit, a ales calea cea bună și a izbutit să se salveze. Dar s–a întrebat mereu dacă nu era dator să mulțumească unei entități care nu făcea parte din lumea noastră.

9. Ce trebuie să faceți dacă depistați un O.Z.N.

DACĂ ZĂRIȚI UN O.Z.N.?

Înregistrarea detaliilor

Desenați imedat o schiță a obiectului zărit, adăugând toate amănuntele pe care vi le amintiți, ținând seama îndeosebi de indicațiile pe care vi le-am oferit la capitolul 2, punctul „Cum să depistăm un O.Z.N.". Aveți grijă să notați data, timpul și locul precis unde ați zărit obiectul apărând (dând și detalii topografice, dacă vă este posibil) pentru a nu le uita. Ulterior ele se pot dovedi utile.

Dacă vă stă în putință, găsiți și alți martori oculari, căci cu ajutorul lor va crește valoarea observațiilor înregistrate. Notați numele și adresele acestora, convingeți-i să pună pe hârtie constatările făcute și conveniți să transmiteți unei singure persoane toate însemnările, care le va colecta și înainta unei surse de investigații.

Dacă ați izbutit să fotografiați ceea ce ați văzut, respectați indicațiile de la capitolul menționat deja, subcapitolul „O.Z.I.-uri în spațiul extraterestru" și, pentru comparație, fotografiați pe lumină locul respectiv.

Dacă sunteți convins că ceea ce ați văzut nu era un O.Z.I. (vedeți capitolul 6, „Fotografierea O.Z.N.-urilor"), informați poliția locală, aeroportul sau eventual baza militară din apropiere. În felul acesta vă veți liniști conștiința, dar e puțin probabil că vor avea timp de cheltuit decât, poate, pentru a vă recomanda unui grup de cercetare a O.Z.N.-urilor.

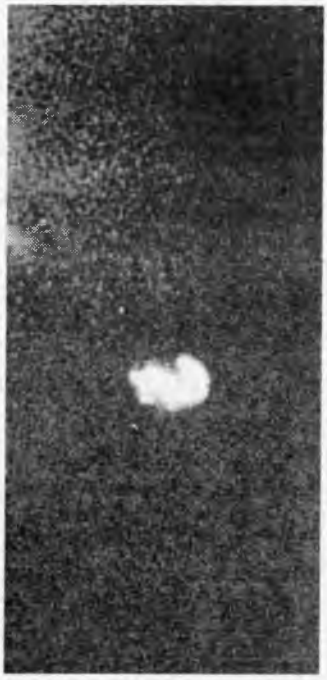

Martorii oculari pot fi persoane inteligente, pe care le poți bizui. În cartea sa *Experiența cu O.Z.N.–urile*, dr. J. Allen Hynek a publicat două fotografii ale unui fenomen neexplicat încă, făcute dintr–un avion care zbura la 10.000 de metri înălțime. Dr. Hynek a spus că poate garanta autenticitatea lor și ulterior mi–a explicat de ce. Am fost de acord și de aceea pot garanta și eu autenticitatea celor două fotografii.

Cereți sfat eventualului grup. Poliția și bazele militare din majoritatea țărilor (printre care Anglia și Australia) sunt instruite să întocmească un raport, pe baza observațiilor pe care le veți comunica, pe care îl vor înainta Ministerului Apărării. Amănuntele furnizate în legătură cu O.Z.N.–ul depistat vor fi înmagazinate într–o bancă de date, dar să nu vă așteptați la primirea unui răspuns. Căci investigațiile întreprinse, pe baza comunicării făcute de dvs., vor fi minime și aproape cu certitudine nu vi se va transmite rezultatul.

De asemenea, studiile au demonstrat că martorii oculari au o inteligență peste medie, sunt înzestrați cu spirit artistic creativ și cu perspicacitate vizuală. Alăturata ilustrație este redarea cu măiestrie și în viziune originală de către o talentată artistă a experienței proprii cu O.Z.N.–urile.

Împărtășirea experienței acumulate

Poate că veți avea reținere să povestiți altora întâmplările la care ați fost martor ocular. Mulți se tem că vor fi luați în râs și că vor pierde credibilitatea chiar și față de prieteni.

Amintiți–vă însă că nu sunteți singur, că milioane de alți oameni au zărit O.Z.N.–uri. Scepticilor spuneți–le că martori oculari la depistarea unor O.Z.N.–uri au fost Jimmy Carter, fost președinte al S.U.A.; Clyde Tombough, astronomul care a descoperit planeta Pluto; Dr. J. Allen Hynek, consultant principal al Forțelor Aeriene Americane, precum și numeroși alți intelectuali de marcă din toată lumea. Problema O.Z.N.–urilor a fost dezbătută cu seriozitate în Congresul american, în parlamentul britanic (inclusiv Camera Lorzilor), de către Asociația Americană pentru Propășirea Științei, precum și la O.N.U. Echivalentul francez al N.A.S.A. a cheltuit milioane de franci pentru cercetarea cazurilor semnalate, iar ministrul Apărării a recunoscut că multe dintre cele mai uluitoare continuă să fie nerezolvate. Și alte declarații asemănătoare au fost făcute de oficialități guvernamentale din toată lumea. Acelora care vor încerca să râdă de dvs., spuneți–le că mai întâi să cântărească faptele. Ar putea să–și dea seama că ei sunt aceia pe care timpul i–a depășit și nu dvs.

Este bine să subliniați că sunteți conștient de faptul că din zece cazuri nouă sunt rezolvate prin explicații simple, și nu susțineți că ceea ce ați văzut era neapărat o navă spațială; că vreți doar să căpătați o explicație asupra obiectului pe care l–ați zărit pe cer, ori să acumulați detalii pentru o analiză ulterioară făcută de către oamenii de știință. Cine v–ar putea condamna că v–ați propus asemenea țeluri? Multe lucruri fascinante pot fi depistate, iar dacă se va întâmpla ca dvs. să descoperiți unul din ele, înseamnă că ați avut ochii deschiși, pe când ceilalți au fost neatenți.

Puteți, de asemenea, etala câteva fapte și cifre acestor persoane. Studiile realizate de psihologi cu subiecți din rândul acelora care au întâlnit un O.Z.N. arată că aceștia posedă o inteligență *care depășește media*, că au un spirit ascuțit de observație, precum și o excelentă memorie vizuală.

Dacă doriți să aflați mai multe despre O.Z.N.–uri la sfârșitul acestui volum veți găsi o bibliografie selectivă pentru folosința dvs. Majoritatea bibliotecilor le posedă în rafturi, dar nu citiți orice și nu luați de bine tot ce se scrie în aceste cărți. Subiectul acesta – al O.Z.N.–urilor – face loc multor discuții: au fost formulate multe teorii ciudate și s–au emis o grămadă de prostii. Puține lucruri au fost dovedite dincolo de orice îndoială. Deocamdată nimeni nu știe cu certitudine

ce se petrece. Dacă nu găsiți la bibliotecă sau la librărie cărțile din listă, le puteți comanda și cere să vi se procure. De asemenea, am redactat o listă cu librăriile speciale prin intermediul cărora puteți căpăta, prin poștă, volumele de referință îndată ce ele apar pe piață.

Există multe grupuri constituite de O.Z.N.–ologi, iar cele incluse în lista de la finele acestui volum sunt considerate a fi bine cunoscute. Dacă intrați în legătură cu ele, cerându–le să colaborați, ele vor accepta. Toate sunt asociații voluntare, nu sunt finanțate și funcționează pe baza efortului și contribuției benevole ale membrilor. De aceea, când vă adresați acestora, însoțiți corespondența de un plic timbrat și autoadresat sau un cupon de răspuns internațional.

Este dificil să te descurci singur într–un domeniu în care oricine poate pretinde că este expert, fără a avea vreo calificare. Totuși, Asociația britanică de cercetări în domeniul O.Z.N.–urilor (B.U.F.O.R.A.) și Centrul australian de cercetări O.Z.N.–ologice (A.C.U.F.O.S.) au impus un cod practic de

O.Z.N.–uri au fost văzute de milioane de oameni din toată lumea. Deși nouă din zece apariții sunt soluționate prin explicații simple, totuși rămâne acel procent crucial învăluit în mister.

reglementare a comportamentului cercetătorilor săi, când colaborează cu martori oculari. Până în prezent, alte grupuri nu au acceptat codul acesta, însă de curând B.U.F.O.R.A. a luat măsura de a-l impune membrilor asociației. De aceea, dacă aveți vreo nemulțumire cu privire la modul cum sunteți tratat, adresați-vă oricăreia din cele două grupuri menționate mai înainte, care vor încerca să vă sprijine.

Dacă nici una din căi nu este eficientă sau pur și simplu vreți să-mi împărtășiți experiența dvs., scrieți-mi și bucuros vă voi ajuta, confidențial – dacă doriți. Scrieți-mi pe numele meu la adresa următoare:

37 Heathbank Road, Cheadle Heath, Stockport, Cheshire SK3 OUP, United Kingdom

Am văzut oare ceva?

Întrebarea este pertinentă, iar răspunsul e afirmativ. Eu am văzut vreo zece obiecte care ar fi considerate O.Z.N.-uri de majoritatea oamenilor. Unul din ele a fost depistat și de un al doilea martor ocular care a comunicat unui ziar, descriindu-l ca „o cupolă" care plutea deasupra unei ferme din Lancashire. Un gazetar m-a întrebat ce am văzut, fără a ști că sunt O.Z.N.-olog. I-am răspuns că era o lumină ciudată, galbenă, ce plutea la mică altitudine, la orizont. Numai datorită faptului că subiectul mă interesa și că am întreprins cercetări la fața locului, am descoperit că obiectul care mă intrigase era un elicopter, cu un reflector în partea superioară, care zbura de-a lungul și de-a latul unui lan, stropindu-l cu pesticide. Din cauza înălțimii mari la care evolua, nu percepusem sunetul motorului.

Am izbutit să identific și alte O.Z.I.-uri, exersându-mi perspicacitatea prin scrutarea boltei. Dar în septembrie 1980, în apropierea cercului de piatră de la Avebury, în Wiltshire, am zărit trei lumini neobișnuite care formau un triunghi și care au dispărut cu iuțeala fulgerului. Fenomenul acesta așteaptă încă să fie explicat.

O.Z.N.-urile sunt unul dintre misterele cele mai captivante ale lumii moderne. Și dvs. puteți contribui la lămurirea acestei enigme. Nădăjduiesc că această carte a mea vă va ajuta să vă atingeți ținta. Dar nu uitați: *în timp ce vă îndreptați ochii spre bolta cerului, rămâneți cu picioarele pe pământ!*

Bibliografie

Pentru doritorii ce vor a-şi lărgi aria cunoştinţelor în domeniul O.Z.N.-urilor. Sunt menţionate numai lucrări care au apărut în limba engleză.

I. PREZENTARE GENERALĂ

1. *Anatomy of a Phenomenon* (Anatomia unui fenomen) de Jacques Vallée, Regnery, 1965
2. *Challenge to science* (Sfidarea ştiinţei) de Jacques Vallée, Regnery, 1966
3. *The Scientific study of UFOs* (Studiul ştiinţific al O.Z.N.-urilor) de Edward Condon (editor), Bantam, 1969
4. *The Humanoids* (Humanoizii) de Charles Bowen (editor), Spearman, 1969
5. *UFOs: A Scientific Debate* (O.Z.N.-urile. Dezbatere ştiinţifică) de Sagan & Page (editori), Cornell, 1972
6. *The UFO Experience* (Experienţa O.Z.N.-urilor) de Dr. J. Allen Hynek, Regnery, 1972
7. *UFOs Exist* (O.Z.N.-urile există) de Paris Flammonde, Putnam, 1976
8. *Encounter Cases from FSR* (Cazuri de întâlniri neobişnuite culese din *Revista Farfuriilor Zburătoare*) de Charles Bowen (editor), Signet, 1977
9. *The UFO Conspiracy* (Conspiraţia O.Z.N.) de Jenny Randles, Blandford, 1987
11. *Phenomenon* (Fenomen) de Evans & Spencer (editor), Futura, 1988

II. ISTORIE

1. *Report on UFOs* (Expozeu despre O.Z.N-uri) de Edward Ruppelt, Doubleday, 1955
2. *The UFO Controversy in America* (Controverse în America despre O.Z.N.-uri) de David Jacobs, IUP, 1973
3. *The Roswell Incident* (Incidentul Roswell) de Berlitz & Moore, Grafton, 1980
4. *The Great Airship Mystery* (Marele mister al aeronavelor spaţiale) de Dan Cohen, Dodd Mead, 1981
5. *Clear Intent* (Ţel precis) de Fawcett & Greenwood, Prentice, 1984
6. *Science and the UFOs* (Ştiinţa şi O.Z.N.-urile) de Randles & Warrington, Blackwell, 1985
7. *The UFO Encyclopaedia* (3 Vols) (Enciclopedia O.Z.N.-urilor, 3 vol.) de Jerome Clark (editor), Apogee, 1990 şi 1992
8. *UFO Crash at Roswell* (Prăbuşirea O.Z.N.-ului la Roswell) de Randle & Schmitt, Avon, 1991

III. CERCETĂRI

1. *The UFO Evidence* (Mărturia O.Z.N.–ului) de Richard Hall (editor), NICAP, 1964
2. *The Interrupted Journey*. (Călătorie întreruptă) de John Fuller, Dial, 1966
3. *The UFO Handbook* (Manualul despre O.Z.N.–uri) de Allen Hendry, Doubleday, 1979
4. *UFO Study* (Studiu despre O.Z.N.) de Jenny Randles, Hale, 1981
5. *Project Identification* (Proiect: identificare) de Harley Rutledge, Prentice, 1981
6. *Missing Time* (Pierderea noțiunii de timp) de Budd Hopkins, Marek, 1981
7. *Confrontations* (Confruntări) de Jacques Vallée, Ballantine, 1990
8. *From Out of the Blue* (Din senin) de Jenny Randles, Berkley, 1993

IV. STUDII DESPRE ZONELE CU ACTIVITĂȚI DE O.Z.N.–uri

1. *The Truth About Flying Saucers* (Adevărul despre farfuriile zburătoare) de Aimé Michel, Criterion, 1956
2. *The Warminster Mystery* (Misterul de la Warminster) de Arthur Shuttlewood, Spearman, 1967
3. *The Dyfed Enigma* (Enigma de la Dyfed) de Randall Jones–Pugh, Faber 1978
4. *Close Encounters of Australian kind* (Întâlniri neobișnuite de gen australian) de Keith Basterfield, Reed, 1981
5. *UFOs – African Encounters* (O.Z.N.–uri – Întâlniri africane) de Cynthia Hinde, Gemini, 1982
6. *The Pennine UFO Mystery* (Misterul O.Z.N.–urilor de la Pennine) de Jenny Randles, Grafton, 1983
7. *Project Hessdalen* (Proiectul Hessdalen) de Erling Strand (editor), UFO Norge, 1984
8. *Night Siege* (Asediul de noapte) de Hynek & Imbrogno, Ballantine, 1987
9. *The Tujunga Canyon Contacts* (Întâlnirile de la canionul Tujunga) de Druffel & Rogo, Signet, 1989
10. *The Gulf Breeze Sightings* (Aparițiile de la Golful Breeze) de Francis & Francis, Morrow, 1990

V. TEORII

1. *Flying Saucers: A Modern Myth* (Farfuriile zburătoare – Un mit modern) de Carl Jung, Routledge, 1959
2. *Operation Trojan Horse* (Operațiunea Calul Troian) de John Keel, Putnam, 1970
3. *UFO Phenomena and Behavioural Science* (Fenomenele OZN și științele comportamentale) de Richard Hannes (editor), Scarecrow, 1979
4. *UFOs: The Public Deceived* (O.Z.N.–urile – Publicul înșelat) de Philip Klass, Prometheus, 1983

5. *Visions, Apparitions, Aliens Visitors* (Viziuni, apariții, vizitatori extratereștri) de Hilary Evans, Aquarian, 1984
6. *The Earthlights Revelation* (Luminile Pământului – Revelații) de Paul Devereux, Blandford, 1989
7. *Mind Monsters* (Monștrii gândurilor) de Jenny Randles, Aquarian, 1990
8. *Revelations* (Revelații) de Jacques Vallée, Ballantine, 1991
9. *Secret Life* (Viața secretă) de David Jacobs, Schuster, 1992
10. *The Omega Project* (Proiectul Omega) de Dr. Kenneth Ring, Morrow, 1992

VI. SPAȚII CIRCULARE ÎN LANURI

1. *Crop Circles: A Mystery Solved?* (Cercurile în lanuri. Un mister soluționat?) de Randles & Fuller, Hale, 1990
2. *The Crop Circle Enigma* (Enigma spațiilor circulare din lanuri) de Ralph Noyes (editor), Bartholomew, 1990
3. *Circles from the Skies* (Cercuri din ceruri) de Terence Meaden (editor), Souvenir, 1991

LIBRĂRII

de la care vă puteți procura lucrări mai vechi sau apariții noi despre O.Z.N.–uri în limba engleză.

1. Arcturus Books, PO Box 831383, Stone Mountain, GA 30083–0023, USA
2. Lionel Beer Books, 115 Hollybush Lane, Hampton, Middlesex TW12 2QY, England
3. Brigantia Books, 84 Elland Road, Brighthouse, Yorkshire HD6 2QR, England
4. Specialist Knowledge, 20 Paul Street, Frome, Somerset BA11 1DX, England
5. Susanne Stebing, 41 Terminus Drive, Beltinge, Herne Bay CT6 6PR, England
6. Sydney Esoteric, 475–9 Elizabeth Street, Surry Hills, NSW 2010, Australia

REVISTE DE SPECIALITATE DESPRE O.Z.N.–uri

publicate în Anglia. Între paranteze veți găsi siglele asociațiilor de O.Z.N.–ologi care le editează (pentru descifrarea lor citiți ACRONIMELE)

Despre O.Z.N.–uri

1. *UFOs: UFO Times* (BUFORA)
2. *International UFO Reporter* (CUFOS)
3. *MUFON Journal* (MUFON)
4. *Northern UFO News and UFO Brigantia* (NUFON/IUN)
5. *Enigmas* (SPI)
6. *UFO Afrinews* (Cynthia Hynde)
7. *Just Cause* (CAUS)
8. *NUFOC* (NUFOC, Belgia)
9. *UFORA* Research Digest (UFORA, Australia)
10. *Flying Saucer Review* (O excelentă revistă care cuprinde date bogate

despre O.Z.N.–uri. Poate fi procurată de la: FSR Publications, PO Box 12, Snodland, Kent ME6 5JZ, United Kingdom)

Despre spaţii circulare în lanuri

11. *Journal of Meteorology* (TORRO)
12. *The Crop Watcher* (CERES)
13. *The Circular* (CCCS)

ACRONIME

1. ACUFOS Australian Centre for UFO Studies (Centrul Australian de studii O.Z.N.–ologice)
2. BUFORA British UFO Research Association (Asociaţia britanică de cercetare O.Z.N.–ologică)
3. CUFORN Canadian UFO Research Network (Reţeaua canadiană de cercetări O.Z.N.–ologice)
4. CUFOS Dr. J. Allen Hynek Center for UFO Studies (Centrul de studii O.Z.N.–ologice Dr. J. Allen Hynek)
5. CE IV Close encounters of the fourth kind (Întâlnire neobişnuită de gradul IV)
6. FSR Flying Saucer Review (Revista Farfuriilor Zburătoare)
7. FUFORG Flyde UFO Research Group (Grupul de cercetări O.Z.N.–ologice Flyde)
8. GEPAN Study group into novel atmospheric phenomena (Grupul de studii al fenomenelor atmosferice neobişnuite)
9. IFO Identified flying object (Obiect zburător identificat)
10. IURC Irish UFO Research Centre (Centrul irlandez de cercetări O.Z.N.–ologice)
11. J. Met. Journal of Meteorology (Jurnalul de meteorologie)
12. MIB Men in Black (Oameni în negru)
13. MIT Massachusetts Institute of Technology (Institutul de tehnologie Massachusetts)
14. MoD Ministry of Defence (Ministerul Apărării)
15. Oz Fac or UFO triggered altered state of consciouness (Stări anormale declanşate de O.Z.N.–uri soldate cu pierderea conştiinţei)
16. RPV Remotely piloted vehicle (Vehicul pilotat cu telecomandă)
17. SOBEPS Belgian UFO study group (Grupul belgian de cercetări O.Z.N.–ologice)
18. UFORA UFO Research Australia (Cercetarea O.Z.N.–urilor – Australia)

ORGANIZAȚII DE CERCETARE A O.Z.N. DIN LUMEA ÎNTREAGĂ

AFRICA

1. Cynthia Hinde, Box MP 49, Mt. Pleasant, Harare Zimbabwe, Africa

AMERICA DE NORD

2. CUFOS (Center for UFO Studies) 2457 West Peterson Avenue, Chicago, Ilinois, IL 60659, USA
3. CAUS (Citizens Against UFO Secrecy), PO BOX 218, Coventry, Connecticut, CT 06238, USA
4. MUFON (Mutual UFO Network), 103 Oldtowne Road, Seguin, Texas, TX 78155-4099, USA
5. CUFORN (Canadian UFO Research Network), PO BOX 15, Station A, Willowdale, Ontario, M2N 5S7, Canada
6. UFORIC (UFO Research and Investigation Centre, Canada), Dept 25, 1665 Robson Street, Vancouver, British Columbia, V6G 3C2, Canada

AMERICA DE SUD

7. CADIU, Cassila de Correo 218, Cordoba, Argentina
8. SBEDV CP 16-017, Correio do largo do Machado Rio, Brazil

AUSTRALIA

9. UFORA (UFO Research Australia) PO Box 229, Prospect, South Australia, 5082

EUROPA

10. SOBEPS, 74 Avenue Paul Janson, B-1070, Brussels, Belgium
11. SVL, Oever 28, B-2000 Antwerp, Belgium
12. NUFOC, Jodenstraat 66/102, B-3800 St Truiden, Belgium
13. AESV, BP 324, 13611 Aix-en-Provence, France
14. CENAP, Eisenacherweg 16, D-6800 Mannheim 31, Germany
15. CISU, Corso Vittorio Emanuelle 108, 10121 Torino, Italy
16. UFO Norge, Boks 14, N-3133 Duken, Norway
17. V-J Ballester Olmos, Guardia Civil 9, D-16, 46020 Valencia, Spain
18. AFU, PO Box 11027, S-60011 Norrkoping, Sweden

REGATUL UNIT AL MARII BRITANII

19. BUFORA (British UFO Research Association), Suite 1, 2C Leyton Road, Harpenden, Herts AL5 2TL
20. NUFON (Northern UFO Network), 37 Heathbank Road, Stockport, Cheshire SK3 0UP
21. SPI (Strange Phenomena Investigations), 41 The Braes, Tullibody, Alloa, Scotland FK10 2TT
22. SRUFO (Scottish UFO Research), 129 Langton View, East Calder, West Lothian, Scotland EH53 0RE
23. CERES (Circles Effect Research Society), 3 Selbourne Court, Tavistock Close, Romsey, Hants SO51 7TY
24. CCCS (Centre for Crop Circle Studies), 20 Paul Street, Frome, Somerset, BA11 1DX
25. TORRO (Tornado and Storm Research Organization), 54 Frome Road, Bradford–on–Avon, Wiltshire BA15 1LD

În Anglia puteți recepționa săptămânal informații despre cele mai noi știri, apariții, conferințe, cărți și activități din toată lumea O.Z.N.–urilor prin UFO CALL, serviciu prestat 24 de ore fără întrerupere de B.U.F.O.R.A., prin intermediul rețelei British Telecom (British Telecom Network). Din primăvara anului 1992 taxa este de 30 penny pe minut. Sunați la 0891 121886.

CUPRINS

Introducere 5

PARTEA I – ISTORIC

1. Povestea O.Z.N.–urilor 7
2. Obiecte zburătoare identificate (O.Z.I.) 46
3. Cercetarea boltei cerești pentru depistarea O.Z.N.–urilor 58

PARTEA A II–A – PUNCTE FIERBINȚI

4. Zonele de pe glob cele mai frecventate de O.Z.N.–uri 75

PARTEA A III–A – COLECTAREA DOVEZILOR

5. De strajă pentru descoperirea cercurilor .. 151
6. Fotografierea O.Z.N.–urilor 161
7. Recunoașterea O.Z.N.–urilor 167
8. Nu sunteți singur 175
9. Ce trebuie să faceți dacă depistați un O.Z.N. 179

Bibliografie 185

Librării de unde se poate procura literatură de specialitate (cărți și reviste) 187

Acronime 188

Organizații de cercetare a O.Z.N. din lumea întreagă 189

Seria Enigmele Universului

Titluri apărute:

• Charles Berlitz, **TRIUNGHIUL BERMUDELOR, Incredibila poveste a dispariţiilor misterioase**, traducere de Agop Bezerian, Bucureşti, 1995, 224p.;

• Horia Matei, **ENIGMELE TERREI**, I–II, Bucureşti, 1995, 364+364p.;

• Mihai Gheorghe Andrieş, **ENIGMELE OCEANULUI PLANETAR**, Bucureşti, 1995, 304p.;

• Mihai Gheorghe Andrieş, **FASCINAŢIA COMORILOR**, Bucureşti, 1995, 368p.;

• Helmut Höfling, **OZN, PREISTORIE, MONŞTRI. Marea carte a faptelor senzaţionale**, traducere de Costache Popescu şi Maria Popescu, Bucureşti, 1996, 256p. (epuizat);

• Cornelia Petratu–Bernard Roidinger, **MESAJE ALE UNEI ALTE CIVILIZAŢII. PIETRELE DIN DEŞERTUL ICA**, traducere de Ana Maria Iosup, cu un cuvânt înainte de Horia Matei, Bucureşti, 1996, 224p. (epuizat);

• James Churchward, **MU – CONTINENTUL DISPĂRUT**, traducere de Ştefania Brăileanu, Bucureşti, 1996, 224p. (epuizat);

• Victor Kernbach, **ENIGMELE MITURILOR ASTRALE**, cu o postfaţă de I. Oprişan, Bucureşti, 1996, 288p.;

• Paul Liekens, **EFECTUL DE PIRAMIDĂ**, traducere de Andreea Ionescu, 176p.

• Jenny Randles, **ÎNCONJURAŢI DE OZN–URI**, traducere de Agop Bezerian, 224p.;

În curs de apariţie:

• Mihai Gheorghe Andrieş, **ULTIMUL ORAŞ AL ATLANTIDEI**, 320p.

ÎNCONJURAȚI de OZN-uri

Specialistă recunoscută pe plan mondial în domeniul UFO-logiei, Jenny Randles încearcă să circumscrie elementele tipice care definesc apartenența unor corpuri neidentificate la stirpea OZN. Cu acest prilej, autoarea trece în revistă aparițiile certe semnalate pe toate meridianele lumii, indicând zonele fierbinți ale prezenței OZN-urilor.

Rod al unei profunde documentări, cartea oferă cititorilor o perspectivă științifică în haosul de opinii fanteziste ce înconjoară cea mai mare enigmă a epocii moderne.

SAECULUM I.O. VESTALA